

ДЖАКИ КОЛИНС
СВЕТЪТ Е ПЪЛЕН С ЖЕНЕНИ
МЪЖЕ

Превод от английски: Пламен Иванов, —

chitanka.info

1

1 април 2007 — Цветница

— Когато бях петнайсетгодишна бях страхотна, абсолютно страхотна! Скъпата Мамичка изпитваше ужас да ме пусне да бъда самостоятелна; тя чувстваше, че непременно ще се върна бременна или нещо такова.

Говореше Клаудия Паркър. Слушаше Дейвид Купър. Клаудия беше в леглото. Беше много красиво момиче и го знаеше, а и Дейвид го знаеше, така че и двамата бяха щастливи. Тя имаше дълга, блестяща, пепеляворуса гъста коса, която се спускаше от двете страни на лицето ѝ, и гъст бретон до веждите, който подчертаваше много големите ѝ, извити като на котка очи. Лицето ѝ имаше съвършени черти, с малък прав нос и сочни, сладострастни устни. Нямахме никакъв грим и никакви дрехи и беше завита единствено с тънък чаршаф.

Дейвид седеше на края на леглото. Беше четиридесетгодишен и изглеждаше на толкова. Имаше черна, леко къдрава коса и решително лице с правилни черти.

Носът му беше малко издаден и имаше очила с дебели рогови рамки. Беше мъж с подчертано мъжествено изражение и се радваше на голям успех сред другия пол.

— И така, най-накрая напуснах дома — продължи Клаудия. — Искам да кажа, че беше наистина невероятно и ужасно. Една нощ се измъкнах навън и никога вече не се върнах. Всъщност, срещнах онова чудесно момче, актьора, той ме доведе със себе си в Лондон и оттогава съм тук. — Въздъхна и се изви под чаршафа. — Имаш ли една цигара, мили?

Дейвид извади пакет цигари с филтър от джоба на пижамата си и ѝ подаде една. Тя запали, дръпна дълбоко и продължи:

— Искаш ли да чуеш още от моята сензационна биография?

— Искам да чуя всичко за теб.

Тя се усмихна:

— Толкова си мил. Въобще не си скучен. Когато те срещнах за първи път си помислих, че ще се окажеш абсолютен досадник. Но се оказа, че съм сгрешила много. Луда съм по теб! — Повдигна се и се приведе към него. Чаршафът остана зад нея, докато тя обви с ръце врата му и започна да хапе ухото му. Тя имаше наистина невероятно тяло.

Той я повали и притисна по гръб на леглото.

— Желаш ли ме, мили? — прошепна тя. — Желаш ли ме лудо?

Той изръмжа в знак на съгласие. Внезапно тя се изви и освободи от него, скочи от леглото и изтича до вратата.

— Много искаш — каза тя, — но не сега, мили. Навярно ще можеш да го направиш пак доста скоро, но аз се нуждая от малко почивка. — Изкикоти се. — Ще си взема душ, после може би ще можем да обядваме някъде навън и тогава, мили, тогава можем да се върнем и да го правим през цялата нощ!

Изчезна зад вратата и Дейвид чу в банята да тече вода.

Помисли си за Клаудия и за деня, в който се срещнаха за първи път. Наистина ли беше само преди три седмици? Тогава беше имал извънредно труден ден в офиса и Линда, неговата жена, му беше натякнала, че изглежда се занимава прекалено много с извънредна работа и че въобще не го вижда вече. Беше станало шест часа и той тъкмо се беше накарал да си тръгва, когато Филип Абътсън се беше втурнал в неговата канцелария.

— Слушай, Дейв — рече Филип, — имаш ли една свободна минута да дойдеш долу в студиото и да вземеш едно решение вместо нас? Имаме две момичета, които пробваме за новата марка сапун „Красивата Девойка“, и е страшно объркано и напрегнато. Просто не можем да решим коя от двете.

Дейвид неохотно отиде с Филип до студиото на партера в огромната сграда на рекламната компания „Купър-Тейлър“. Тя се притежаваше от неговия чичо Р. П. Купър, който имаше двама синове, и от Санфърд Тейлър, който нямаше никакви синове, но имаше зет. Дейвид беше шести по ред в линията на подчиненост, което в бизнес от такъв мащаб беше доста значимо, но не толкова значимо, що се отнасяше до Дейвид. Той завеждаше отдела за телевизия и тъй като сапунът „Красивата Девойка“ трябваше да бъде рекламиран сериозно по Канал 9, беше наложително да се подбере подходящото момиче.

Влязоха в студиото и Дейвид веднага я забеляза. Беше се отпуснала разкрячена на един платнен стол, облечена с бяла хавлиена роба. Косата ѝ беше вдигната нагоре; ядеше ябълка. Другото момиче попадна във фокуса на погледа му по-късно. Имаше хубостта на лъскава кутия шоколадови бонбони, изглеждаше прекалено морална и девствена. Въпреки това, фигурата ѝ опровергаваше лицето. Имаше огромни гърди, големината на които беше подчертана от банския костюм с цвят на човешка кожа, който носеше.

— Какви цици — избоботи Филип.

— Винаги ли мислиш само за това? — попита Дейвид.

Филип извика да се пази тишина в малкото студио и направи жест на момичето с едрите гърди. Тя се отправи към малкия декор на снимачната площадка, където имаше подготвена импровизирана баня. Приблужи се и влезе с изящна походка в голяма, заоблена мраморна вана с почти невидимия бански костюм с цвят на човешка кожа. Един реквизитор се втурна усърдно към нея и напръска с пяна от спрей обилните ѝ пропорции. Друг пхна голям сапун в ръката ѝ и тогава Филип извика:

— О' кей, да започваме снимките.

Камерите започнаха да се въртят и Дейвид започна да наблюдава сцената на малък монитор.

Момичето спретна сияйна усмивка с всички зъби пред камерата.

— Аз съм една „Красива Девойка“ — изкука тя. Разтри сапуна в ръце и намаза обилно едната си ръка към рамото, после другата. — „Красивата Девойка“ е направен за мен. Толкова е нежен, толкова фин, толкова свеж. — Извади дълъг крак над пяната във ваната и насапуниса и него. — Защо не опитате „Красивата Девойка“ и вие също може да станете една „Красива Девойка“! — Усмихна се отново на камерата и се повдигна леко, така, че огромните ѝ гърди да застанат добре в обектива.

— Стоп — извика Филип. — Сега, мис Паркър, моля.

Дейвид се обърна да види как Клаудия зае мястото на другото момиче. Във всяка своя част беше грациозна като пантера. Гласът ѝ беше тих и секси, докато произнасяше думите си. Когато свърши, небрежно стана и се върна до мястото си, облече робата си и седна. Другото момиче продължаваше да се върти из банята.

— Избери Клаудия Паркър — каза Дейвид на Филип. — Безспорна е.

Когато излизаше от помещението, Клаудия улови погледа му. Тя се усмихна и той почувства повече от обещаващ намек в усмивката ѝ. Той се върна в кабинета си, прибра няколко документа, обади се на Линда, че ще се прибере за вечеря и излезе. Клаудия стоеше до сградата.

— Здравей — каза тя. — Колко е малък светът. Разговаряха няколко минути за пробните снимки, сапуна „Красивата Девојка“, времето и след това Дейвид предложи вечеря. Клаудия каза, че мисли, че това е страхотна идея.

Отидоха до един интимен италиански ресторант в Челси^[1], където Дейвид знаеше, че е малко вероятно да бъде забелязан от който и да е от неговите или на Линда приятели. Обади се на Линда по телефона и се извини. Звучеше объркан, но съчувствен и разбран. Клаудия също се обади по телефона на свой приятел и отказа да се види с него. Двамата ядоха канелони^[2], разговаряха, държаха ръцете си и така започна всичко.

Клаудия се върна от банята.

— Мили, какво правеше, докато бях в банята?

Дейвид я дръпна и повали на леглото.

— Мислех за теб, как ме свали.

— Не е вярно! — протестира тя. — Ти си точно един дърт мръсник, който ме избройка веднага, щом ме зърна в оная вана! — Сега пак беше облечена с бялата хавлиена роба. Дейвид прокара ръце под нея. Тя потръпна. Телефонът иззвъня.

— Спасена от телефона — изкикоти се тя и се претърколи през леглото да вдигне слушалката. Беше нейния агент.

Дейвид се облече бавно, наблюдавайки я през цялото време. Тя говореше оживено по телефона, като прекъсваше от време-навреме, за да изплезе малкия си розов език към него. Накрая постави слушалката.

— О, ти си се облякъл — каза тя укорително. — Имам просто чудесни новини. — Утре ще имам интервю с Конрад Лий. Дошъл е тук да търси съвсем ново лице да играе главна роля в последния му филм; ще бъде „Дева Мария“ или нещо такова. Както и да е, утре вечерта в шест часа ще се видя с него в апартамента му в хотел „Плаза Карлтън“. Не е ли страхотно?

Дейвид не остана зарадван.

— Защо се налага да се виждаш с него вечер? Какво лошо има, ако бъде през деня?

— Миличък, не бъди толкова глупав. Господи, та ако той поиска да спи с мен, може да го поиска и сутрин и по всяко друго време. — Отиде с решителни крачки до тоалетката и започна педантично да си слага грим.

— Добре, извинявай, че го казах. Просто не знам защо си се захванала с тая твоя тъпа кариера. Защо не вземеш...

— Защо не взема какво? — прекъсна го тя хладно. — Да зарежа всичко и да се омъжа за теб ли? И какво предлагаш да направим с твоята жена, хлапета и цял куп най-различни семейни ангажименти?

Той не отговори.

— Виж какво, мили — тонът ѝ омекна. — Аз не ти досаждам с нищо, и тогава защо просто не забравим за това? Ти не ме притежаваш, аз не те притежавам и точно така трябва да бъде. — Сложи си гланц за устни със замах. — Умирам от глад. Какво ще кажеш за един обяд?

Отидоха в любимия си италиански ресторант, където доброто чувство за хумор беше възстановено.

— Неделята е толкова отегчителен ден — замислено рече Клаудия. — Проточва се толкова вяло и скучно. — Отпи от червеното си вино с видимо удоволствие и се усмихна на niskия, дебел собственик на ресторанта, който беше наблизко и в отговор ѝ се ухили щастливо. — Знаеш ли, всички си мислят, че са красиви, сигурна съм. Оглеждат се в огледалото и виждат две очи, нос, уста и си мислят точно така... ама че дрънканици ти наприказвах!

Смехът ѝ оживи ресторанта и Дейвид се засмя с нея. Беше толкова красиво, жизнено момиче. Той беше имал много любовни връзки извън брака досега, но тази беше различна; този път, за първи път, поиска да е свободен.

— Срегнах този мъж веднъж — започна да разказва Клаудия за един свой бивш познат. — Обеща ми яхта в Южна Франция, вила в Куба, безброй диаманти и всякакви такива глупости и после просто изчезна. По-късно разбрах, че бил шпионин и бил застрелян. Животът наистина е странен.

След обяда отидоха с колата до Уест Енд^[3], където искаха да потърсят и гледат филм, който и двамата да харесват.

— Виж тия побърканите — възкликна Клаудия, гледайки към голямо шествие от хора, насочило се към Трафалгарския площад. — Можеш ли да си представиш да прекарваш цялото си свободно време, да търчиш насам-натам, да се връзваш за посолства и да седиш постоянно край тях? И всичките типове имат бради, чудя се защо. — Сгуши се още по-близо до Дейвид. — Да забравим за киното. Хайде да се върнем у нас и да се чукаме. Искане ми се пак да легна с теб, а ти?

Кой беше той, че да възрази?

---

[1] Челси — квартал на Лондон в централната част. — Б.пр. ↑

[2] Канелони — италиански специалитет с месо. — Б.пр. ↑

[3] Уест Енд — квартал в централната част на Лондон с много кина, театри и др. — Б.пр. ↑

2

ЗАБРАНЕТЕ БОМБАТА, казваше съвсем ясно плаката, прикрепен на гърба на една едра и яка жена.

МИР НАВСЯКЪДЕ, отбелязваше надпис, държан високо над главата на млад брадат мъж.

КРАЙ НА ЯДРЕНАТА НАДПРЕВАРА, изтъкваше грубо парче картон, в което с всички сили се беше вкопчила измъчена жена, стиснала с другата си ръка две мърляви деца.

Тази група, заедно с още няколкостотин души, преминаваше в бавен марш към Трафалгарския площад. Мнозина бяха дошли преди тях и се беше образувала въртяща се в кръг тълпа около колоната на Нелсън и фонтаните.

Линда Купър вече беше там. Стоеше смачкана сред група разпалени млади момичета с дълги, разрошени, неугледни коси, мръсни, окъсани дрехи и някакъв джентълмен с очила, който постоянно си мърмореше нещо.

Линда беше привлекателна жена, в началото на своите трийсет години, с къса кестенява коса, част от която беше скрита под шифонов^[1] шал. Беше облечена с костюм от „Шанел“ с кремав цвят, с който изглеждаше съвсем не на място в компанията, с която беше. Човек би си представил, че преди десет години е била наистина много хубава, но хубостта беше заменена с изражение на примирение със съдбата. Имаше малки бръчици, малко повече от нормалното грим и личеше определена доза умора, но цялостният образ беше привлекателен.

Огледа се наоколо. Изглеждаше забавно да стои тук като частица от огромната тълпа, без Дейвид. Толкова рядко се случваше да направи нещо или да отиде някъде без него, но напоследък той все повече имаше дълги командировки и късни срещи и изглежда беше напълно погълнат от своята работа, почти до нивото да изключи всичко друго.

Въздъхна. Съвсем случайно беше наистина, че се бе озовала на днешния митинг. Дейвид отново беше далеч и тя изведнъж беше

почувствала, че трябва да излезе от къщата и да направи нещо за разнообразие, нещо различно. Децата бяха в провинцията при нейните родители за уикенда; тя беше отклонила предложението им да отиде, мислейки си, че Дейвид ще си бъде у дома, но в последния момент, както обикновено, се наложи той да хукне навън. Беше останала сама и накрая реши, че не може да понася да се заседява в къщи цял ден; беше позвънила на Моника и Джак и те я бяха поканили у тях на обяд. Но разбра, че не постъпи правилно — в действителност те бяха много добри приятели на Дейвид още от ергенските му години, но тя винаги чувстваше известна пресилена радушност от тяхна страна и един вид отношение „и накрая Дейвид се ожени за теб“. След час и половина се извини под претекст, че трябва да се прибере у дома, където има много неща за вършене преди децата да се върнат. Какви точно не можа да измисли, но Моника и Джак не възразиха и тя си тръгна.

Когато се прибираще у дома с колата си, забеляза шествието демонстранти, знамената и тълпите; импулсивно паркира своя „Мини Купър“ в една странична улица и се насочи към Трафалгарския площад, който изглежда беше общия пункт за събиране.

Ядреното разоръжаване беше тема, за която често си беше мислила, и тайно желаше да бъде частица от борбата за него. Да протестира изглеждаше най-малкото, което някой можеше да направи, ако не за себе си, то поне за своите деца. Идваше края на една ера. Беше хиляда деветстотин шейсет и девета година и хората говореха открито и без страх. Тя искаше да бъде една от тях.

Мъжът с очилата до нея изведнъж погледна към часовника си.

— Три часа е — обяви той развълнувано.

В този момент в предната част на тълпата настана силно и шумно раздвижване, съпроводено от енергични общи викове и крясъци. Забелязаха се малки групи хора, които се отделяха от общата маса и затичваха към пътя, където бързо сядаха посред самото движение. Линда беше понесена напред с навалищата и се озова близо до края на паважа. Имаше много полицаи, които бутяха, влачеха и вдигаха незаконно настанилите се на пътя.

Веднага щом някой бъдеше вдигнат, друг незабавно заемаше неговото място. Тълпата тръпнеше от удоволствие. Постоянно скандираше различни лозунги и овикваше и освиркваше полицията.

Големите сини полицейски камионетки започнаха постепенно да се напълват, но постоянно прииждаха нови неустрашими демонстранти.

Линда се почувства невероятно. Започна да вика:

— Забранете бомбата! — Тя протестираше срещу бомбата. Тя на практика участваше в митинг със световна значимост. Тя, със своя скромнен принос, помагаше да се защити бъдещето на нейните деца. Беше вълнуващо преживяване.

— Забранете бомбата! — се присъединиха хората край нея.

— Хайде, мила. — Някакъв млад, тъмнокос мъж я сграбчи за ръката над лакътя и двамата хукнаха към пътя. Седнаха пред едно приближаващо такси и разгневения шофьор на таксито изръмжа:

— Аман от смахнати боклуци!

Линда почувства прилив на пълно ободрение и радост, но точно тогава един полицаи с розово лице я подхвана енергично под мишниците и започна да я тегли встрани от пътя. Тя започна да се съпротивлява и друг полицаи дойде на помощ и я хвана за краката. Настъпи момент на неприличие, когато почувства, че полата ѝ се вдига над бедрата, и тогава те безцеремонно я захвърлиха на тротоара.

Помогна си с ръце, изправи се на крака и откри, че е загубила обувките си и по някакъв начин е порязала ръката си. Шалът беше изчезнал, а косата ѝ беше в безпорядък.

— Изглеждаш доста раздърпана май, а? — заговори я отново тъмнокосият млад мъж. — Искаш ли да опитаме пак?

Някакво момиче сграбчи ръката му.

— О, хайде, Пол — рече то. — Да тръгваме. Не ни е притрябвало пак да ни натъпчат там, на „Бау Стрийт“. — Беше дребна на ръст и млада, с дълга, светлоруса коса.

— Слушай — каза той на Линда, — по-добре ела с нас. Имам една позната, която живее тук наблизо, и навярно ще можем да вземем назаем от нея чифт обувки.

— Ами... — започна Линда.

— Да не се бавим тук, Пол — рече момичето свадливо.

— Добре — реши Линда и тримата започнаха да си пробиват път през тълпата.

Пол я държеше под ръка и я водеше през човешката маса. Приятелката му, с права пусната коса, се влачеше отчаяно отзад.

— Казвам се Пол Бедфорд, а ти?

Линда хвърли поглед към него. Беше висок, с тъмносивкави очи. Предположи, че трябва да е на двайсет и две. Намери го неудобно привлекателен.

— Мисис Купър — каза тя решително.

Той я погледна със странен поглед, наполовина развеселен, наполовина озадачен.

— Мисис Купър, а?

Тротоарът беше студен и твърд под краката ѝ, обути с чорапи, и тя почувства, че иска да си е на спокойно и сигурно място у дома, и да не обикаля безумно из Трафалгарския площад с някакъв странен млад мъж, когото беше срещнала едва преди десет минути.

— Имам кола, спряна наблизо — каза тя. — Мисля, че ще е по-добре, ако се върна при нея. Сигурна съм, че имам едни стари обувки в багажника.

Но Пол вече я водеше отгънк пътя по „Нюпорт Стрийт“.

— Пристигнахме — каза той, удряйки силно по една стара, очукана жълта врата. — Поне се качи, ще ти превържем ръката и после ще те изпратя до колата ти.

Приятелката му го погледна намръщено.

Най-накрая вратата беше отворена от едно чернокосо момиче без грим. Беше облечено с дълъг дрипав домашен халат от синьо-златист китайски брокат^[2] и кожени чехли, които някога са били бели.

— Здравсти, бейби — поздрави весело тя Пол, — а как е малката Мел? — кимна към приятелката. — Елате горе.

Последваха я по тесни стълби и влязоха в огромна стая, боядисана изцяло в черно. В единия ъгъл имаше голямо легло, наоколо бяха разхвърляни безброй книги и възглавници; грамофон с плоча на Майлс Дейвис беше усилен до дупка. Това беше цялото обзавеждане.

— Къде е твоя старец? — попита Пол.

— Отиде на митинга с тълпата — каза момичето.

— Искаме да пийнем нещо — рече Пол. — И ние бяхме в блъсканицата. Това е мисис Купър; тя поряза ръката си и загуби обувките си. Наистина беше смачкана.

Момичето се усмихна.

— Винаги успяваш да привлечеш хора. Седни, ще ти донеса една бира, това е всичко, което имаме.

— Ела — каза Пол на Линда. — ще оправя ръката ти. — Отведе я в банята, която беше изненадващо бяла и изглеждаше доста чиста. — А къде е мистър Купър? — попита той.

Тя го погледна хладно.

— Отсъства по работа.

— Какво е името ти, като се махне мисис Купър?

Тя се поколеба, после каза:

— Линда. Защо?

— Просто исках да знам.

Спогледаха се една дълга минута, след което тя погледна смутено в пода. Нелепо е, помисли си тя. Какво правя тук с това момче? Какво ли прави сега Дейвид? Трябва да се махна.

Откриха кутия с превързочни материали и Пол превърза ръката ѝ.

— Това първият ти митинг ли беше?

— Да — отговори тя. — Виж какво, аз просто трябва сега да се върна в колата си. Наистина е хубаво от твоя страна, че положи толкова много грижи, но у дома има хора, които ме очакват и ще се притесняват ако закъснея.

— Добре — рече той. — Ще те изпратя. Не мога да те оставя да обикаляш из Лондон без обувки.

Върнаха се в голямата черна стая. Светлорусата Мелъни седеше, стискайки в ръка кутия бира. Скочи, когато Пол влезе, и се втурна към него. Линда забеляза, че не е много хубава; реши, че е прекалено слаба и косата ѝ е ужасна!

— Пийни си малко бира — предложи Мелъни. Имаше хленчещ глас.

— Не, ние изчезваме — рече Пол. — Ще се върна скоро. Чакай тук.

Момичето очевидно поиска да възрази, но не посмя да го стори.

Пол целуна стопанката на стаята.

— До скоро — каза той.

Линда каза довиждане и двамата излязоха. На улицата той отново я подхвана за ръката, но тя я разтърси, освободи се и каза:

— Не обичам да ме държат под ръка.

— А какво обичаш?

Тя не отговори.

Продължиха мълчаливо към колата ѝ. Тя се чувстваше притеснена и неудобно по чорапи. Освен това тротоарът беше студен и твърд и тя отново си пожела да е на удобно и сигурно място у дома.

Когато стигнаха до колата, той ѝ помогна да влезе.

— Къде живееш? — попита вежливо той.

— Финчли^[3]. Имаме къща там.

— Хей, та ние сме съседни. Аз живея в Хамстед^[4]. — Той стоеше на тротоара и се облегна на вратата на колата. — Можеш да ме закараш. Имаш ли нещо против?

— Мисля, че трябва да се върнеш при приятелката си — каза тя нервно. Просто искаше да полети с колата и да го остави да стои там. Разбра, че е пленена от него и се чувстваше някак уязвима.

— Няма нужда, Мел ще намери пътя за в къщи. И без това обикновено го прави. — Заобиколи от другата страна и седна до нея.

Сега или никога, помисли си тя. Или ще му кажа да се маха, или приемам факта, че той проявява интерес и му позволявам да разбере, че и аз проявявам интерес. Почувства, че е втренчил поглед в нея. Запали двигателя.

Линда караше като опитен шофьор през оживения трафик. Пол седеше безмълвно до нея и мълчанието му я караше още повече да усеща неговото присъствие. Най-накрая тя проговори:

— Приятелката ти няма да остане много зарадвана от теб, след като изчезна така.

— Няма значение.

Отново се умълчаха. Тя реши да спре колата когато стигнат Хамстед, да изчака той да слезе, да му махне с ръка и да се отдалечи бързо. Нямаше да му даде никакъв шанс да заговори за следваща среща. Инстинктивно знаеше, че той ще поиска да се видят.

— Забелязах те веднага — каза той.

— Какво? — попита тя сепната.

— Казах, че те забелязах веднага — повтори той, — сред тълпата. Изглеждаше не на място, като че ли се беше загубила. Искаше да си част от нея, но въпреки това не успяваше. Тогава те хванах за ръката, издърпах те на пътя и тогава ти се почувства добре, забрави за себе си, нали беше така?

— Не разбирам какво искаш да кажеш — каза бързо тя.

— Е, хайде де, не ги приказвай такива, знаеш много добре какво искам да кажа. — Проза се грубо. — Къде е твоят дъртак сега? Къде са хлапетата ти? Деца имаш, нали?

— Да, как разбра? — каза тя отбранително.

— Лесно. Мога да те преценя само за минута. Женена навярно от десет години, хубава малка къща, съпругът отсъства често, децата растат и те задминават. Вярно е, нали?

Първата ѝ реакция беше гневна — да спре колата и да каже на това недодялано хлапе да се разкара! Но после реши да изчака един момент, защото това (което казваше той, беше много близо до истината. Почакай, изслушай го, какво ще ти навреди това? И тя започна да изпитва любопитство. Откъде знаеше той? Толкова много ли се беше разкрила? Усмихна се насила:

— Май си прекалено сигурен, а?

— Да, такъв съм си. Мога да прочета всичко по лицето ти. По начина, по който гледаш, разбирам всичко за теб.

— Стигнахме Хамстед — каза бързо тя и рязко отклони малката кола до бордюра. — Благодаря за преценката. За тебе беше много забавно, уверена съм в това. Дейвид щеше да остане развеселен. Довиждане. — Впери поглед напред и започна да чака той да излезе.

Той не помръдна. Само каза кротко:

— Мога ли да те видя отново?

Тя се обърна и погледна към него. Погледът му проникна дълбоко в очите ѝ.

— Не те разбирам. Първо разравяш живота ми, раздробяваш ме на парчета, а после искаш да ме видиш отново. Не, не може. Обичам съпруга си. Имам две прекрасни деца и живея много хубав живот, благодаря ти. Така че, моля те, слез от колата.

Той не се трогна от избухването ѝ.

— Бих искал да те видя отново. Мисля, че ти трябва някой като мен. — Отвори вратата на колата и излезе. — Все пак, ако промениш решението си, името ми е в телефонния указател.

Гледаше го, докато се отдалечи. *Подлец*, помисли си ядосано тя. *Толкова слаб, вероятно въобще не се храни. Толкова млад, а толкова отракан. Бих искала да спя с него.*

Спря рязко потока от мисли в главата си. *Бих искала какво?* — попита се тя, изпълнена с неверие. Сексът с Дейвид винаги беше

еднообразен. Никога не бе имала други любовни връзки. Беше влязла в брачното си легло девствена и сега тази мисъл се въртеше в главата ѝ. Е, имаше много момчета, с които бе ходила, които бе прегръщала и целувала преди да се омъжи, но никой сериозен.

Дейвид е чудесен съпруг, помисли си тя, чудесен любовник. Но кога се сещаше той да прави любов с нея напоследък? Може би веднъж на две седмици, когато следваше бърз десетминутен акт, от който тя не получаваше никакво удоволствие, след което той се обръщаше и веднага заспиваше и захъркваше, а тя лежеше будна дълго време, мислейки как беше преди да се родят децата, когато бяха младоженци.

Въздъхна и запали колата. Беше невъзможно да върне времето обратно.

Къщата беше празна. Дори кучетата бяха отишли с децата, а тяхната испанска прислужница Ана, която живееше в къщата постоянно, отсъстваше за един ден. Беше потискащо. Линда включи телевизора в спалнята и забеляза, че беше почти шест часа. Дейвид беше казал, че ще се върне около девет, така че имаше три мъчителни часа. Нямаше никакво намерение да гледа телевизия, но ѝ беше приятно около нея да се чуват човешки гласове. Реши да се обади по телефона на майка си и да разбере слушат ли Джейн и Стивън. Гласът на майка ѝ бе спокоен и утешителен:

— Здравей, Линда, скъпа.

— Здравей, майко. Как са нещата?

— О, добре, скъпа моя, добре. Джейн сега се къпе, а Стивън е до мен. Почакай минутка, задръж слушалката, той иска да говори с теб.

Последва кратка пауза и тънкия възбуден глас на Стивън се чу в слушалката. Той беше на осем години.

— Здравей, мамо. Тук си прекарваме страхотно. Баба направи безброй захаросани сладкиши за чай и онова прасе Джейн се опита да ги изяде всичките и аз я бутнах и тя започна да плаче и... — последва безкрайно обяснение за сладките и след това се чу гласа на майка ѝ.

— Дядо им ще закара децата обратно утре след обед, така че трябва да ги очакваш около четири. Как е Дейвид? Прекарвате ли си добър и спокоен уикенд?

— Да, мамо, много спокоен — отвърна унило Линда. — Ще говоря с теб в края на седмицата. Благодаря, че децата са при теб, целуни Джейн от мен. Чао.

И сега какво да направи? Почувства се леко гладна и отиде в кухнята, но мразеше да приготвя храна само за себе си, поради което се залови да направи сандвич със сирене. Изглежда нямаше какво друго да прави, освен да си легне в леглото и да чака Дейвид.

Легло, Дейвид — двете мисли се свързаха в главата ѝ и се оформи идея. Забърза се към гардероба си и го претърси, докато намери това, което търсеше. Добре очертаващ фигурата черен пеньоар, който си беше купила в Париж преди няколко години, и всъщност никога не се беше накарала да облече. Винаги ѝ беше изглеждал твърде фриволен. Вдигна го пред себе си — сега го почувства сексапилен. Е, така казваха във всички дамски списания, помисли си тя с усмивка. Шокирай твоя съпруг, като го накараш да осъзнае колко суперсекси и смайваща си в действителност!

Пусна горещия кран на ваната да тече дълго, наля малко шампоан за вана Шанел № 5, намаза с крем лицето си, вдигна косата си, влезе във ваната и се отпусна.

Телефонът иззвъня. Увита с голяма хавлия, измърморвайки „по дяволите“, тя влезе с бърза крачка в спалнята да вдигне слушалката.

— Ало?

— Линда?

— Да.

— Обажда се Пол Бедфорд. — Последва дълга пауза и отново неговия глас — Ти спомена Дейвид и Финчли, така че беше лесно да те намеря в указателя. Слушай, съжалявам, искам да ти се извиня за преди. Не исках да те разстройвам. Ще ми простиш ли?

— Няма за какво да ти прощавам — каза тя хладно. — Не си ме притеснил по никакъв начин. — Беше изкушена да каже довиждане и да затвори, но почака да чуе какво ще каже той.

— Тогава всичко е о' кей — гласът му звучеше успокоен. — Знаеш ли, когато харесам някой човек, аз наистина го харесвам и изглежда винаги настъпвам твърде силно. Нямах такова намерение, но просто така се получи. Един вид обратна реакция. — Замълча за малко, после продължи — Един мой приятел дава парти тази вечер; живее близо до теб. Мислех, че може би ще поискаш да дойдеш.

— Съжалявам, не мога — отговори тя малко по-бързо от нормалното.

— Няма да ти навреди, ако опиташ. Може би някой друг път.

— Ще трябва да ме извиниш. Точно сега се къпя. — После добави — Благодаря за предложението, все пак. Довиждане, Пол.

— Извинявай, че те изкарах от банята. Партито няма да започне преди десет, така че ако промениш решението си номерът ми е Хамстед, 09911. Чао. — Затвори.

Нула, две деветки, две единици — толкова лесно за запомняне. Потрепери и бързо се върна в банята. Тайно се радваше, че Пол ѝ се обади; това я караше да се чувства желана и търсена — чувство, което не можеше да си спомни от колко време не бе изпитвала. Тази вечер нещата щяха да са различни. Щеше да накара Дейвид да разбере, че всичко може и трябва да е така романтично, както е било, когато се познаваха за първи път. В края на краищата, само заради това, че двама души са женени, не означаваше, че любовния романс трябва да се изхвърли зад борда. Само на трийсет и три съм, помисли си тя, което ще рече все още много млада. Е, определено не стара.

Разгледа тялото си в огледалото в банята. Мога да започна диета, замисли се тя. Краката ѝ имаха добра форма, но бяха малко наедрили около бедрата; кръстът ѝ беше доста тънък, а гърдите, въпреки че бяха големи и налети, бяха все още твърди.

Облече черния пенъоар. Той погали голото ѝ тяло и прилепна по него, от което ѝ стана приятно. Сложи си лек грим и среса косата си. После изключи телевизора и включи стереото. Синатра^[5] беше много по-приемлив, отколкото някаква тъпа ситуационна комедия.

Сцената беше подготвена, актьорът беше готов; беше почти девет часа. Чаша вино щеше да ѝ се отрази добре, помисли си тя. В хладилника имаше бутилка розе и тя отиде да я вземе.

Измина час. Виното беше изпито, Синатра замлъкна, черният пенъоар беше заменен с нещо по-топло. Телевизорът отново беше включен и Линда се беше сгушила унило пред него, гледайки някакъв стар филм.

Чувстваше се малко напрегната и отегчена. Празнотата на къщата като че ли я потискаше. Къде ли беше Дейвид? Беше казал девет часа. Ако ще закъснява, можеше да се обади по телефона. Може би беше претърпял злополука с колата. Може би лежеше тежко ранен или дори...

Като че ли чул и разбрал мислите ѝ, телефонът извъня. Отначало се чу хладният, експедитивен глас на телефонистката, след

това Дейвид, очевидно припрял:

— Виж какво, тия хора тук ме забавиха. Налага се да ги откарам от Лийдс до Манчестър и ще съм много изморен. Не искам да рискувам да се връщам обратно през нощта; времето е много отвратително. Сутринта ще тръгна рано и ще се прибера към осем.

— Но Дейвид, аз те чакам — тя се опитваше да поддържа гласа си естествен. — Защо не ми каза по-рано? Сега е почти десет, а ти обеща, че ще се прибереш към девет.

— Сега не мога да говоря, ще ти обясня утре.

Самообладанието ѝ изведнъж изчезна и тя се ядоса:

— Не ме интересува за утре. А аз? Прекарах един отвратителен, никакъв уикенд и тази вечер си седя ей така и те чакам, а ти дори не си даде труд да се обадиш. Ако знаех, поне щях да отида на кино или нещо подобно. Такъв си егоист, не мога да...

Гласът му беше студен и лишен от емоции:

— Сега съм с хора, ще се видим утре. Чао.

Линията прекъсна. За момент тя остана безмълвна, опитвайки се да овладее задушаващото я чувство на пълно объркване. Той беше прекъснал разговора по телефона с нея, дори не беше се потрудил да я почака да каже довиждане.

Накрая постави слушалката, но веднага я вдигна и завъртя шайбата. Докато телефонът от другия край на линията звънеше, в ухото ѝ продължаваше да кънти силния глас на Дейвид. Май пих много вино, помисли си тя смътно. Чу се глас да казва „ало“ и тя се чу да отговаря със:

— Здравей, Пол, Линда Купър е. За партито...

---

[1] Шифон — мек, прозрачен, лек копринен плат, използван най-често за була, шалове и др. — Б.пр. ↑

[2] Брокат — плат с релефни фигури, сърма и др. — Б.пр. ↑

[3] Финчли — квартал в северозападната част на Лондон. — Б.пр. ↑

[4] Хамстед — квартал, южно от Финчли. — Б.пр. ↑

[5] Франк Синатра (р. 1915 г.) — популярен американски певец, актьор, продуцент и издател. — Б.пр. ↑

3

Беше четири часа след обед, когато Дейвид и Клаудия се върнаха в апартамента ѝ. Тя живееше в къща, която представляваше постройка, приспособена за живеене, отзад на „Найтс Бридж“^[1], цялата съвсем нова и модерна. Заемаше апартамент на последния етаж, чието предимство беше една малка градина на покрива.

Дейвид често се улавяше, че се чуди как тя можеше да си го позволи. Всичките ѝ мебели бяха нови и очевидно скъпи и имаше огромен гардероб от дрехи. Беше актриса и модел и това, което той знаеше за двете професии беше, че, ако нямаш изключителен успех, не можеш да спечелиш много пари. За него нейните приходи бяха определено недостатъчни да поддържа начина си на живот. Беше размишлявал върху този проблем и не беше достигнал до никакво задоволително заключение. Накрая беше решил, че тя трябва да има богат баща, въпреки че това в действителност не съвпаднаше с откъслечните факти от биографията ѝ, които той знаеше.

Според Клаудия тя беше напуснала дома си петнайсетгодишна и пристигнала в Лондон преди пет години, решена твърдо да стане филмова звезда. Сега беше на двайсет, много красива и искряща като шампанско. Но не беше никаква филмова звезда.

Познаваше я само от три седмици и я беше виждал дванайсет пъти. Тя беше винаги на разположение; изглежда нямаше друг мъж в кадъра. Прие факта, че той бе женен и не му натякваше за това, както биха сторили повечето жени. Никога не спомена за пари пред него. Той беше видял, че тя се представи добре в рекламния клип „Красивата Девойка“, но извън това не беше работила нищо. Той реши, че трябва да открие повече неща за нея. Навярно тя се нуждаеше от пари и се притесняваше да го спомене. Реши да постави този въпрос пред нея.

Когато влязоха в апартамента, Клаудия се втурна из него и с бързи непохватни движения започна да оправя леглото и да подрежда по-важните неща. Въобще не си падаше по домошарството и наемаше

чистачка ежедневно, с изключение на уикендите. Когато отиде при мръсните съдове в кухнята, издаде стон на отвращение „Уф!“.

Дейвид я последва в кухнята.

— Ще ти купя миячна машина — каза той, обгръщайки я с ръце през кръста.

Тя се обърна засмяна:

— Шегуваш се, естествено. Миячна машина! Какъв ужасен подарък. Ще си взема нещо по-романтично от нея, благодаря!

— Какво искаш? Утре ще отидем да пазаруваме.

— Искам... Чакай да помисля. Искам „Ферари“, две палта от норка, много диаманти, красив апартамент на покрива на някой небостъргач в Ню Йорк и вила на Ривиерата^[2]! — Започна да се смее.
— Можеш ли да си го позволиш за мен?

— Говоря сериозно. Съгласна ли си на едно късо палто от норка? Иди и си го поръчай утре.

Тя впери поглед в него и облиза устни.

— Ще бъде страхотно. Но ако искаш да го имам, по-добре ме изненадай, не ми приказвай за някакви си поръчки. Аз обичам изненадите.

Той се ухили:

— Тогава ще бъде изненада.

Попита се дали момента беше подходящ да повдигне въпроса за финансовото състояние, но реши да не го прави. По-късно, когато щяха да са в леглото.

— Кога тази вечер ще се превърнеш в Пепеляшка? — попита изведнъж тя.

— Трябва да си тръгна към осем и половина — погали косата ѝ.
— Но винаги мога да удължа времето си, зависи каква е основната атракция.

Тя се засмя тихо и съблече пуловера си.

— Сега започва вторият номер в програмата. Ще видиш, че основната атракция ще бъде наистина много интересна!

След известно време, когато Дейвид погледна часовника си, остана изненадан, че отдавна е минало девет.

Клаудия лежеше заспала до него, дългата ѝ коса беше разпиляна в безпорядък, гримът ѝ — размазан. Изглеждаше много млада. Дрехите ѝ бяха разхвърляни из спалнята, очертаващи пътека по пода от

кухнята. Като че ли почувствала погледа му върху себе си, тя отвори очи, прозя се, протегна се и издаде звуци на задоволство.

— Като котка си — каза той, — понякога невинна като котенце, понякога най-дивата, най-мръсната улична котка.

— Това ми харесва. Представям си как след години казвам на някого: „Имаше един тип, който ми казваше, че съм като котка; понякога...“.

Той постави ръка върху устата ѝ.

— Замълчи. Няма да има други типове, само аз. Обичам те и искам да се ожена за теб. — Сам се изненада от думите си, но те сами излязоха от устата му.

— Знаеш ли, удивително е — каза тя, — колко е лесно на женените мъже да правят предложения. Предполагам, че им е доста лесно да го кажат, защото в действителност са напълно сигурни и обезпечени и знаят, че могат ей тъй да си издрънкат тия приказки, без да се надяват, че самите ще попаднат в капан. „Омъжи се за мен, мила моя, само гледай жена ми да не разбере!“

Той се ядоса. Защото в действителност не бе го помислил. Поправка — беше го помислил, но както каза тя, беше уверен, че това е невъзможно. Обаче фактът, че тя го разбра, го вбеси. Защо жените винаги толкова силно прозираха в нещата, които мъжете казваха?

— Мога да се разведа — предложи той.

— Ще го направиш ли? — отвърна тя хладно.

— Не знам. — Притегли я към себе си. — Не сме само аз и Линда, и двете деца също трябва да се имат предвид. Но аз наистина те обичам и един ден, когато децата пораснат — е, тогава всичко ще бъде о' кей. Междувременно мога да се грижа за теб. Не искам да работиш. Стига вече ходене по интервюта. Ще ти давам пари.

Тя вдигна големите си зелени котешки очи и го погледна в лицето:

— Радвам се, че си пресметнал всичко. — Погали го по гърба и той почувства, че желанието у него отново се надига. Трябваше само да го докосне и той я пожелаваше. — Само че има един малък проблем. Аз не искам да се омъжа за теб. Не, дори да беше свободен и да можехме сега да се втурнем и да го направим. — Извъртя се, освободи се от него и стана от леглото. Изправи се, погледна го съвсем гола, и продължи — Искам да правя това, което аз искам да правя, и

когато аз поискам. Никакви обвързвания, никакви възжета. Не искам брак, той не означава нищо за мен, така че не ми го предлагай, като че ли е някакъв златен обръч — просто няма да скоча през него. Обичам те днес, но утре, кой знае? Такава съм аз, не се преструвам на друга, така че защо и ти не направиш същото.

Той не можа да овладее задушавачката го възбуда, която усети да се надига у него. Думите ѝ нямаха никакво значение. Завлече я обратно в леглото и освободи яростта и безсилието си. Тя се опита да се съпротивлява, но той я смаза под себе си, докато съпротивата ѝ замря и те се сляха в едно.

За Дейвид това беше опустошително. Когато беше с Клаудия, винаги беше така. Всеки път сексът ставаше все по-силен — емоционално и физически.

— По-добре стани. Отдавна мина вълшебния час и женичката ти ще те чака — протегна се тя вяло.

— Не се дръж като кучка. Въпреки всичко, мисля да остана.

Тя го целуна. После двамата телефонираха на Линда, като Клаудия се престори на телефонистка, така че разговорът да изглежда междуградски.

След това тя каза:

— Никое копеле не може да разговаря с мен по такъв начин и да се отърве безнаказано. Изпитвам съжаление към жена ти.

— Така ли? — попита той лаконично. Дразнеше се, когато тя обсъждаше Линда.

— Да, така, въпреки че тя сама си е виновна.

— Какво искаш да кажеш с това?

— С какво съм по-интересна за теб, отколкото тя? Това, че не съм ти омръзнала, че съм по-млада и по-хубава ли? По-хубава ли съм?

— Да, по-хубава си.

— Но ти не трябваше да се оглеждаш наоколо за друга. Тя трябваше да бъде дяволски сигурна, че винаги ще бъде нова за теб. Повечето жени като че ли се омъжват и след това спират да се опитват да бъдат интересни. Хванали сме рибата и сега давай да захвърлим стръвта и да я слагаме само при специални случаи. Не казвам, че би отишъл да чукаш чуждо от време на време. Повечето мъже го правят, дори най-щастливите от женените. Но това трябва да е всичко, не би

трябвало да има любовни връзки като с мен, не би трябвало да има нужда от тях.

— Благодаря ви, брачен консултант Паркър, но имам чувството, че не съветвате когото трябва.

— С жена ти ли трябва да говоря? Какво да ѝ кажа: „Мила, само между нас да си остане, аз чукам твоя съпруг. Това въобще не е необходимо. Но ако ти не беше толкова скучна, той можеше отново да те хареса. Освежи се малко и той ще се върне при теб.“

И двамата започнаха да се смеят.

— Ти наистина си една мръсница. Дали заради това те обичам?

— Не — изкикоти се тя. — Добре знаеш защо ме обичаш.

Станаха и тя отиде в кухнята да приготви сандвичи, а Дейвид започна да се разхожда из апартамента, мислейки отново как да повдигне въпроса за нейните финанси. Беше го раздразнила с критичната си реч за нежеланието си да се омъжва. Но в действителност не беше чак толкова раздразнен, защото, замисляйки се отново, реши, че тя го беше казала само за да се защити. Тя знаеше, че не могат да се оженият, така че за да запази самоуважението си вероятно беше убедила себе си, че въобще не иска никакъв брак. Премисляйки отново всичко, дори и последствията, той остана почти зарадван, тъй като това щеше да го постави в завидното положение също да може да има пай от тортата на удоволствията и да го изяде. Наистина не искаше да напусне Линда. Обичаше я по свой собствен начин, въпреки и че тя беше престанала да го привлича сексуално скоро след като се бяха оженили. Компенсираше това с множество различни извънбрачни връзки през годините и за Линда той беше материално повече от щедър. Тя беше съвършеният образ на съпруга. Прекрасна домакиня и майка.

Не, определено не желаше да напусне Линда. Не се чувстваше особено виновен, че не ѝ е верен. А дали тя винаги му е била вярна... Но не, това беше немислимо. Самата мисъл Линда да му изневерява беше нелепа.

В кухнята Клаудия облизваше пръстите си. Беше облякла розово кимоно и беше закрепил косата си отзад.

— Изглеждаш на около петнайсет — каза той.

— А ти на около петдесет. Какво ти се върти из главата? Да не би да си изпаднал в мрачни размишления, защото отхвърлих галантното

ти предложение?

— Искам да говоря с теб сериозно. Донеси сандвичите, ела и седни.

Тя го последва във всекидневната и седна на пода до краката му, дъвчейки сандвич.

— Какво те безпокои, Дейвид?

— Виж какво, мила, много размишлявах за теб.

Тя се засмя:

— Бих се радвала да е така.

— Говоря сериозно — продължи той. — Притеснявам се за теб как успяваш да се справиш финансово. Този апартамент не може да е евтин и аз искам да ти окажа помощ. Искам да кажа, честно, откъде вземаш парите си?

Тя притихна безмълвно. Очите ѝ засвяткаха заплашително. Въпреки това обаче успя да запази приятния си тон.

— Миличък — каза тя с мил глас, — какво те кара да искаш да знаеш?

Той не забеляза заплашителните сигнали:

— Естествено, искам да знам. Да не би баща ти да ти отпуска редовни суми, или нещо подобно?

— Хайде пък ти, не съм виждала семейството си от пет години и не ми пука дали въобще ще го видя пак. Моят старец не иска да ми даде и пени да отида на баня. — Продължи да седи неподвижно и Дейвид разбра, че няма никакво намерение да му отговори.

— Клаудия, искам да знам — каза рязко той.

Тогава тя стана и започна гневно:

— Не искам да ме разпитват, не те моля за нищо. Не искам нищо от теб. — Започна да крещи — Остави ме на мира с въпросите си. Какво си мислиш? Откъде мислиш вземам парите си? Да не мислиш, че съм проститутка? Добре, ако бях, нямаше ли да ти искам пари? — Разплака се и той остана потресен, че е предизвикал такъв гняв. — Моя работа си е откъде вземам парите си и ако така не ти харесва, просто го забрави — извика тя.

Той се ядоса от гневното ѝ настроение и каза студено:

— Добре, ще го забравим — отиде с енергична крачка в спалнята и се облече. Тя не го последва.

Когато излезе, тя седеше на дивана, четеше някакво списание и не повдигна поглед.

Той застана до нея, колебаейки се дали да си тръгне или не.

— Ще ми кажеш ли? — попита настойчиво той. Тя продължи да чете и не му отговори.

— Довиждане — каза той и излезе.

В коридора пред входната ѝ врата веднага изпита съжаление, че е постъпил така. Не можеше да се прибере у дома сега и обмисли възможността да се помири с Клаудия, но това не можеше да стане. Ако сега ѝ отстъпеше, трябваше да се признае за победен, а той не признаваше поражение пред никоя жена. Не, реши той, ще я остави да се пържи в собствен сос и тя скоро ще се върне тичешком при него. Те всички правеха така.

Слезе долу и отиде до колата си, взел решение да прекара нощта в някоя турска баня. Беше озадачен защо Клаудия криеше толкова ревностно източника на своите доходи. Това можеше да означава единствено, че беше въввлечена в нещо, което той нямаше да хареса. И в такъв случай, когато тя му кажеше, щеше да го пресече, каквото и да беше то, и тогава щеше да е зависима от него, което беше точно това, което той искаше.

Отиде с колата до турските бани на „Джърмин Стрийт“ и след като мина през баните с гореща и студена вода и масаж, се почувства достатъчно щастлив, за да може да се отпусне в малката си бяла кабинка, където бързо заспа. Утре щеше да уреди всичко.

Сега Пол изглеждаше по-млад, отколкото си го спомняше Линда. Беше облечен с черен пуловер и тесни черни панталони. Тя беше решила да си облече синя рокля, след като се отказа последователно от няколко други тоалета. Двамата се срещнаха на предварително уговорено място. Пол ѝ помогна да слезе от колата и каза, че той ще кара, тъй като знае пътя.

— Радвам се, че промени решението си. Кое те накара, моят невероятен чар ли? — ухили се той.

— Не знам. — Много вино, което бе изпила, и суетнята да се подготви, накрая я бяха уморили. — Май не трябваше да идвам. Наистина не знам защо съм тук.

Той я погледна:

— Радвам се, че си тук. Не мисля, че ще съжаляваш, че дойде. Всъщност, обещавам ти го.

Изминаха кратко разстояние по „Хийт“^[3] и Пол зави и навлезе в паркинга пред една стара, несиметрично построена къща. Прозорците ѝ пламтяха от светлини и пресиления, дрезгав глас на Соломон Бърк^[4] крещеше от стереото. Някаква двойка спореше за нещо на отворената входна врата, и когато те пристигнаха, се показаха още няколко души, които се бутаха през вратата със смях и глъчка. Пол паркира колата и те влязоха.

Гледката, която посрещна погледите им, беше меко казано дива. Входната врата водеше към малък коридор с големи стаи от двете страни и голямо стълбище по средата. Стълбището беше изпълнено с различни хора — много мъже с бради, момичета, седнали и прави. Всеки от тях къркаше здравата. Стаята отдясно беше изпълнена с двойки, танцуващи или просто седящи или прегръщащи се. Като че ли нямаше никакви мебели, само едно почти разнебитено стерео балансираше рисковано на перваза на прозореца. В стаята отляво основната фигура беше едно слабо момиче с гъста, твърда, червена коса, което събличаше дрехите си под ритъма на бонго^[5], удряни от някакъв жител на Карибските острови, облечен единствено в къси бели панталони. Никой не им обърна особено внимание. Повечето бяха съсредоточили вниманието си върху едно русо момиче в другия край на стаята, което седеше на стол, чисто голо, и рецитираше някаква нецензурна поема.

Пол стисна Линда за ръката.

— Ела — рече той и я поведе по стълбището, поздравявайки хората по него, докато се изкачваха. — Свали палтото си и после ще пийнем нещо.

На втория етаж имаше още стаи, също така лишени от мебели. Пол я въведе в стая с легло, скърцащо под тежестта на безброй палта. Две момичета в ъгъла се гледаха втренчено в очите, а трето беше или заспало или припаднало в долния край на леглото.

Линда свали палтото си и се почувства прекалено натруфена в елегантната си синя рокля. Пол каза, че изглежда страхотно и двамата слязоха долу в стаята отляво. Червенокосата беше зарязала стриптийза си и беше седнала на пода, покрила се с нечий пуловер. Тя сграбчи крака на Пол, когато той мина покрай нея.

— Ало, секси, искаш ли да го направим? — Говореше завалено.
— Имам страхотно тяло. К'во ще кажеш за себе си?

Линда се почувства отделена от Пол, така че се отправи към една маса, откъдето изглежда идваше пиенето.

Някакъв дебел мъж ѝ връхлетя неочаквано отзад:

— Изглеждаш много хубава — каза той. — Коя си ти? — По лицето му имаше безброй капчици пот, а в дъха му се усещаше комбинация от лук и прокиснала бира. — Какво ще кажеш за едно пиене?

— Да, моля — отговори тя, опитвайки се да се отдръпне от наситените пориви на неговия дъх.

Той ѝ наля много голям скоч в пукната чаша. Тя отпи припряно голяма глътка.

— Хайде да отидем да танцуваме — рече той и я подхвана с ръка през кръста. Тя можа да почувства как силната топлина на ръката му прониква през роклята до нейната кожа.

— Не точно сега — каза тя, опитвайки се да се освободи.

Той облиза дебелиите си устни и тогава се появи Пол.

— Здравсти, Бруно. Виждам, че си се запознал с Линда.

Дебелият мъж отдръпна ръката си.

— О, тя била твоя, така ли? — рече примирено той. — Не знам какво намират в теб. — Обърса устата си със закръглената си розова длан и се отдалечи с бавна походка.

Пол се засмя.

— Не му обръщай никакво внимание — каза той и после изведнъж стана сериозен. — Страхотна си, знаеш ли? — Хвана я за ръка.

— Благодаря — каза тя. Никога не можеше да приема комплиментите лесно. Бързо пресуши чашата си. — Бих искала още една чаша.

Той ѝ наля голямо уиски, което тя изпи бързо, усещайки изгарящия му ефект почти мигновено.

— Мисля, че трябва да се прибирам в къщи — каза тя със слаб глас, — както виждаш, почти съм пияна.

— Виждам. — Бутна я до стената, където тя опря гърба си, наведе се към нея и започна да я целува.

Тя затвори очи, когато почувства интимността на неговия език, който проникваше в устата ѝ. Устните му бяха настойчиви и жадни. Почувства, че трябва да го отблъсне от себе си, но нямаше сили и в крайна сметка не искаше да го стори. Беше изминало много време, откакто не бе целувана по този начин. Дейвид вече не я целуваше и бе забравила колко вълнуващо можеше да бъде това.

— А, значи тука сме — хленчещият глас звучеше познато със специфичната нотка на гняв, която не можеше да бъде сгрешена. Пол се изправи. До тях беше застанала Мелъни, жълтата ѝ коса се спускаше права, от двете страни на слабото ѝ, зачервено лице. — Мислех, че ще се върнеш за мен. — Хвърли свиреп поглед към Линда. — Или май си бил толкова зает, че не си могъл да ме намериш.

— Съжалявам, Мел, но май ти казах, че ще се видим тук.

— О, не си го казал. — Гласът ѝ стана писклив. — И как е мисис Купър? Оправила се е, както виждам.

— Зарежи тия приказки — каза рязко Пол, отвеждайки я подалеч от Линда в коридора. — Виж какво, съжалявам, но така се получи.

— Така се получи ли? — Унилите ѝ очи се изпълниха със сълзи.

— Беше страхотно с теб, но двамата с теб отдавна сме тръгнали към раздяла и е най-добре да забравиш всичко. Все още те харесвам и тъй нататък, но, е... знаеш как е...

— Не, не знам. А между другото, какво виждаш в тая дърта крава там? — Започна да плаче. — Мразя те, Пол.

— Виж какво, малката, ти си на седемнайсет, ще имаш още безброй мъже. Скоро ще ме забравиш. Ние не сме...

— Не сме какво? — прекъсна го гневно тя. — Господи, колко те мразя!

Той сви рамене и отново се върна в стаята. Линда пак беше започнала задълбочен разговор с дебелия мъж.

— Искаш ли да си тръгваш? — попита Пол.

— Не — очите ѝ блестяха. Беше много пияна. — Бруно ще ме учи на нов танц.

— Бруно може да си намери друго момиче. Аз ще те науча на всичко, което искаш да знаеш. — Предупреди с поглед Бруно да не се приближава повече, отведе я в другата стая, където танците бяха

започнали, и я прегърна много силно. — Искам да спя с теб — прошепна той.

— И аз искам да спя с теб — отвърна тя. — Искам да кажа, че не искам, но ще бъде хубаво, но аз... Ох, Господи, мисля, че ще е по-добре да си поема малко въздух.

Той я целуна отново. Този път и тя го целуна и устните им се сляха взаимно. Бяха застанали сред танцуващите, захвърлени сред своя собствен малък свят. Езикът му обходи устата ѝ — тя изпита внезапно силно желание към него. Той я притисна още по-силно и после я освободи.

— Почакай тук — рече той. — Ще ти донеса палтото.

Тя изчака спокойно, главата ѝ бе силно замаяна от алкохола, който беше изпила. Въобще не можеше да разсъждава, чувстваше се не на себе си и просто искаше пак да е в сигурните ръце на Пол.

От коридора се чу някаква врява и тя отиде там.

Двама мъже се биеха. Единият беше дебелият, а другият — жителят на Карибските острови, който беше на бонгото преди това. Двамата крещяха оскърбителни, неприлични думи и се търкаляха по пода. Никой не се опитваше да ги спре.

— Защо се бият? — попита тя едно момиче, което стоеше до нея.

— О, мила, Бруно винаги трябва да се сбие с някого — каза момичето. — Няма да е Бруно, ако не го направи.

Носът на жителя на Карибските острови започна да кърви обилно. На Линда изведнъж ѝ прилоша. Излезе през входната врата. Студеният въздух ѝ подейства леко и отрезвяващо. Отиде до колата и седна вътре.

Накрая Пол пристигна.

— Притесних се за теб, помислих си, че си тръгнала демонстративно заради мен. — Седна до нея и я прегърна. Тя се отдръпна. — Какво има? — попита той.

— Чувствам се ужасно. Мисля, че ще припадна.

— Тогава да се връщаме вътре и ще те заведа горе в банята.

— Не, не искам да се връщам там.

— След минута ще се почувстваш по-добре. — Отново я прегърна и този път тя не се отдръпна. Целуна я, а ръцете му опипаха тялото ѝ.

Тя се почувства отмаляла, със замаяна глава, и когато затвори очи, всичко се завъртя край нея. Усещаше как Пол я докосва, как устните му са върху нейните, но всичко изглеждаше като че ли ставаше някъде другаде.

Изведнъж той я остави и запали двигателя. Стори ѝ се, че пътуват безкрайно дълго, но всъщност беше съвсем кратко. После той ѝ помогна да слезе от колата. Дватама изкачиха безброй стъпала и се озоваха в стая, където той я бутна на някакво легло.

Тя не оказа съпротива, когато той свали ципа на роклята ѝ и я съблече, защото за нея това не беше реалност.

Целуна я бавно. Леглото беше меко и тя се чувстваше много удобно. Ръцете му бяха силни и топли, дланите и пръстите му създаваха фантастична възбуда. Обърна я по корем и тя почувства как той разкопчава сутиена ѝ.

— Не съм тук — прошепна тя. — Намирам се на друга планета. Много съм пияна, не трябваше да се възползвам от неизгодното ми положение. Аз всъщност съм в изгодно положение... — започна да се кикоти.

Той започна да я целува по гърба и тя изведнъж се отдаде на буйната страст, която сякаш я завладяваше завинаги.

— Обичам те — каза единият от тях.

— Обичам те — каза другият.

И да бяха го искали, нямаше да бъде толкова хубаво.

Линда се събуди в пет часа сутринта. Усети изсушаваща жажда и тежест в очите, а лицето ѝ беше като изстъргано с шкурка. Огледа се наоколо и не повярва на очите си. Откри, че се намира в малка, разхвърляна стая, а Пол се беше проснал на другия край на леглото и спеше.

Тя седна в леглото и потърси нещо да се покрие. Главата ѝ сякаш щеше да се пръсне, ако се задвижеше много бързо. Предпазливо придърпа покривката на леглото, уви я около себе си и стана.

Пол не помръдна, докато тя пипнешком търсеше пътя към вратата. Озова се в тесен коридор, в който бяха нахвърляни безразборно безброй вещи. Проправи си път до банята, която също беше малка, занемарена и студена. Включи лампата — тя беше гола крушка, а когато пусна студената вода, през мивката пренебрежително претича голям черен паяк. Почти изпищя.

Изпи бързо четири пълни канчета с вода. Канчето миришеше леко на паста за зъби, но се почувства малко по-добре.

Взря се с печален поглед в отражението си в огледалото, закачено над мивката. Гримът ѝ беше размазан по цялото лице. Косата ѝ беше разрошена и сплъстена. *Изглеждам, като че ли тук ми е мястото*, помисли си тя, изпълнена с безсилие. Върна се с леки тихи стъпки в спалнята и потърси дрехите си. Когато ги намери, се облече бързо. Погледна към Пол, който продължаваше да спи дълбоко. Втренчи продължително поглед в него и след това, откривайки палтото си, излезе.

На улицата беше студено и тихо. Колата ѝ започна да кашля и да се запъва и тя си помисли, че никога няма да я запали. Накрая успя и потегли към къщи по пустите улици.

Влезе тихо в къщата и отиде право в банята. Всичко изглеждаше чисто и ново. Взе си гореща вана и се строполи на леглото, където остана да лежи и мисли. Господи, чувстваше се виновна и ядосана на себе си, че позволи всичко това да се случи. Да, беше пияна, но беше ли това някакво правдиво извинение? Никога не се беше представяла в ролята на невярна съпруга и това не беше нещо, което можеше да приеме лесно.

Какво ли щеше да каже Дейвид?

Защо първата ѝ мисъл беше винаги за Дейвид?

Най-после заспа, знаейки, че сутринта трябваше да го погледне в лицето, което нямаше да бъде лесно.

Мяташе се и се въртеше в съня си. Нощта беше дълга и неспокойна.

---

[1] „Найтс Бридж“ — улица в централната част на Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Ривиера — северозападното средиземноморско крайбрежие на Италия в района на Сан Ремо, Савона, Генуа, в съседство с Лазурния бряг на Франция. — Б.пр. ↑

[3] Хийт — улица в квартал Хамстед — Б.пр. ↑

[4] Соломон Бърк (р. 1936 г.) — известен американски рок и соулизпълнител. — Б.пр. ↑

[5] Бонго — малки барабани, обикновено два, удряни с ръце. — Б.пр. ↑

4

Дейвид излезе от турската баня в осем сутринта, чувствайки се освежен и ободрен. Помисли да се обади по телефона на Клаудия, но после реши да изчака един ден и да види дали тя ще му се обади.

Паркира колата си, купи си сутрешните вестници и след това се отправи по „Парк Лейн“ към „Гросвънър Хауз Хотел“, където възнамеряваше да закуси преди да се прибере у дома.

Поръча си бекон, яйца, препечени филии хляб и кафе и седна да прегледа вестниците. Погледът му веднага се прикова върху снимка, която заемаше половината от първата страница на „Дейли Мирър“. Беше озаглавена ОЩЕ ПОЧТИ-БУНТОВЕ НА ТРАФАЛГАРСКИЯ ПЛОЩАД и на нея имаше разгневена тълпа хора, обградили двама полицаи, които тъкмо изнасяха някаква жена вън от пътя. Полата на жената се беше заметнала над коленете ѝ толкова високо, че можеше да се видят бикините ѝ. Косата ѝ беше паднала върху лицето, а едната обувка се канеше да падне от ритация ѝ крак. Снимката наистина беше ефективна.

Сервитьорката дойде с поръчаната от него закуска. Беше закръглена коренячка лондончанка. Надникна над рамото му във вестника.

— Я па тая, на каква се мисли, че прилича — изломоти тя със столичния си акцент. — Добре, че сичките тия боклуци ги спряха. Сбирщина палячовци, това са те. Трябва да ги натикат и заключат където им е мястото! — Отдалечи се с блуждаеща походка, продължавайки да кудкудяка безсмислени реплики. Дейвид втренчи поглед и остана като ужилен. Жената без съмнение беше Линда. Неговата Линда! Тръсна ръка, отказвайки да повярва на очите си. Какво правеше тя? Какви ги мислеше?

Отпи голяма глътка кафе и опари езика си, изруга, почувства, че няма да може да яде нищо и извика за сметката.

Сервитьорката се върна с бавни леки стъпки.

— Какво има, скъпи? Всичко ли е наред?

Той ѝ мушна пари.

— Всичко е наред — каза той и излезе шумно и гневно навън.

Пазачът на паркинга се въртеше край колата му. Дейвид се втурна към него.

— Боя се, че ще трябва да почакаме, докато свърша с написването на тази квитанция, сър — каза пазачът. — Предполагам, че сте добре запознат, че тук е забранена зона за паркиране.

— Хайде, свършвай по-бързо — каза Дейвид безцеремонно.

Пазачът му хвърли гневен поглед и продължи невъзмутимо да си върши работата.

Най-накрая Дейвид можа да потегли. Лицето му беше мрачно. Представяше си какво ще каже на Линда. Всичко беше толкова нелепо. Неговата жена — на протестен митинг! Беше толкова абсурдно. Та тя не разбираше нищо от политика и бомби. Кухнята, децата и социалните мероприятия, като чай с приятелки и вечеря навън два пъти седмично, бяха нейната сфера на действие. Забранете бомбата, значи! За каква по дяволите, се мислеше?

В този момент Клаудия беше забравена. Натисна силно педала на газта и полетя към дома си.

Посрещна го Ана.

— Мисис Купър спи късно — обяви тя. — Вие искате чай?

— Не — изръмжа той, намиращ се вече на половината път по стълбите към спалнята.

Линда спеше свита и заровена под завивките. Той дръпна пердетата и стаята се изпълни със светлина. Тя не помръдна. Започна да ходи с равни крачки из стаята, да кашля, и когато тя пак не прояви никакви признаци на събуждане, той отиде до нея и я разтърси грубо за рамото. Когато тя накрая отвори сънливо очи, той пъкна в лицето ѝ броя на „Дейли Мирър“.

— Какво означава всичко това? — попита той настойчиво и гневно.

Ох, Господи, помисли си тя, нима беше разбрал за нея и Пол! Как? Толкова бързо! Седна бързо в леглото.

Дейвид стоеше, намръщен заплашително, и продължаваше да говори:

— Какво е това? Някаква тайна амбиция да се направиш на пълна глупачка ли? — Отново размахна вестника пред нея. Тя го взе.

Облекчение се разля по нея, когато разбра защо той е толкова разярен.

— Каква ужасна снимка! — възкликна тя. — Не знаех, че снимат.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш? — След това я имитира — Не знаех, че снимат! — Грабна вестника със замах и извика ядосано — Какво правеше там? За какво се мислеше?

— Нямах какво друго да правя. Просто се озовах там. Съжалявам, че си толкова ядосан за това.

— Не съм ядосан — изкрещя той. — Умирам от удоволствие да гледам снимки на жена си по целите страници на вестниците, с вдигната пола до кръста, в компанията на куп безделници.

Тя стана от леглото.

— Няма да стоя тук, а ти да ми крещиш. Може би ако беше прекарал един уикенд у дома за разнообразие, това нямаше да се случи.

Точно в този момент телефонът извънтя. Линда внезапно почувства как я залива топлина и се изчервява. Ами ако беше Пол? Да вдига ли слушалката или по-добре да остави Дейвид да говори?

Дейвид не я остави да се двоуми. Грабна слушалката и изля:

— Да?

Линда затаи дъх. Но скоро се успокои, защото се оказа, че се обажда някой от неговия офис. Възползва се от това, че Дейвид е зает с разговора, и се облече.

Когато той свърши, изглеждаше малко по-спокоен.

— Искаш ли закуска? — попита тя.

— Не. Имам няколко делови обаждания по телефона. Довечера има парти за пускането на сапуна „Красивата Девойка“. Ще дойдеш при мен в офиса в седем часа и ще тръгнем оттам. Моля се на Бога никой да не е видял твоята снимка във вестника.

Тя изстена тихо при мисълта за още едно парти и след това планира мислено деня си, като предвиди да бъде у дома, за да посрещне децата и да посети фризьора.

Междувременно Дейвид мислеше за свои неща. Клаудия най-вероятно щеше да е на партито — беше й платено да бъде там. Запита се дали няма да е възможно да постигне едно тихо помирение с нея без никой да забележи. Трябваше да се увери, че Линда не е станала подозрителна; тя изглежда се безпокоеше малко повече от

необходимото от неговите дълги отсъствия. Навярно започваше да го подозира, въпреки че той беше успял да мине незабелязано през годините с различни любовни връзки и тя въобще не беше открила това. Поне той щеше да види Клаудия. Започна деловите си обаждания.

Децата нахлуха шумно в къщата точно в четири часа — бащата на Линда винаги беше точен. Тя току-що се беше върнала от фризьора и Стивън връхлетя с малкото си жилище тяло върху нея и щеше почти да я събори и развали прическата ѝ.

— Прекарахме страхотно, мами — възкликна той. — Умирам от глад. Какво ще има с чая? Баба прави чудесни сладкиши!

Джейн, неговата сестра, целуна леко Линда. Беше шестгодишна и доста срамежлива.

— Радвам се, че сме у дома, мамо. Косата ти изглежда много хубава. Ще излизате ли с тати?

Линда поздрави баща си и двамата седнаха да си побъбрят, докато Ана поднесе чая, а децата се втурнаха наоколо да откриват наново различните си играчки. Докато баща ѝ с монотонен глас разказваше какво са правили Стивън и Джейн по време на уикенда, тя слушаше, но наполовина.

Мислеше си за Пол. Какво ли мисли за нея? Защо не се обади по телефона? Какво щеше да каже тя, ако той се обадеше и Дейвид беше тук?

Накрая баща ѝ си тръгна и когато децата бяха предадени на грижите на Ана и седнаха да вечерят, тя започна да се подготвя.

Тъкмо когато щеше да излезе от къщата, телефонът звънна. Толкова очакваше да е Пол, че почувства как изведнъж я избива пот и ръката ѝ започва да трепери, докато вдига слушалката:

— Ало.

— Здравей, мила, Моника е. Ама че си го свършила след партито! Да не си някакъв загадъчен характер! Не го очаквахме от теб. Представи си, да ни напуснеш вчера и да не кажеш нито дума за там, където отиваш. Какво мисли Дейвид за всичко това?

— Ох — отвърна Линда, — не е много зарадван.

Моника се засмя.

— Не се притеснявай. Джак и аз го считаме за страхотно. Както и да е, миличка, довечера след вечеря няколко души ще ни идват на

гости и ще бъдем много радостни, ако ти и Дейвид дойдете.

— Не мисля, че ще можем, Моника. Налага се да отидем на едно парти, организирано за пресата, за пускането на нов сапун на пазара. Не мога да кажа по кое време ще можем да се измъкнем.

— Няма значение. Просто елате, когато свършите. Знаете ни, винаги стоим до късно. — Не даде никаква възможност на Линда да протестира. — Е, до скоро, чао.

Линда остави слушалката. В действителност не харесваше много Моника и Джак и определено не изпитваше желание да се види с тях по-късно. Обаче трябваше да каже на Дейвид и той навярно щеше да поиска да отидат.

Излезе от къщата с лошо настроение, с главоболие, полуядосана и полуоблекчена, че Пол не се обади. Искаше той да го стори, иначе какво щеше да представлява цялата им връзка? Едно бързо чукане за една нощ? Среща на двама души, които нямат нищо общо, освен няколко часа в леглото? А ако се беше обадил? Щеше да му каже, че най-вероятно няма да може да се види пак с него, и че всичко е било една голяма грешка.

Въздъхна. Поне можеше да си възвърне малко самоуважение, като си откаже нещо, което истински желаше...

Ох, Господи, всичко беше станало толкова неочаквано. Наистина никога не беше мислила да има извънбрачни връзки. И Пол беше толкова по-млад от нея и толкова по-различен от хората, които познаваше, и с които контактуваше. Как беше позволила да се случи?

Разрови паметта си и накрая достигна до заключението, че вината е нейна. Това, което трябваше да направи, беше да се опита да изхвърли епизода от съзнанието си и да работи усърдно, за да подобри отношенията си с Дейвид.

Взела това решение, тя се почувства по-добре.

Минаваше девет часа вечерта, когато Клаудия се появи на партито за „Красивата Девойка“. Дейвид се оглеждаше за нея цяла вечер и най-накрая тя изведнъж се озова до него, неописуемо красива.

— Добър вечер, мистър Купър — прошепна тя.

Поздравът го завари неподготвен. Разговаряше с група хора, включваща няколко представители от пресата и Линда. Остана смаян.

Клаудия забеляза това и се усмихна леко. Групата хора погледнаха в очакване към него да бъдат запознати с нея. Накрая той

каза:

— О, това е Клаудия Паркър, нашата Красива Девойка.

Клаудия се усмихна на всички. Беше зачервена и очите ѝ блестяха. Дейвид веднага разбра, че е пияна. Беше облечена с оранжева рокля с опасно дълбоко деколте и жените наоколо веднага се изправиха по-високо и изпъчиха още повече гърди, като че ли да отговорят на внезапното предизвикателство. Мъжете всички бяха очевидно впечатлени.

— Мис Паркър? — Нед Райе, дребен на ръст репортер с мънистени сини очи се притисна към нея. — Какво мислите всъщност за сапуна „Красивата Девойка“? — Погледът му се стрелна към гърдите ѝ. Клаудия започна да се докарва и глези пред него. Започна да пърха с дългите си мигли и му хвърли един от своите дълбоки, сексуални погледи:

— Ами — каза накрая тя, — в действителност съм актриса и следователно не чувствам, че мога да дам някакво сериозно мнение за някакъв сапун. Всъщност, току-що се върнах от среща с Конрад Лий, който иска да се снимам в новия му филм. — Простреля Дейвид с триумфиращ поглед.

Нед Райе се интересува извънредно много.

— Това звучи прекрасно. Навярно ще можем да спретнем едно материалче за вас на филмовата ни страница.

— Да, бих се зарадвала — усмихна се тя. — Ще ви дам телефонния си номер.

Дейвид не можеше да търпи повече. Сграбчи я за ръката, усмихна се със стегнати устни и каза:

— Надявам се ще ни извините, но мис Паркър е тук с определена цел. Тя ще демонстрира нашия продукт и аз мисля, че се налага да започне доста скоро, така че ще е по-добре да я отведе при Филип Абътсън.

— Е, добре, мис Паркър — каза Нед Райе, — ще се видя с вас по-късно и ще се разберем за това.

— Чудесно. — Огледа групата за последно със сияйна усмивка и тръгна след Дейвид.

Веднага щом се отдалечиха, така че да не могат да бъдат чути, той избухна:

— Ти си пияна — нахвърли се той. — Къде беше досега? Трябваше да си тук преди осем часа.

Тя го изгледа дълго и хладно.

— Дейвид, мили, ти си нищо в моя живот и защо просто не ме оставиш на мира?

— Ах ти, шибана кучко — каза той с нисък глас. Стисна още по-силно ръката ѝ.

— Ще направя сцена, ако не се махнеш от мен — каза тя тихо. — Писна ми да ми казваш какво трябва да правя. Не съм съпруга на някого, която трябва да отговаря на въпроси и да дава обяснения за всяка секунда от живота си.

В този момент при тях дойде забързан Филип Абътсън.

— Какво става? — попита той. — Клаудия, трябваше да си тук преди час. Чакаме да открием представлението. Преоблечи се, за Бога. Да не мислиш, че ще стоиш тук цяла нощ? — Погледна остро Дейвид и отново се отдалечи с бърза крачка, последван от Клаудия.

Нед Райе се промъкна предпазливо до Дейвид. Неговата закръглена жена с бледа кожа разговаряше с Линда в другата страна на помещението.

— Страшно парче е вашата мис Паркър — каза Нед с похотлив поглед. — Обзалагам се, че е жестоко палава бройка, истинска тигрица.

Дейвид положи усилия да остане спокоен:

— Не мога да знам.

— В такъв случай очаквам, че е о' кей за мен да опитам. — Побутна Дейвид с лакът. — Тия изгряващи звездички са все едни и същи, както знаеш. Само трябва да им кажеш, че можеш да публикуваш името им, и си отварят краката без дори да си поискал.

Дейвид беше спасен да отговори от приближаването на мисис Райе и Линда.

Нед потупа любящо своята съпруга по пълничкото рамо.

— Забавляваш ли се, любов моя? — попита той. После поклати обвинително пръст към Линда. — А какво си беше намислила да направиш ти — да излезеш на първа страница в тазсутрешните вестници?

Дейвид започваше да изпитва все по-голяма неприязън към Нед Райе.

Точно в този момент светлините изгаснаха постепенно и лъчът на един прожектор беше фокусиран върху импровизирана сцена, подготвена в предния край на помещението. Филип Абътсън зае поза до микрофона. Веднага щом бърборенето в залата притихна той произнесе дълга реч за сапуна „Красивата Девойка“. Беше добър в рекламното представяне и правеше едно просто парче сапун да звучи като кюлче злато. В края на речта му се чува откъслечни вежливи аплодисменти, след които той се отпусна на един крак и обяви:

— А сега, искам да ви представя самата Красива Девойка!

Завесите бяха дръпнати и се показа Клаудия, седнала в мраморна вана, потънала в пяна — всъщност, точно копие на декора, който беше използван в телевизионната реклама. Беше облечена с бански костюм с цвят на човешка кожа, но, естествено, никой не можеше да го забележи, така че общото възприятие беше, че няма нищо върху себе си.

Дейвид почувства силен прилив на възбуда.

Клаудия се усмихна на публиката и започна да рецитира своите думи на Красивата Девойка.

Нед Райе прошепна нещо неприлично на ухото на Дейвид.

Мисис Райе каза на Линда:

— Не е ли една малка хубавица?

Линда гледаше втренчено и безучастно в пространството, мислите ѝ блуждаеха из предната нощ.

Когато Клаудия свърши с думите си, мъжете нададоха възторжени възгласи и аплодисменти, а от жените се чува няколко ревниви хихикания. Завесите бяха спуснати отново и Филип се появи пак пред микрофона с още слова.

Дейвид се извини и тръгна по посока зад сцената. Мраморната баня сега беше празна. Той се огледа и забеляза малка врата в задната част на подиума. Поколеба се, но после я отвори и влезе.

Клаудия стоеше и попиваше водата по себе си с хавлиена кърпа. Намираха се в малка канцелария, където дрехите ѝ бяха разхвърляни навсякъде в обичайния ѝ немарлив стил. Беше облечена със същия бански, който ѝ прилепваше като втора кожа. Погледна го уморено:

— А сега какво?

Той се приближи до нея и постави ръце на раменете ѝ.

— Извинявай — рече той. — Повече няма да има въпроси.

Тя го погледна със своя див поглед с широко отворени очи.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Тогава тя се усмихна и плъзна ръце около врата му.

— Добре, простено ти е.

Той се наведе и целуна топлите ѝ, нежни устни. Тялото ѝ все още беше мокро, когато той постави ръце върху презрамките на горнището на банския ѝ и бавно го съблече.

— Не тук, идиот такъв — прошепна тя. — Някой може да влезе. Във всеки случай ще те забележи.

Той се отдръпна от нея, отиде до вратата и завъртя ключа в ключалката. Тя се изкикоти тихо:

— Ох, Дейвид, ти наистина обичаш да рискуваш.

Той подхвана гърдите ѝ в ръцете си и се приведе да ги целуне. Тя изстена:

— Давай сега, кучи сине. Прави каквото искаш, пет пари не давам!

Събирането у Моника и Джак вървеше на пълни обороти, когато Линда и Дейвид пристигнаха. Имаше всякакви хора, тъй като Моника харесваше „груповата разнообразност“, както самата казваше. Самата Моника беше едра жена, отпредила се бързо към четирийсетте и опитваща се отчаяно да изглежда точно обратното. Имаше гъста, силно лакирана червена коса на малки къдрици, а лицето ѝ, въпреки че беше с дебел слой мазила от „Елизабет Ардън“^[1], беше доста недодялано, грубовато, дори конско. Използваше свръхсилен мускусен парфюм, който омирисваше всички наоколо, и ѝ говореше с писклив глас, като речта ѝ винаги беше подсолена с „миличка“, „захарче“ и „ох, Господи!“.

Джак, за разлика от нея, беше по-скоро резервиран. Беше малко по-възрастен от Дейвид, но двамата бяха близки приятели от много години. Пушеше лула и имаше засукани мустаци. Винаги носеше късо шведско кожено яке без ръкави или някаква подобна спортна дреха. Човек би си го представил до някаква голяма къща, закътана сред някоя селска провинция на Англия, да се разхожда с голямо куче из своите обширни имоти. Притежаваше верига от гаражи и на по-млади години му бе харесало да бъде автомобилен състезател. Дори сега често правеше пробни обиколки на пистата, за да поддържа форма.

Моника сграбчи Линда, когато тя пристигна, прегърна я и с горда, енергична крачка я въведе във всекидневната, където обяви театрално:

— А това е нашата знаменита забранибомбаджийка!

Линда се почувства ужасно неловко. Моника я представяше като някакъв нов тип самолет! Линда познаваше повечето от присъстващите и те всички направиха по някакъв знак за поздрав. Имаше една двойка, която не беше срещала досега — нисък, набит, много мургав здравеняк и сребристорусо, високомерно изглеждащо момиче. Когато Моника свърши драматичното си обявление, я запозна с тях:

— Бих искала да се запознаеш с Джей и Лори Гросман, мои приятели от Америка. Джей е тук да режисира новия филм на Конрад Лий.

— Наистина — рече Линда, — колко интересно. Тази вечер се запознах с едно момиче, което ще участва в него.

Джей повдигна вежди озадачен.

— Това наистина е интересно. — Говореше с кратък, остър, нюйоркски акцент. — Въобще не сме правили подбор на актьорите, освен за главната мъжка роля.

Линда се усмихна:

— Вероятно тя страда от халюцинации.

— Как ѝ е името, все пак?

Линда се намръщи замислено:

— Не мога точно да си спомня. Съпругът ми трябва да знае, тя току-що участва в една реклама за неговата компания.

Точно в този момент Моника влезе с Дейвид и отново направи подобно изложение. Откакто напусна другото парти, той беше в много добро настроение. Прегърна Линда и започна лек, приятелски разговор със семейство Гросман.

— Мили — прекъсна го Линда, — как беше името на момичето, което изпълни „Красивата Девойка“?

— Какво? — попита той, чувствайки се внезапно гузен. — Защо искаш да знаеш?

Линда го погледна странно или поне той си помисли, че е така.

— Трябва ли да имам някаква причина? — попита тя.

Той почувства как последвалата кратка тишина се изпълва с напрежение и след това се засмя слабо и каза:

— Естествено, не. Клаудия Паркър. Защо?

Джей поклати глава отрицателно:

— Никога не съм чувал за нея.

— Какво има? — попита любопитно Дейвид.

— Ами — каза Линда, — нали си спомняш, че тя каза, че ще участва в новия филм на Конрад Лий. Джей е режисьорът, така че си помислих, че я познава. Очевидно не е включена и дори няма да бъде.

— Тя не каза, че е съвсем сигурно — каза хладно Дейвид. — Каза, че е била на среща с Конрад Лий, и че той я е харесал, това е всичко.

Джей се засмя:

— А, това обяснява объркването. Конрад винаги се среща с тези клетки жени и ги залъгва с нещо. В действителност, поверително казано, момичето е вече определено. Някакво неизвестно италианско хлапе на шестнайсет години. Ако разгласим обаче във всички посоки, че търсим момичето, което ни трябва, това ще възбуди ненужен интерес навсякъде, а Конрад обича да ги интервюира сам, така че всеки да остане доволен.

Дейвид намръщено се обърна към него:

— Всеки остава доволен, освен момичетата, чиито надежди той подхранва.

Джей сви рамене:

— Това е шоубизнес. Повечето знаят резултата, а онези, които не го знаят, го научават скоро. — Обърна се към своята жена, която досега не беше отворила уста. — Нали така, любима моя?

Лори Гросман кимна утвърдително. Лицето ѝ изглежда никога нямаше изражение. Напомняше красива, но твърде безлична, нарисувана кукла.

— Ето как Лори и аз се запознахме — продължи Джей. — Тя беше актриса, дойде за една роля и вместо нея, получи мен. Лори е третата ми жена. Другите две също бяха актриси. Май и с тях се запознах по същия начин. Сега дори не си спомням.

Накрая Лори проговори с плътен, южняшки провлачен акцент:

— С удоволствие бил изпила още една чаша, мили.

— Разбира се, мила. — Джей стана. — А вие, мисис Купър?

— Моля, наричайте ме Линда. Бих предпочела джин с тоник.

Джей се отдалечи да донесе напитките. Моника се върна, повика Линда и я замъкна, където се бяха събрали повече хора, за да се изфука с героинята от знаменитата снимка, която си беше изрязала от вестника.

Лори кръстоса дългите си стройни крака.

Очите на Дейвид я огледаха бързо.

— От коя част на Америка сте? — попита той любезно.

— Произхождам от Джорджия^[2], миличък. — Премигна лениво към него. — Но от пет години живея в Холивуд.

Той я огледа. Беше по-голяма от Клаудия, на около двацет и седем години, пресметна той. Приличаше на един от онези модели от

списание „Вог“, у които всичко беше свършено. Почувства, че изпитва влечение към нея. Свършенството ѝ го накара да се попита как ли е в леглото.

— За колко време сте тук? — попита той.

— За няколко месеца, предполагам — провлечено рече тя. Очевидно не водеше никакви разговори, освен да отговаря на въпроси.

Последва тишина, след което Дейвид каза:

— Вие и вашият съпруг трябва да се отбиете до нашата къща някоя вечер да вечеряме заедно.

— Би било забавно. — Тя се усмихна, показвайки два реда равни, бели, очевидно преминали старателна стоматологична намеса зъби.

Джей се върна с чашите.

— Къде е тая твоя прекрасна жена? — попита той.

— Миличък, в това пиене няма никакъв лед — каза Лори кисело.

— Зарежи леда — рече Джей. — Трябва да запомниш, че тук е Англия, бейби. — Обърна се към Дейвид. — Слушай, скоро ще трябва да се срещнем с едни приятели в „Кенди Клуб“. Какво ще кажеш ти и Линда да дойдете с нас?

— Това е второто ни парти тази вечер и не знам дали Линда няма да е много уморена, но на мен ми звучи като добра идея — рече Дейвид. — Ще я попитам.

— Трябва да дойдете — ентусиазирано каза Джей. — Лори може да танцува по най-лудия начин, който някога си виждал. Сам ще отида да попитам Линда. — И отиде.

Лори каза:

— Ей, миличък, как я карате без лед?

Дейвид се засмя:

— Обикновено имаме лед, не сме толкова нецивилизовани. Предполагам, че са го свършили.

Тя навири нос.

— Обичам в пиенето ми да има лед — заяви тя и после погледна безучастно в пространството.

Той хвърли поглед към часовника си. Минаваше дванайсет. Клаудия сигурно си лежеше спокойно, на топло и сигурно място в леглото. Беше обещала, че ще се прибере право в къщи след партито за сапуна.

— Оставяш ме негодна за нищо! — се бе пошегувала тя. Той се попита дали да ѝ се обади по телефона, но бързо реши, че е твърде късно. Не искаше да я събужда, а и нямаше друга интимна приятелка, на която да се обади. В същото време „Кенди Клуб“ звучеше като добра идея, а танцуването на Лори Гросман като още по-добра.

Джей се върна с Линда, широко усмихнат.

— Никога като отговор не получавам „не“ — каза той, намигайки. — Всички сме навити. Да се размърдаме ли?

Моника стана съвсем недружелюбна, като разбра, че Дейвид и Линда си тръгват с Гросманови.

— Съвсем честно, мили мои — оплака се тя, — та вие бяхте тук само две секунди!

Но те вече излизаха и не ѝ обърнаха внимание. Всички се натъпкаха в Ягуара на Дейвид, смеейки се.

Лори се беше загърнала с дълго колкото нея черно палто от норка с диаманти, което напомни на Дейвид, че беше обещал на Клаудия подобно късо палто. Щеше да ѝ го купи на другия ден — тя се бе представила толкова мило. Дали мило беше точната дума?

Линда и Джей се погаждаха много добре. Бъбреха си за разликите между Англия и Америка, за училищата и къде е най-добре да се възпитават децата. Джей имаше три деца, всичките от предишните му бракове. Накрая той се обърна към Дейвид:

— Хей, жена ти е красива и интелигентна, страхотна комбинация.

Линда започваше да се чувства по-добре — главоболието изчезна и беше изпила достатъчно алкохол, който да разчисти всяка умора. Отмести Пол на по-заден план в съзнанието си и се отдаде на удоволствието да разговаря с Джей.

Когато пристигнаха в нощния клуб, Джей пожела да бъде отведен на масата на Конрад Лий.

Великият Конрад Лий беше висок, словоохотлив мъж, наполовина французин, наполовина руски белогвардеец, завършващ петдесетте си години. Беше изцяло плешив, със силен слънчев тен и очи с пронизващ поглед, които като че ли виждат през теб, дори в неясното осветление на нощния клуб.

Той седеше на маса с шест души. Скочи на крака и целуна Лори. Когато Линда беше представена, целуна ръката ѝ. Той миришеше

силно на чесън.

Сервитърите усърдно започнаха да сместват допълнителни столове около и без това претъпканата маса, докато Джей се опита да се запознае с присъстващите, но това беше повече или по-малко безнадеждно, защото музиката беше толкова силна, че дори сам не можеш да се чуеш какво говориш.

Дейвид погледна втрещено и яростно момичето до Конрад. Това беше Клаудия Паркър. Косата ѝ беше разрошена, едната презрамка на роклята ѝ беше паднала от рамото и цепката на бюста ѝ се показваше с пълни сили. Беше много пияна. Когато Конрад седна, ръката му погали рамото ѝ, сваляйки другата презрамка на роклята. От другата страна на Конрад имаше още едно момиче — закръглена брюнетка. Той я прегърна с другата си ръка, пощипвайки плът от месестия ѝ гръб.

— Тук си имам две готини мили момиченца — каза Конрад на Джей, смигайки. — Май ще можем да ги използваме във филма.

Джей повдигна вежда към Линда.

— Видя ли какво ти казах — рече той с усмивка.

— Това е момичето, за което говорих — прошепна Линда.

— Добре — каза Джей. — Има шанс да попадне във филма толкова, колкото една муха!

Тъкмо тогава Клаудия забеляза Дейвид. Беше твърде пияна за да се изненада или шокира. Просто махна весело с ръка и каза:

— Хей, колко е малък светът!

Дейвид си спомни как му каза точно тези думи първия път, когато се срещнаха. Намръщи ѝ се.

Конрад поведе Лори да танцуват, след това Джей покани Линда и двамата също отидоха на дансинга. Дейвид седна на опразнения стол до Клаудия.

— Ах ти, крастава кучка! — каза той с нисък глас. — Щяла да си ходи право в къщи в леглото. Е, предполагам го правиш понякога.

Тя остана изненадана от думите му.

— Бейби, какво има? Аз наистина се прибрах в къщи и тогава Конрад ми се обади по телефона и каза, че би искал отново да ме види, така че да може да вземе решение за ролята. Трябва да мисля за кариерата си, нали така?

— Ти си пияна — каза той с отвращение. — Държиш се като евтина курва. Искрено ли вярваш във всичките тия ланени

дрънканици, с които Конрад ти пълни тиквата, че ще те вкара във вонящия си филм? Мислех, че имаш повече ум в главата.

Тя втренчи в него студен поглед:

— Защо не вземеш да млъкнеш. Става ми лошо от теб. Просто ревнуваш, това е всичко. Единствено постъпваш мило, когато ти се е надървил!

Прииска му се да ѝ зашлеви една силна плесница, както беше седнала, облещила очи към него. За миг му се привидя не неговата красива Клаудия, а някакво грубо, хитро, пресметливо лице върху добре развито, силно разголено тяло.

— Циците ти стърчат навън — каза той.

— И какво от това? — отвърна тя. — Защо не? Само ти ли си този, който трябва да ги гледа?

Закръглената брюнетка от другата страна на Дейвид го дръпна за ръката.

— И ти ли си филмов продуцент? — попита тя. Очите ѝ бяха големи, кръгли и силно зачервени.

— Не — отвърна той.

Конрад и Лори се върнаха на масата. Дейвид стана. Лори беше много висока. Тя стоеше надменна и хладна. Той успя да забележи, че Клаудия я гледа ревниво и бързо хвана Лори под ръка.

— Какво ще кажеш за още един танц? — попита той. — Искам да видя твоето диво танцуване.

Клаудия го простреля с презрителен поглед, но после отново фокусира своя чар върху Конрад.

— Добре, миличък — рече провлачено Лори и двамата се отправиха към дансинга. Тя танцуваше изящно. — Бях шоугърла във Вегас — сподели тя.

Вечерта се проточи. Клаудия ставаше все по-пияна и по-пияна и все по-близка и по-близка с Конрад. Закръглената брюнетка очевидно беше забравена. Линда и Джей продължаваха да си бърбят. Лори седеше мълчаливо и проговаряше само когато някой я заговореше. Дейвид се беше изтегнал в стола мрачно замислен, наблюдавайки Клаудия и Конрад и опитвайки се от време на време да флиртува с Лори, когато Клаудия се загледаше в него.

Към два часа Линда каза, прозявайки се:

— Мисля, че е по-добре да си тръгваме. Напълно съм изтощена.

Никой друг от компанията не прояви интерес към тръгване. Клаудия махна с ръка за довиждане с пияна усмивка и после се обърна, за да се съсредоточи отново върху Конрад, който вече беше пиян колкото нея.

Джей настоя да дойде с тях до колата, където си размениха телефонните номера и си обещаха пак да се съберат всички заедно.

Най-накрая двамата бяха сами. Потеглиха. Линда се облегна на седалката и затвори очи. Дейвид каза, без наистина да го мисли, но с желание да излее лошото си настроение на някого:

— Ти и тоя съмнителен режисьор май станяхте големи приятели.

Тя отвори очи.

— Не по-големи приятели, отколкото ти и оня курвенски сапунен модел.

Той я стрелна с яростен поглед:

— — Дори не разговарях с нея. Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Да-а, Дейвид, точно така — въздъхна тя. — Не разговаря с никого, толкова беше ядосан, че тя е с Конрад Лий. И най-глупавия можеше да го забележи. — Спря за малко, после добави с любопитство — Ходил ли си някога с нея?

Той заби гневно поглед в пътя пред тях.

— Що за глупав въпрос?

— Просто се попитах. Изглеждаше толкова заинтригуван от нея. Дори на първото парти си шушукаше нещо с нея.

— Тя работи за нас, Линда. Опитах се да разбера дали нещата по рекламата вървят добре, това е всичко.

Умълчаха се. Той включи радиото в колата.

— Мили — каза бързо и колебливо Линда, — какво има?

— Какво искаш да кажеш с това „какво има“?

— Искам да кажа, какво става с нас? Кое не е в ред между нас? Защо така изведнъж се озовахме толкова далеч един от друг?

Той изключи радиото и каза:

— Не знаех, че сме толкова далеч един от друг.

Тя погледна през прозореца навън — минаваха през парка. Дърветата изглеждаха мрачни и зловещи, докато ги подминаваха с голяма скорост.

— Странно, Дейвид, това изглежда продължава с нас вече четири години, и въпреки това нито един от нас не го осъзнава, нито един от нас не се опитва да го спре. Сега сме почти като непознати и единственото нещо, което ни свързва, са децата.

— Мисля, че си преуморена, говориш много глупости.

— Много глупости — повтори тя. — Това ли наистина мислиш? — Сълзи започнаха да се спускат тихо по страните ѝ. — Кога за последен път прави любов с мен? Кога за последен път го пожела?

— А, значи такъв бил проблемът.

Тя се опита с усилие да сдържи сълзите си.

— Не, това не е проблемът, но е част от него.

Той отклони колата до бордюра и спря. После се обърна и я погледна в лицето. Какво можеше да каже? Че вече не я намира интересна? Че Клаудия беше по-добро парче? Беше права, наистина, бяха далеч един от друг.

— Спомняш ли си нашия меден месец? — попита тя.

Да, той си спомняше техния меден месец. Испания — гореща и задушна и дългите приятни нощи с Линда — една невинна млада Линда, която събуждаше всякакъв вид желание и амбиции у него.

— Да, спомням си медения ни месец — каза той тихо.

— Защо нещата не могат да са такива, каквито бяха тогава? — Погледна го жално.

— Линда, и двамата сме с десет години по-стари. Нещата не стоят на едно място, както знаеш.

— Да, знам. — *Пол ме кара да се чувствам десет години по-млада. Кара ме да се чувствам привлекателна и желана. Кара ме да се чувствам търсена.*

Дейвид каза:

— По-добре да се прибираме в къщи. Утре сутринта трябва да съм рано в офиса.

— Да, добре. — *Защо не ме грабнеш в ръцете си? Защо не ме тръшнеш на задната седалка и не направиш любов с мен? Защо не те е грижа за това, от което аз се нуждая?*

Продължиха до къщата в неловка тишина, и двамата разбиращи добре, че неказаното беше повече, отколкото казаното.

Къщата изглеждаше студена и мрачна. Линда отиде да погледне децата. Джейн спеше свита на топка с палец, пъхнат изцяло в устата.

Стивън беше изритал всичките си завивки и почти щеше да падне от леглото. Зави го и го целуна леко по челото. Те бяха толкова невинни, техните скъпоценни деца. Толкова млади и чисти.

Дейвид отиде да си вземе душ. Линда се съблече и настани в леглото. Почуди се какво я бе накарало да спомене, че той би правил любов с нея тази вечер.

Той не го стори. Върна се от банята, легна в леглото, изгаси нощната лампа, избоботи „лека нощ“ и изглежда веднага заспа дълбоко.

Тя остана да лежи, натъжена и разстроена. *Опитах се, помисли си тя, наистина се опитах да разговарям с него. Но на него изглежда не му пука какво става с нас, дори сякаш въобще не се интересува. Просто не дава пет пари.*

Утринната зора беше студена, дъждовна и неприветлива.

Дейвид стана в седем часа. Обръсна се, взе си душ и се облече без да събуди Линда. Излезе към осем.

Тя се събуди бързо след това. Джейн стоеше до леглото.

— Мамо, моля те, мога ли да дойда при теб да ме гушнеш? — попита умолително момиченцето.

— Да, разбира се, мила.

— Мразя Стивън — сподели Джейн, след като легна. — Той е лошо, грубо момче. Искам момчетата да бяха момичета!

— Да, това е много добра идея — рече Линда усмихната.

Утрото премина в суетнята на домакинството. Децата отново започваха училище на следващия ден и имаше безброй неща за вършени. Училищни униформи за приготвяне, учебници за откриване из къщата, дрехи за изпиране и какво ли не за почистване.

Не ѝ остана време дори да се погледне в огледалото. Следобеда реши да си отдъхне като заведе децата на кино. Когато се върна с тях, остана разочарована като разбра, че Пол въобще не се е обаждал. Въпреки това се почувства едновременно засегната и облекчена. Обади се на Дейвид. Той не беше в офиса си и тя каза да му предадат да ѝ се обади. След това позвъни на Джей Гросман, който се беше обадил и оставил някакъв телефонен номер.

— Питаме се дали ти и Дейвид ще можете да дойдете с нас утре за вечеря? — попита той. — Лори просто едва се удържа да отиде на

„Савой Грил“. Чула, че принцеса Маргарит ходи там и си мисли, че непременно трябва да сме на съседната маса!

Линда се засмя:

— Ще трябва да говоря с Дейвид. Можеш ли да ни се обадиш по-късно?

Не бе чувала и виждала Дейвид от снощи. Минаваше седем часа вечерта. Точно тогава той се обади по телефона:

— Ще закъснея — каза той лаконично.

— Колко?

— Не знам, вероятно до около дванайсет.

— Къде трябва да ходиш?

Гласът му беше гневен:

— Какво става, кръстосан разпит ли правиш?

Тя отговори студено:

— Не, не е кръстосан разпит, но мисля, че имам право да знам защо ще закъсняваш.

Последва мълчание, след което:

— Извинявай, разбира се, че е така. Май съм много уморен. В действителност имам късна среща с Филип.

— Защо не го доведеш тук и ще ви сервирам вечеря и на двамата.

— Не, няма нужда, ще хапнем по един сандвич наблизко и ще се захванем с работата си.

— Тогава до скоро.

— Не ме чакай. — Поколеба се, после попита — Как са децата?

— Много са добре. Много се вълнуват за училище утре.

— Целуни ги от мен. Чао.

— Чао. — Тя постави слушалката и се прозя. Още е рано да си лягам, помисли си тя и после изведнъж си спомни, че Джей ще се обажда пак да уговорят вечерята утре. Бързо вдигна слушалката и набра личния номер на Дейвид в офиса. Телефонът му звъня и продължи да дава свободно дълго време без никакъв отговор.

Затвори слушалката, отвори телефонния указател и потърси номера на Филип. Дейвид навярно беше в неговия офис. Не може да намери служебния му номер, но видя домашния и го набра. Отговори Мери, неговата съпруга.

— Извинявай, че те безпокоя — каза Линда, — но можеш ли да ми дадеш личния номер на Филип в офиса му?

— Да, разбира се — каза Мери с тон на лека изненада. — Очаквам го да се върне всеки момент, така че не мисля, че някой ще ти отговори.

На свой ред и Линда се изненада:

— Но той няма ли да работи с Дейвид до късно?

— Не, той определено ще се прибере у дома. Майка му ще идва за вечеря. Той ще е тук всеки момент.

— Ох — каза тихо Линда, — трябва да съм се объркала.

— Задръж една секунда — рече Мери. — Мисля, че го чувам на вратата.

Линда остана като онемяла със слушалката в ръка. Почувства се смаяна и шокирана. Значи Дейвид лъжеше. Защо лъжеше? Откога лъжеше? И защо едва сега, когато тя му изневери, трябваше да го открие? Очевидно имаше друга жена. Почувства, че ѝ прилошава.

Резкият, дрезгав глас на Филип изгърмя в слушалката:

— Здравей, Линда. Какъв проблем имаш?

С усилие тя накара гласа си да звучи безгрижно:

— Няма никакъв проблем, Филип, просто се опитвам да открия Дейвид. Мисля, че той каза, че ще работи с теб, но трябва да съм го разбрала неправилно.

Филип изглежда се притесни:

— Не мога да ти помогна. Дейвид излезе от офиса по-рано днес. — След като поразмисли малко, добави — Навярно е с мистър Смитсън или някой друг от гостите. Тази седмица май сме много заети с една голяма група хора в града.

— Благодаря ти, Филип — каза Линда. А на себе си каза: „*Няма нужда да се опитваш да се извиняваш вместо него*“. После продължи — Сигурна съм, че е така. Дочуване.

Значи това беше отговорът на въпросите ѝ. Всичко заставаше на мястото си. Късни прибирания у дома, отсъствия през уикенди по работа, никакъв физически интерес към нея. Това трябваше да е подсъзнателната причина защо се намери в леглото с Пол. Казват, че във всеки брак настъпва момент, когато жената е на кръстопът дали да легне в леглото с някой друг или не, и в зависимост от състоянието на нейния брак в момента, тя прави своя избор.

Наистина, мислеше си Линда, ако нещата между Дейвид и мен бяха наред, аз нямаше никога да се загледам в Пол.

Всичко изглеждаше толкова объркано, и за да се прибави и оскърбление към душевната рана, Пол дори не беше ѝ позвънил. Почувства се използвана като вещ. И от двамата. И не знаеше какъв да бъде следващият ѝ ход. Сълзите напиреха заплашително и безполезно.

---

[1] Елизабет Ардън (1891–1966) — световноизвестна козметична от канадски произход, собственичка на модна къща, вериги козметични магазини, салони, клубове и др. — Б.пр. ↑

[2] Джорджия — щат в югоизточната част на САЩ. — Б.пр. ↑

6

Дейвид се събуди рано във вторник сутринта, с единствената мисъл в главата — да излезе от къщата, да се добере до някой телефон и да се обади на Клаудия.

Беше седем часа и Линда спеше спокойно, толкова спокойно всъщност, че за момент му мина мисълта да използва телефона в къщата, но осъзнавайки колко глупава ситуация би се получила, се отказа.

Обръсна се, изкъпа се, облече се припряно и излезе. Отиде с колата до „Бейкър Стрийт“ и спря до един уличен автомат с монети. Набра номера и известно време се чуваше сигнала „свободно“, но никой не отговори. Набра отново, но пак нямаше отговор. Остави телефона да звъни дълго, но пак никой не вдигна слушалката. Накрая стигна до най-вероятното заключение, че Клаудия е или излязла, или заспала твърде дълбоко, за да бъде събудена.

Метна се в колата и с внезапно проблеснало решение се отправи към дома ѝ.

Този път никой не реагира на звънеца на вратата.

— Кучка! — измърмори той на себе си. — Мръсна дребна кучка! — Защо ли му правеше такива номера?

Въртя се наоколо известно време и накрая, разбирайки, че действията му са безплодни, потегли озлобен към офиса си. На всеки половин час ѝ позвъняваше и се ядосваше все повече и повече, след като всеки път никой не отговаряше. Накрая, в единайсет часа, слушалката беше вдигната от нейната чистачка.

— Мис Паркър? — изстреля веднага той.

Гласът на прислужницата, която идваше редовно да почиства, беше изпълнен с надут лондонски акцент:

— Май спи. Задръж секунда.. Ще скивам. — Върна се след малко. — Не е тука — заяви тя. — Нещо да предам?

— Не знаеш ли по кое време е излязла?

— Не мога да знам. Не мисля, че е била тука от вчера, щото в леглото ѝ не е спано.

— Благодаря — каза той. — Няма какво да ѝ кажа.

Той си представи Клаудия с Конрад. Нежното и красиво тяло до неговото, извършващо последователно движенията на сексуалния акт, който тя правеше толкова изкусно. Почти чу късите ѝ изящни викове на възбуда, кратките стонове и случайните думи, които мъркаше с нисък, гърлен глас. Изруга гневно.

След това започна да звъни в апартамента ѝ всеки час, затваряйки слушалката всеки път, когато отговаряше чистачката. Побесня от себе си, че се чувства толкова много привързан към нея. Винаги се беше гордял, че никога не хлътваше толкова дълбоко и винаги успяваше да изключи другите хора от живота си, когато им се беше наситил. Но този път беше различно. Каквото и да правеше Клаудия, той изглежда не можеше да я премахне от съзнанието си.

В четири часа тя накрая отговори. За фон на гласа ѝ силно се чуваше грамофон, а тя изглеждаше в добро настроение. Остави я да говори:

— Ало — пауза. — Ало, кой се обажда? — последва по-дълга пауза, след това — Ох, да ти го начукам, който и да си! — и тръшна слушалката.

Той веднага излезе от офиса и тръгна с колата право към дома ѝ. Не искаше да се кара с нея по телефона, искаше да я види, да чуе извиненията ѝ, да я види как лъже.

Тя отвори входната врата и го погледна изненадана и малко гузна. Беше облечена с много тесни бели всекидневни спортни панталони и черен мъжки пуловер. Нямаше грим на лицето си и въпреки че изглеждаше уморена, брилянтно зелените ѝ очи сияеха и имаха живо, триумфиращо изражение.

— Ах, каква изненада! — рече тя. — Влизай.

Той я последва в апартамента. Вътре гърмеше „Сватисвекшън“^[1] на „Ролинг Стоунс“. На масата имаше половин бутилка скоч и огромна розова пухкава играчка-пудел.

— Искаш ли пиене? — попита тя.

— Четири часа следобед е — каза той хладно.

— Ох, Господи! — измърмори тя като непослушно дете, хванато да прави някоя пакост. Наля си стабилна доза скоч, запали си цигара и

се строполи на пода. — Е, Дейвид, какво имаш да ми казваш?

— Имам много неща. — Започна да крачи ядосан из стаята и добави заплашително — Много.

Тя се изкикоти.

— Я стига с тия дрънканици на обиден съпруг. Казах ти, че не съм вързана за никого. Предупредих те, че никой мъж не може да ми казва какво да правя.

Той поклати отрицателно глава към нея:

— Не те разбирам. Понякога се държиш като евтина курва.

Тя се претърколи по корем, дръпна дълго от цигарата и духна дима към него. После каза спокойно:

— Днес съм в много добро настроение и нищо не може да го развали, мили. — Превъртя се по гръб и се протегна, като изпъкналите форми на гърдите ѝ се очертаха още повече през пуловера. Той усети как познатото горещо желание се надига у него. — Конрад Лий е много важен човек и ще направи много за мен.

— Сигурно ще направи много за теб — рече Дейвид навъсено. — Ще направи много за теб в леглото.

— Тази седмица ще имам пробни снимки за новия му филм. Какво ще кажеш за това?

— Дрън-дрън!

— Просто ревнуваш, това е всичко. Ще видиш, той ще направи от мен звезда.

— Превръщаш се в глупачка. Режисьорът на филма каза, че точно това е хобито на Конрад — да залъгва малки момиченца като теб.

— Хайде, Дейвид, скъпи. Последното нещо, което съм, е малко момиченце. Никой не ме прави на глупачка. Знам как стоят нещата. И ти трябва да разбереш това.

— Как е той в кревата?

Тя го погледна в очите. Очите ѝ бяха големи, зелени и ясни.

— Въобще не може да се сравнява с теб. — Стана и го обви с ръце. — Никой не е като теб — прошепна тя, — никой никога не е бил като теб. — Битката свърши.

По-нататък всичко беше бавно, топло и нежно. Легнаха на пода, където той я свали, и заключиха ръце. Тя го целуна нежно.

— Трябва да ме разбереш — шепнеше тя, — това не означава, че не те обичам. Когато спя с него, това е нищо. Той е прасе, едно дърто прасе. Но, миличък, аз искам да участвам във филма му. Толкова много искам да играя в него. И ще го направя, обещавам ти.

Той бързо придвижи ръце върху нежните ѝ гърди.

— Толкова си красива, че когато съм с теб не ме интересува какво вършиш. Така че играй в скапания му филм, щом трябва. Но не спи с него или с който и да е друг, защото ще ти смачкам фасона.

Тя се притисна още по-близо до него:

— Толкова много ми харесва, когато играеш твърдо.

Невъзможно е, мислеше си той, просто е невъзможно това да се случи толкова скоро и да бъде толкова добре. Та тя е като тигрица. Трябва да я затворят гола в клетка в зоологическата градина и да я видят всички, защото само ако видят ще повярват. И трябва да закачат табелка на клетката ѝ: „Не ѝ давайте храна. Яде само мъже“.

Неочаквано Клаудия каза:

— Жена ти е много привлекателна, нали?

— Беше. Но предполагам, че и сега е такава, наистина.

— На колко години е? — попита Клаудия, задавайки типичния женски въпрос.

Не му беше интересно да обсъждат Линда:

— На трийсет и нещо. Не знам точно.

— Чудя се как ли аз ще изглеждам, когато стана на трийсет.

Той беше спасен да отговаря от звъна на телефона. Клаудия неохотно вдигна слушалката.

— А, здравей — каза тя тихо. Хвърли бърз поглед към Дейвид. Той незабавно се попита кой ли е. — Бих искала — продължи тя. — По кое време? — Закрепи слушалката на рамото под брадичката си и опипа с ръка масата за цигара. — Добре, утре ще се видим. Ще очаквам с нетърпение. — Затвори слушалката. — Умирам от глад! — възкликна тя. — Искане ми се да изляза някъде на страхотна вечеря.

— Кой беше? — попита той, стремейки се да поддържа гласа си с безличен тон.

— Кой беше какво? — попита тя, разбирайки много добре какво искаше да каже той.

— По телефона.

Тя се поколеба само секунда, преди да отговори:

— Моят агент. Иска да отида на вечеря с него и жена му утре.

— Много приятелски от негова страна, просто ей така веднага да те кани на вечеря.

— Да, просто ей така — каза тя спокойно. — Всъщност аз му се обадох преди това и му казах, че искам да го видя за тая продукция на Конрад. Ще си взема една продължителна вана. Можем ли да излезем по-късно? Или ще трябва да хукваш към къщи?

Той си помисли, че тя лъже, но нямаше никакъв смисъл да спори с нея.

— Искаш ли да съм свободен тази вечер?

— Естествено, искам, иначе нямаше да те питам.

— Ще се обадя у нас. Къде искаш да отидем? Ще запазя маса.

— Хайде да отидем за разнообразие на някое страхотно място. Все се крием из разни стари долнопробни кръчми. Какво значение има, ако ни видят? В края на краищата аз съм мис Красивата Девойка, така че съм делови човек. Да отидем в „Карло“.

„Карло“ беше много скъп, много модерен италиански ресторант. Това беше заведението, където всеки искаше да отиде, заведението, което всеки искаше да види. Дейвид знаеше, че се подлага на абсурден риск ако отиде там с Клаудия. Беше сигурен, че ще види хора, които познава. Но, от друга страна, искаше да бъде видян с Клаудия, искаше хората да узнаят, че тя е негова.

— О' кей, можеш да отидеш да се погрижиш за хубостта си, а аз ще запазя една маса за осем часа.

Тя го целуна леко и каза:

— Божествено, мили.

Той я тупна игриво по задника и каза:

— Облечи си някакви дрехи, иначе никога няма да излезем.

Кикотейки се, тя отиде в банята.

Той прочете вечерните вестници, запази маса в ресторанта, почувства се гузен да се обади на Линда, но накрая позвъни и с готовност се зае да ѝ отговаря, когато тя го попита какво има да прави. Изфабрикува няколко уместно звучащи лъжи. После изпита неприятно чувство от всичко това и в пристъп на осъзнаване се поинтересува за децата, след което затвори.

Клаудия се появи след известно време преобразена. Лъскавата ѝ пепеляворуса коса беше събрана върху главата в старателно подготвен

кок, гримът ѝ беше изряден и съвършен. Беше облякла черна рокля, подчертаваща фигурата ѝ, обсипана с безброй редове огърлици от черен кехлибар. Изглеждаше зашеметяващо.

Дейвид ѝ го каза. Тя се усмихна, напери се да покаже по-добре роклята си и започна да се фръцка из стаята като някаква красива екзотична птица.

— Не е ли вълнуващо да отидем заедно в някое прилично заведение! — възкликна тя. — Толкова искам да го правим по-често.

В колата, по пътя до ресторанта, той обаче размисли и промени решението си. Беше глупаво. Линда непременно щеше да разбере и тогава... Особено както напоследък изглежда беше толкова чувствителна към техния брак. Хвърли бърз поглед към Клаудия. Тя въртеше радиото, опитвайки се да намери музика.

— Защо не вземем да отидем някъде другаде, в някое хубаво заведение край града? — предложи той.

Тя впери мразовит поглед в него.

— Знаех си, че ще ти се разтреперят краката. Ти отивай край града. Остави ме тук. Писна ми да се крия навсякъде.

— Добре тогава, отиваме в „Карло“. — Майната му на всичко, помисли си той. Линда навярно нямаше да разбере. Съпругите обикновено узнаваха последни.

Ресторантът беше претъпкан. Главният сервитьор каза, че масата им ще е свободна след няколко минути, и те седнаха на бара. Клаудия поздрави няколко души. Дейвид се успокои, след като се огледа и видя, че няма нито един негов познат.

Някакво момиче се приближи до тях, влачейки източен, кльощав, дългокос млад мъж зад себе си. Беше слаба и загоряла от слънцето и изглеждаше доста хубава.

— Великолепно! — каза тя на Клаудия. — Изглеждаш приказно! Къде се губиш, не съм те виждала от столетия! — Притегли младежа до себе си. — Помниш ли Джеръми?

Джеръми се изчерви и запъна:

— З-здравей.

— Сгодени сме! Представи си! — Изкикоти се и мушна весело Джеръми в ребрата. Той изглеждаше истински объркан.

— Шърли! — възкликна Клаудия. — Колко страхотно! — Обърна се към Дейвид. — Шърли, мила, това е Дейвид Купър, един

мой много стар приятел.

Шърли протегна малка ръка с потъмняла кожа и Дейвид я стисна кратко. Клаудия продължи:

— А, Дейвид, бих искала да те запозная с годеника на Шърли — Почитаемия^[2] Джеръми Френсис.

Джеръми пристъпи напред:

— Страшно готино е да се запозная с теб, старче. — Кожата му имаше пясъчен цвят и беше щедро изпъстрена с гневно червено акне.

— Седнете и пейнете нещо — рече Клаудия. — Трябва да го отпразнуваме.

Донесоха допълнителни столове и седнаха. Момичетата веднага започнаха да си говорят за роклите, които носеха. Почитаемия Джеръми седеше неловко на края на стола си. Беше много висок и колената му се удряха в тези на Дейвид.

— Ще се спретне огромна сватба — каза Шърли. — Просто ще е жестоко. Родителите на Джеръми ги познават всички! — Със замах показва пред очите на Клаудия огромен смарагдово-диамантен пръстен. — Гледай! — каза тя драматично. — От „Аспри“^[3] е!

Клаудия каза:

— Божествен е, страшно ми харесва. Толкова се радвам за двама ви.

— А какво ще кажеш за себе си? — попита любопитно Шърли, хвърляйки многозначителен поглед към Дейвид.

Клаудия се засмя.

— Знаеш какво мисля аз за брака. Не е за мен, Шърл, миличка. Аз обичам да съм сама. Както и да е, ти срещна Джеръми първа!

Джеръми почервеня отново и погледна подобаващо поласкан. Дейвид стана.

— Мисля, че масата ни е готова — каза той.

— Запазили сте маса? — каза Шърли замислено. — А ние забравихме и сега ще трябва да чакаме със столетия за маса, а аз умирам от глад. — Поколеба се за секунда-две и после продължи — Слушайте какво, защо не вечеряме всички заедно? Не съм те виждала от толкова време, Клаудия, ще бъде много весело!

— Масата ни е за двама — каза Дейвид със суров тон.

— Няма да имаме нищо против да се постесним до вас мъничко, нали Джеръми?

Джеръми кимна безлично.

— Какво ще кажеш? — обърна се Шърли към Клаудия.

Клаудия погледна безпомощно Дейвид и каза:

— Добре, ще се радваме много.

Последваха сервитьора до масата и докато вървяха, Шърли махаше с ръка и се усмихваше на различни хора.

— Мисля, че заведението е просто изумително — отбеляза тя, когато стигнаха до масата. — Сигурна съм, че ако човек седи тук една седмица ще види, че го посещава абсолютно всеки, когото познава, нещо като летище „Лондон“ — изкикоти се силно.

До края на вечерята Дейвид беше в мрачно, безмълвно настроение, а Джеръми нямаше какво да каже, така че целият разговор се поддържаше от Шърли и Клаудия, която се включваше от време на време. Шърли беше страстен читател на списание „Куийн“, особено на страниците му за светски новини, и главните и теми на разговор бяха кой с кого е бил видян и какви добри партита се даваха. Джеръми очевидно беше канен на повечето от тях и Шърли се впускаше в най-подробни детайли за най-отегчителни неща. Например, лейди Клариса Колт носела една и съща рокля на две различни партита, а почитаемата Аманда Лоурънс дала парти в чест на въвеждането ѝ в обществото, на което шампанското не им стигнало.

— Беше толкова ужасно — едва не зариде Шърли. — На човек просто никога не трябва да му свършва шампанското! Толкова е притеснително!

Когато преминаха към десерта, Джеръми я покани на малкия дансинг, където се притиснаха един друг непохватно.

— Да се махаме оттук — предложи Дейвид. — Чух толкова много глупости, че все едно ми е говорила една тъпа сополива крава.

— Съжалявам, мили — отвърна утешително Клаудия. — Тя наистина малко прекалява.

— Малко прекалявала! Та това е чисто подценяване за нея. Коя е тя, все пак?

Усмивка заигра леко по устните на Клаудия.

— Когато дойдох за пръв път в Лондон, работех в клуб. И тази палава мис работеше там.

— Какво правеше ти в клуб? — попита Дейвид изненадан.

— Трябваше да припечелвам някакви пари, а оня актьор, с когото дойдох, изглежда никога нямаше да започне да практикува, така че започнах работа в клуб.

— И какво работеше?

— Танцът на седемте воала! — засмя се тя.

— Какво? Трябва да се шегуваш.

Усмивката ѝ леко избледня.

— Не се шегувам. Виж какво, няхах никакъв талант да правя каквото и да е друго. Или трябваше да стана такава, или да бъда момиче с консумация в някое заведение, където да посрещам разни дърти мръсни типове и да ме мачкат в лапите си. И предпочетох да започна да си събличам дрехите всеки ден. Могат да гледат, но не могат да пипат.

— Излиза, че не знам нищо за теб, нали така?

Очите ѝ се отклониха от него и погледнаха в пространството.

— Никога не си даваш труд да се вслушваш. Като всички мъже, основната ти цел е да ме вкараш в кревата колкото може по-бързо. — Последва кратко мълчание, след което тя се засмя обидчиво. — Извинявай, моето минало е живо отегчение, наистина, защо ще искаш да слушаш за него.

Дейвид тъкмо щеше да отговори, когато Шърли и Джеръми се върнаха.

— Джеръми има супербожествено предложение — каза Шърли. — Има едно уютно нощно клубче в Уиндзър Касъл и той предлага всички да се изтупаме там.

Дейвид я погледна озлобено:

— В двореца Касъл, естествено.

За миг бледосините очи на Шърли блеснаха гневно, но после тя направи нацупена гримаса, след което бързо се засмя и отговори:

— Не, миличък, не в двореца в квартал Касъл.

— Тогава нас не ни брой — изстреля Дейвид.

— Слушай, старче, сигурен ли си в приказките си? — заекна Джеръми.

Клаудия се намеси припряно и прекъсна разговора:

— Дейвид е уморен. Вие двамата тръгвайте, а ние, ако променим решението си, ще дойдем по-късно.

— Добре — каза Шърли. — Но наистина опитайте да дойдете. — Сграбчи Джеръми за ръката. — Хайде, мили мой, да оставим тия две влюбени птици да си чуруликат на спокойствие.

Тя хвърли гневен поглед към Дейвид, махна весело с ръка на Клаудия и дърпайки Джеръми след себе си, двамата се отправиха към изхода.

Клаудия започна да се смее.

— И най-малко не го намирам за смешно — рече Дейвид навъсено. — Предполагам, че също така са ми направили добра сметка. Безкрайни благодарности за чаровната вечер.

Смехът ѝ стана още по-силен.

— Съжалявам. Но честно казано, наистина е смешно. Ако познаваше Шърли само преди няколко години, мисля че сега просто щеше да ти се струва невероятно. Тя беше на всеки и на всички!

— А ти?

Изведнъж тя престана да се смее. Заби поглед в него в продължение на няколко секунди и после каза бавно и спокойно:

— Мисля, че вече почти сме достигнали края на нашите отношения, щом можеш да говориш така. — И преди той да може да отговори, тя стана от масата и проправяйки си път през ресторанта, се изгуби от поглед.

Той бързо извика за сметката.

— Дейвид Купър, нали? — гласът беше силен и американски.

Дейвид погледна и се стъписа: до него стоеше Джей Гросман.

— Ами, здравей — каза той неловко.

— Къде е Линда? — Джей огледа многозначително доскоро заетите места на масата.

Дейвид се попита дали той е видял Клаудия да излиза.

— В къщи си е — каза той и след това, посочвайки местата край себе си, продължи — Имах делова среща, но се наложи всички да хукнат навън. — В този момент сервитьорът донесе сметката. Дейвид хвърли пари на масата и бързо стана. — Радвам се, че те видях, Джей.

Джей не беше човек, който да се остави да бъде подминат.

— Ела и кажи здравей на Лори. Ще остане много разстроена, ако ѝ кажа, че съм те видял и не съм те довел при нас да пийнем нещо.

— Само за една минута — каза с неохота Дейвид. — Линда ме чака у нас.

Семейство Гросман седяха на маса, която беше точно от другата страна на салона и Дейвид се зарадва като забеляза, че най-вероятно не са могли да видят неговата маса от тяхната. Джей го беше забелязал съвсем случайно, връщайки се от тоалетната.

Лори, както преди, изглеждаше високомерна и изрядна. Беше поставила грижливо всеки рус косъм от косата си на мястото му, а лицето ѝ представляваше маска от безупречен грим. Беше облечена с бледокафява шифонова рокля, която имаше дълбоко издайническо деколте.

— Радвам се да те видя отново — каза Дейвид, без да успее да отклони погледа си, който се беше зареял из деколтето ѝ.

— Както и аз — отвърна тя със своя леко възбуждащ, безсъдържателен, провлечен говор.

— Хайде, седни и си пийни — рече Джей.

— Ами... — той потърси извинение, умът му започна да се лута, но не можа да измисли нищо и, по дяволите, помисли си той, очите му пак се фиксираха неотклонно върху деколтето на Лори. Седна.

— Какво ще поръчаш? — попита Джей.

— Скоч с лед.

Джей повика сервитьора. Лори извади от чантата си малка златна пудриера с огледало и започна с леки потупвания да нанася корекции на и без това съвършения си грим.

— Разговарях днес с Линда — рече Джей. — Тя спомена, че ще говори с теб да дойдете с нас утре на вечеря.

— О — каза безлично Дейвид. — Умът му наполовина беше зает с факта, че Клаудия го беше зарязала така демонстративно — ама че кучка! — и наполовина с факта, че изпитваше силна слабост към мисис Студена Тъпа Гросман. Какво ли откритие щеше да бъде да я вкара в леглото и да проникне под пластове съвършенство. — Звучи ми като добра идея. Къде искате да отидете?

— Лори предпочита в „Савой Грил“

— Да-а. — Лори сне за момент пудриерата си. — Чувала съм, че е фантастичен. Можеш да видиш принцеса Маргарет и оня симпатичен мъж, за когото е омъжена.

— Е, там не е точно кабаре — каза Дейвид усмихнат, — но е известно, че често ходят там.

Джей каза:

— Ще се видим ли в нашия хотел?

Продължиха да разговарят още известно време, след което Дейвид се извини и си отиде. Даде бакшиш на пазача на паркинга, който докара колата му, и седна унило в нея. Майната ѝ на малката мис Палави Бикини Паркър. Идваше му вече прекалено. Първо го придума да отидат на ресторант, на който той не искаше да ходи. После му натрапи своите отегчителни приятели. След това призна, че е работила в някакво заведение със стриптийз и се обиди, когато той каза мнението си за него. И след всичко това имаше наглостта да го зареже най-демонстративно!

И отгоре на всичко снощи беше спала с оня скапан продуцент. Не беше нищо повече от една уличница, една лека жена. Ако не беше внимателен, можеше даже да лепне нещо от нея.

Можеше да се маха от главата му. Той се прибираше у дома.

Насочи колата към Хамстед. Беше десет часа.

---

[1] „Сватисвекшън“ — един от най-популярните хитове на групата „Ролинг Стоунс“, записан през 1965 г. — Б.пр. ↑

[2] Почитаем(а) — титла на син (дъщеря) на член на Камарата на общините на парламента, висш съдия, барон и др. от висшето общество. — Б.пр. ↑

[3] Аспри — модна къща в Лондон. — Б.пр. ↑

Не след дълго Линда спря да плаче. Какво беше това, което я прихващаше, попита се тя? Отиде в банята, изми лицето си и втренчи поглед в отражението си в огледалото. Не знаеше какво да направи. Знаеше, че трябва да приеме с открито лице факта, че се очертаваше да седи в къщи и да чака Дейвид да се прибере най-накрая, още топъл от ръцете на някоя уличница. Нямаше на кого да телефонира. Откакто се ожениха, постепенно загуби връзка с всичките си приятелки — те се бяха отчуждили, омъжили и заминали да живеят в различни части на страната. Помисли да се обади на майка си, но сама призна пред себе си, че ще е нелепо. Майка ѝ никога не беше одобрявала Дейвид и сега само щеше да се зарадва. Звънна на Моника отчаяна.

Моника реагира хладно:

— Абсолютно очарователно беше от ваша страна как стояхте пет минути у нас и после отмъкнахте моите най-важни гости. Искам да кажа, мила, наистина ги отмъкнахте.

Разговорът им беше кратък. Когато Линда затвори обаче, си помисли: „По дяволите, не съм дете“; отново вдигна слушалката и набра номера на Пол.

Той отговори веднага:

— Ало?

Тя замръзна на място в объркване, без да може да каже нещо. После панически затвори слушалката. Той позвъни незабавно:

— Линда, Пол е, знам, че току-що ми се обади.

Тя остана слисана.

— Виж какво, очаквах да се обадиш — продължи той. — Знаех, че ще го направиш. Мога ли да те видя? Можеш ли да дойдеш при мен?

— Кога? — попита тя със слаб глас.

— Какво ще кажеш сега?

— Не знам...

— Моля те, трябва да говоря с теб.

— Добре тогава. Ще бъда при теб след половин час.

— О' кей. — Каза ѝ адреса за всеки случай, да не би да го е забравила.

Тя остана изненадана. Нейното „аз“ ѝ беше казало, че той ще си я спомня, но не беше очаквала, че той ще чака да я види, ще я очаква на телефона. Пригответи се много бързо, преди да е помислила да промени решението си, и измина с колата си петминутното разстояние до дома му. Той се намираше в стара постройка, пригодена за жилищна сграда с апартаменти, притисната между месарски магазин и ветеринарна лечебница на главната „Хай Стрийт“. Изкачи пет етажа и стигна до апартамент № 8.

Той отвори вратата миг след като тя почука.

— Наистина не знам какво правя тук — измърмори тя.

Той я хвана за ръка и я въведе вътре.

— Изглеждаш прекрасно. Вече полудявах от чакане да се обадиш по телефона.

— Защо ти не се обади?

— Виж какво, Линда, много добре разбирам какво става у вас. Не исках да те поставям в неудобно положение. Ти трябваше да решиш дали да направиш следващия ход.

Той я караше да се чувства много млада, въпреки че и тя не можеше да го счита за достатъчно голям.

— Не те познавам въобще — прошепна тя.

— Винаги казваш това — отвърна той. Беше облечен с избелели, боядисани на петна дънки „Левис“ и бял пуловер. Изглеждаше много привлекателен.

Двамата стояха в малка, тъмна стая с черни стени, на които висяха безброй картини, някои от които с рамки, други без рамки. Повечето от тях бяха на голи жени с екзотични слаби лица, гъсти коси и сладострастни тела. Единствената мебел беше датска тикова^[1] кухненска маса, върху която имаше купища книжа, и стара, очукана яркочервена кушетка. Тя седна на кушетката, а той ѝ предложи бира или водка. Тя избра водка.

Той ѝ наля чаша, после пусна плоча на Били Холидей и седна до нея.

— За онази нощ... — започна тя притеснено, — никога нямаше да се случи... но се скарах с мъжа си и пих прекалено много...

Той взе ръката ѝ в своята:

— Няма нужда да се извиняваш. Случи се, и беше страхотно. Ако се притесняваш за това, не е наложително да ме виждаш отново. Въпреки че това въобще не е, което искам.

Тя отпи още една глътка от водката и каза:

— Просто исках да ти обясня. — Поколеба се за момент и после продължи бързо. — Не искам да оставаш с грешно впечатление за мен.

— Останах с много приятно впечатление от теб. Парфюмът ти, който ухаеше навсякъде от леглото ми, дъхът на твоето тяло, и това, как викаше, когато достигна оргазъм. — Протегна ръка и я докосна. Тя се опита да се отдръпне нерешително. Но той се наклони към нея, устните им се сляха и тя се почувства безпомощна.

Той беше млад и пълен със сила, а този път тя беше почти трезва. Изглежда искаше да ѝ достави истинско удоволствие, в отговор на което тя се почувства двойно по-опитна, че го възбужда както трябва. Правиха любов дълго и им беше много, много хубаво. После се излегнаха и разговаряха.

Тя също научи много неща за него. Той беше художник. Беше напуснал художествения факултет преди година и сега работеше като асистент на художествения редактор на някакво луксозно модно списание. Всичките рисунки по стените бяха негови. Стана ясно, че му беше позирала някаква бивша негова приятелка, казваща се Маргарит. Историята с нея беше тъжна. Двамата с Маргарит се били срещнали в художествения факултет и се влюбили. След като живели заедно шест месеца, решили да се оженят. Майката на Пол била починала, а баща му, бивш бизнесмен, живеел в Челтънхам^[2]. Завел Маргарит да му я представи и след три дни тя се омъжила за него. Пол останал като зашеметен — не можел да повярва на очите си. Скарал се ужасно и с двамата и оттогава не бил чувал нищо за тях.

— Просто не можах да го приема — рече той. — Не вярвам, че тя го обичаше. Предполагам, че искаше парите му. Аз не можех да ѝ предложа никаква обезпеченост.

— Какво мислиш сега за нея? — попита нежно Линда.

— Не знам — каза той мрачно. — Тя е кучка. Те просто излязоха един следобед и се върнаха женени.

— Защо още държиш нейните картини наоколо?

Той сви рамене:

— Просто да ми напомнят да не бъда пак такъв глупак. Не трябва да се увличам повече с момичета. Навярно един или два пъти с всяка и след това трябва да я забравя.

Тя си спомни хубавата Мелъни с хленчещия глас.

— Да си мисля ли, че съм много добре, след като съм омъжена?
— предположи тя.

— Мисля, че си страхотна.

Останаха да лежат умълчани още известно време, замислени над своите проблеми.

— Това, което наистина ме озадачава — каза той, — е как да си представя, че Маргарит живее в Челтънхам с моя старец. Тя беше такава голяма чукачка. Обичаше да се друса повече, отколкото всяка друга, която познавах. Просто не мога да я видя да изпитва желание към него. Той е толкова стар.

— Каква беше майка ти?

— Това е една дълга история.

Тя се наведе над него и го целуна леко по челото.

— Разкажи ми за нея — каза тя нежно.

— Приличаш на психиатър — засмя се той. — В действителност, това е една гадна история. Тя се самоуби, когато бях на петнайсет години.

Линда остана шокирана. Искаше да попита защо, но Пол се беше обърнал по хълбок и беше затворил очи.

— Много е отегчително — измърмори той, — ще ти разкажа някой друг път.

След малко тя погледна часовника си и, виждайки, че минава единайсет, каза:

— Виж какво, трябва да си тръгвам. Дейвид ще се прибере в дванайсет.

— Защо не останеш през нощта? — смотолеви той с гръб към нея.

— Бих искала, но трябва да съм в къщи, когато той се прибере. Той знае, че никога не се застоявам навън и може да извика полиция.

— Много забавно, нали? — каза Пол. — Толкова малки мацета съм чукал и никога не съм могъл да се отърва от тях. — Премина на висок, тънък глас — Ох, миличък, нека да пренощувам при теб, мама и тати никога не ме очакват да се прибера преди разсъмване. — И

двамата се засмяха. — Казвам ти, ужасно е, просто не искат да си тръгват. А сега ти дори не можеш да преспиш. Знаеш ли, Линда, ти си първата жена след Маргарит, с която съм искал да прекарам нощта.

Докато тя се обличаше бавно, Пол се беше изтегнал лениво на леглото и я гледаше.

— Знаеш ли, много си секси — каза той. — Не бих възразил да те видя с дълги черни найлонови чорапи и черен жартиерен колан. И нищо друго.

— Какво ще правиш, ще ме снимаш ли?

— Не, ще те рисувам. Да речем, легнала на канапе. Много секси. Мога ли?

— Ще си помисля — засмя се тя, чувствайки се леко притеснена.

— Кога ще те видя? — попита той.

— Не знам.

— Утре?

— Не знам, Пол. Много ми е трудно да предвидя нещата.

— Не можеш просто така да ме оставиш, без да ми кажеш кога.

— Ще ти се обадя по телефона сутринта.

Той ѝ даде номера в службата си и я целуна дълго и горещо. Тя си тръгна към къщи. Беше единайсет и половина.

---

[1] Тик, тиково дърво — високо, вечнозелено дърво в Индия и Югоизточна Азия с твърда дървесина, използвана в дървообработването, корабостроенето и др. — Б.пр. ↑

[2] Челтънхам — квартал на Лондон. — Б.пр. ↑

8

Клаудия излезе от ресторанта разярена. Взе такси и се насочи към хотела на Конрад Лий. Беше ѝ писнало от Дейвид Купър. Тъпо копеле — кой си мислеше, че е той? Отначало любовната им връзка беше забавна. Тя обичаше любовните връзки с женени мъже — те бяха особена порода и винаги бяха едно предизвикателство. Освен това, се беше заблудила да си помисли, че той може да ѝ помогне за нейната кариера.

Нищо. Той не беше направил абсолютно нищо. Да бъде мис Красивата Девойка, това изглежда я отвеждаше в задънена улица. Той дори не беше ѝ поднесъл един приличен подарък, а само безброй неизпълнени обещания. И къде беше знаменитото палто от норки, което очакваше да получи? Не искаше пари от него. Как смееше той да ѝ предлага пари като на някаква евтина проститутка. Подаръците бяха нещо по-различно.

— Стиснато копеле — измърмори тя на себе си. Дори ѝ се беше оплакал, че му набъбвала сметката в ресторанта.

Таксито спря до хотела. Портиерът се втурна към нея да я съпроводи. Тя тръгна с бавна, спокойна и уверена крачка към рецепцията.

— Бих желала да говоря с мистър Конрад Лий — каза тя.

Заведоха я до телефонните кабинки. След малко телефонистката каза, че никой не отговаря.

— Бихте ли опитали да звъннете в спалнята му, моля? — каза тя.

Телефонът звъня дълго и накрая слушалката бе вдигната.

— Да-а? — Гласът беше пресипнал и недружелюбен.

— Конрад, аз съм, Клаудия Паркър.

— Кой?

— Клаудия Паркър — повтори тя със спокоен тон. — Не може вече да си забравил предната нощ.

Настъпи кратка пауза, след което:

— О, да, естествено. Как си, бейби? Какво мога да направя за теб?

— Твоята секретарка ми се обади по телефона да се видя с теб утре вечер. Аз бях с оня досаден тип и внезапно си помислих, по дяволите, защо да не се видим тази вечер?

Той се засмя, изкашля се неприятно и каза:

— Слушай, бейби, тая вечер съм съвсем зает.

— А — каза тя разочаровано. — Но виж какво, аз съм много приспособима, никога трима не ги считам за много.

— Да не би да си мислиш това, което аз си мисля? — попита любопитно той.

— Разбира се, че е така — измърка тя. — Ти беше толкова фантастичен снощи. Нямам нищо против и аз да участвам.

— Почакай една секунда — каза Конрад и постави длан на слушалката. Тя почака търпеливо и скоро гласът му се чу отново, изпълнен с оживен интерес. — Качвай се веднага. Чакаме те.

Тя затвори слушалката усмихната и отиде с отпусната походка в дамската тоалетна, където през следващите двайсет минути освежи своя грим и оправи косата си, така че да пада върху раменете ѝ гъста и лъскава. Изглеждаше страхотно — млада и секси. Фигурата ѝ беше подчертана с най-добрите предимства на черната ѝ минирокля с голямо деколте.

Беше изминал половин час, когато накрая тя почука на вратата на неговия апартамент.

Той отвори веднага. Беше облечен с хавлия за баня на зелено-оранжево райе.

— Къде, майната му, се губиш? — попита той с настойчив тон.

Тя се усмихна извинително, влезе във всекидневната, седна на фотьойл и скръсти крака внимателно, за да е сигурна, че бедрата ѝ се показват максимално. Знаеше, че изглежда страхотно.

— Наистина много съжалявам — каза тя. — Знам, че ще си помислиш, че съм ужасна. Но това, което казах по телефона за тройката и тъй нататък... Е, извинявай, но просто не мога.

Той втренчи в нея поглед, изпълнен с неверие.

— Не можеш? — попита я с дрезгав глас.

Тя бавно поклати глава, премигвайки с дългите си черни мигли:

— Май исках страшно много да те видя и го казах просто така — но повярвай, това не е в характера ми.

— Не е в характера ти — повтори той безучастно.

— Не. — Облиза устни, кръстоса крака обратно и зачака.

— Виж какво, бейби — каза той накрая. — Обади ми се, когато друсам онова пиленце — посочи спалнята — прекъсна ме точно по средата. Никой не те е викал, но ти сама се появяваш и искаш да дойдеш при нас. И какво става — целият се хващам на приказките ти за тая палава идея с тройната сцена, спирам посред пътя с тая мацка, чакам един проклет половин час, после ти ми се изтърсваш тука и ми се лигавиш, че не можеш да го направиш. — Гласът му се повишаваше възбудено и накрая почти крещеше.

Тя стана.

— Какво мога да кажа? — приближи се до него и сложи ръка върху неговата. — Снощи бях пиана, но много добре си спомням, че всичко беше супер. Сега съм трезва и съм безсилна да спра да искам да съм с теб.

Той я погледна възхитен.

— Ти си една малка отракана кифла. Предполагам, че искаш да се отърва от... — посочи спалнята.

Тя го целуна, повдигайки се на пръсти и притискайки се до него.

— Точно това е генералната идея.

Той я отблъсна от себе си.

— О' кей, бейби, но не си мисли, че ме правиш на глупак, защото знам много добре какво правиш. Излиза, че си доста по-секси, така че ще се разплата с нея. Това ли е, което искаш?

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Не разбирам за какво говориш — рече тя. — Прави каквото искаш. Аз продължавам да съм готова за утре вечер. Сега мога да си тръгна всеки момент.

Той плъзна поглед по тялото ѝ.

— Не, остани. Почакай в банята.

Тя се усмихна и покорно влезе в банята за гости в коридора. Той я остави да чака само пет минути. Скоро тя чу писклив женски глас, последван от затръшване на врата.

Най-накрая той отвори със замах вратата на банята — беше захвърлил хавлията с ярки цветове и стоеше без нищо върху себе си,

освен своя слънчев тен и надървен penis.

— Хайде, бейби — каза той. — Просто трябваше да дам на оная кифла петдесет зелени и сега искам да направиш така, че да си струва труда ми.

Дейвид паркира колата в гаража и влезе в къщата. Беше странно тихо. Предположи, че Линда си е легнала рано, качи се на втория етаж и надзърна при децата, които спяха кротко. Джейн се събуди и сънливо поиска чаша вода. Той ѝ донесе и тя обвини ръце около врата му и каза:

— Обичам те, татко.

Той я положи на леглото и отиде в спалнята. Тя беше празна. Изненада се леко. Къде беше Линда? Знаеше, че останалата част от къщата е пуста. Трябва да е отишла на кино или нещо подобно, помисли си той, но това съвсем не беше в нейния стил.

Погледна през прозореца и видя, че колата ѝ не беше на паркинга пред къщата. После се огледа за бележка, но такава нямаше.

Отиде до стаята на Ана и почука на вратата. Прислужницата се появи, притискайки здраво своята прозрачна найлонова нощница около себе си. Имаше едва забележим неприятен мъх над горната устна.

— Къде е мисис Купър? — попита той с настойчив тон.

— Излезе май осем часа — рече Ана. Английският ѝ не беше много добър. Тя не предложи никаква друга информация.

— Каза ли къде отива?

— Не.

— Кога ще се върне?

— Не.

Разговорът приключи.

Той се върна в спалнята, взе си душ и заспа, докато четеше вестниците в леглото.

Така го намери Линда, когато влезе. Силно се обезпокои, защото той беше казал, че ще се върне в дванайсет и винаги се връщаше покъсно, отколкото казваше. За щастие беше заспал и не можеше да види, че гримът ѝ беше размазан, а косата — в безпорядък. Знаеше, че ако я види, ще разбере. Бързо отиде в банята, съблече дрехите си и облече роба. После пусна водата да се напълни ваната. Поне ако той се събудеше, вече нямаше да има значение.

Дейвид се събуди и дойде в банята.

— Къде, по дяволите, беше? — попита той.

— Ходих на кино. Ти къде беше?

— Знаеш, къде бях аз. Филмите свършват в единайсет без четвърт, къде беше цял час след това?

— Предполагах, че си бил с Филип — каза тя, без да обръща внимание на неговия въпрос.

— Да. Знаеш, че бях.

— И аз бях с Филип.

Той я погледна безучастно.

— Какво искаш да кажеш?

— Бях с Филип, колкото и ти беше.

— Да не си пила?

— Не, Дейвид, не съм пила. Обадих се на Абътсънови след като говорих с теб, и докато разговарях с Мери Филип се прибра и не знаеше нищо за това, че ще се среща с теб.

Умът на Дейвид започна да работи трескаво.

— Да, нещата малко се объркаха. Мислех, че той ще се върне покъсно, но после се сетих, че беше казал, че не може, така че се наложи да заведе онези хора вън от града на вечеря.

Тя повдигна вежди.

— Но ти току-що каза, че си бил с Филип.

— Да, ... така де, така беше, защото мислех, че няма да разбереш.

— Прав си, аз не разбирам. А сега моля, мога ли да си взема вана.

— Толкова си смешна, Линда — гласът му стана по-силен. — Виж какво, Линда, тук съм от няколко часа. Заведох онези хора в „Карло“ и се натъкнах случайно на Джей и Лори Гросман. Сега вярваш ли ми? Те искат да вечеряме с тях утре и аз им казах, че съм съгласен. Можеш да ги попиташ с кого бях, о' кей?

Той навярно казваше истината, помисли си тя.

— Ох, добре — въздъхна леко тя. Беше твърде уморително да спори.

Той се върна с наперена крачка в спалнята. Тя се изкъпа. В този момент мислите на двамата бяха заети с техните планове. Нито един от тях в действителност не искаше да се увлича в дълги дискусии за това, кой къде е бил, тъй като това беше опасна територия и двамата можеха да свършат с взаимно разкритие.

Когато тя дойде до леглото, той я погледна и си помисли колко добре изглежда в дългата копринена нощница, която ѝ прилепваше изкушаващо.

Той наруши тишината:

— Къде би искала да хапнем утре?

Тя нямаше нищо конкретно предвид. Отговори уклончиво:

— Нямам нищо предвид.

— Джей казва, че Лори иска да отиде в „Савой Грил“ — малко е конвенционален, но предполагам, че след като те са гости, трябва да се съгласим.

— И аз предполагам така. — Тя изгаси нощната лампа до себе си и легна с гръб към него.

— Какво ново с децата?

— О, нищо ново.

Той си запали цигара.

— Не се чувствам уморен — отбеляза той.

— Тогава защо не четеш? На масата има книга, която ти започна преди три месеца.

— Не ми се иска да чета.

— Тогава си изгаси лампата и заспивай.

— Нощницата ти е хубава, нова ли е?

— Не, нося я вече две години — каза тя спокойно, а на ум си каза той просто да млъкне.

Той се извърна и хвана лявата ѝ гръд. Тя веднага се сви и отдръпна. Ох, Господи, не, помисли си тя, не тази вечер, моля те, Господи, не сега. След като толкова нощи съм лежала тук и съм копняла напразно за него, той няма право да ме люби тази вечер.

Той се примъкна по-близо до нея.

— Какво има?

— Нищо — отвърна тя. С усилие се обърна и го погледна в лицето.

За щастие той бързо премина към действие и я облада. Отдавна се беше отказал от подготвителните движения с нея. Сексуалният акт с Дейвид не ѝ доставяше абсолютно никакво удоволствие. Чувстваше се безразлична и използвана. Смътно се питаше дали всички мъже стават такива, след като се омъжиш за тях. Отначало — нетърпеливи да ти доставят удоволствие, изпълнени с трепет за най-малката подробност,

дори ако трябва да те гаят половин час. А след сватбата — едно бързо чукане и край.

— Беше страхотно — каза той след като свърши. — Как беше за теб?

Тя симулира удоволствие:

— Страхотно — повтори неговото прилагателно, тъй като беше неспособна да измисли нещо друго.

Той изгаси лампата и каза:

— Лека нощ.

Тя стисна очи да задържи сълзите си и каза:

— Лека нощ.

Той лежеше и си мислеше каква кучка беше Клаудия.

Тя лежеше и си мислеше колко мъжествен и чувствителен беше

Пол.

Накрая и двамата заспаха.

9

— Искам да остана през нощта — каза Клаудия, протягайки се отпаднала.

Конрад беше вдигнал телефона да се обади на руумсървиса^[1]. Седеше на края на леглото. Около кръста имаше много отпусната плът, а плешивата му глава лъщеше от пот.

— Обажда се мистър Лий, апартамент 206 — донесете ми шест филии препечен хляб, намазани с малко масло и хайвер — от най-добрия. И една кофа лед, чаша мляко и купа шоколадов сладолед. — Извърна се и хвърли поглед към Клаудия. — Искаш ли нещо, бейби? — Тя поклати глава отрицателно. Той продължи по телефона: — Прибавете малко шоколадов кейк и сметана — една кана със сметана. О' кей, това е всичко. Направете го бързо.

— Ще остана през нощта — обяви Клаудия.

— Защо искаш да останеш?

— Щото искам да отида в студиото с теб утре, както ти обеща. Не искам да те изпускам от поглед!

Той се засмя и каза:

— Бейби, ти си била много напориста! Бях женен три пъти и мислех, че познавам жените доста добре, но ти си нещо особено.

И тя се засмя като него и тръсна глава назад, така че косата ѝ се разпиля около главата.

— Не предпочиташ ли да съм честна с теб? — попита тя. — Не съм някое малко наивно котенце, както знаеш. Харесвам те. Но не виждам защо да не ми помогнеш.

— Не съм ти обещавал нищо.

— Напротив, обеща ми, обеща ми пробни снимки.

— Е, добре, обещах ти. Ами ако излезеш скапана?

— Няма да изляза скапана. — Усмихна се. — Може да не мога да играя, но съм фотогенична. И съм сигурна, че можеш да намериш нещо за мен във филма, който правиш.

Чу се дискретно почукване по вратата на спалнята.

— Поръчката ви е тук, сър — чу се глас.

Конрад се измъкна тромаво от леглото и протегна ръка да вземе един мек копринен халат с индийски десен.

Господи, колко си дърт и тлъст.

— Много ми харесва твоя халат, мили — измърка тя.

— От „Симпсънс“^[2] е — каза той зарадван. Грабна от масата малко пари за бакшиш и изчезна в другата стая.

Клаудия се претърколи в леглото, увивайки се в чаршафа.

— Ще вляза в този проклет филм, дори да умра — измърмори тя на себе си. — Не съм се чукала ей така, за нищо!

Той се върна в спалнята, дъвчейки залък препечен хляб.

— Хайверът им е скапан, искаш ли да отидем някъде?

— Колко е часът? — попита тя изненадана. Той погледна големия си златен часовник.

— Един и половина, къде е отворено сега?

Тя започна да мисли бързо. Ако излязат, искаше да е сигурна, че после ще се върне в хотела с него. Беше решена да се държи здраво за него, докато започне пробните снимки с нея.

— Всички клубове са отворени до към четири — каза тя. — И можем да се отбием до моя апартамент, за да си взема някои дрехи за утре в студиото. Страхотна идея. — Скочи от леглото.

Той огледа фигурата ѝ.

— Знаеш ли, имаш разкошно тяло. Как би се чувствала да се появиш на екрана гола?

— Всъщност, не съм мислила за това.

— Помисли си. Има една роля, за която ще бъдеш идеална. Мога да те пробвам.

— Кога? — Зелените ѝ очи блеснаха.

Отидоха в една нова дискотека — „Чарли Браун“. Беше претърпкана, но ги настаниха на една пълна маса, защото Конрад мушна бакшиш на главния сервитьор. Музиката гърмеше толкова силно, че сами не можеха да се чуят какво говорят. На мъничък дансинг двойките се бяха притиснали една до друга като обезумели. Имаше малко добре познати лица, безброй момичета с дълги прави коси, които покриваха наполовина лицата им и няколко младежи с прически на последните рокгрупи. Вътре беше полутъмно.

На тяхната маса седеше фотограф, когото Клаудия познаваше. Тя го поздрави и целуна и го запозна с Конрад. Той беше с един от сегашните топмоделни — високо, слабо момиче с неземна хубост.

Клаудия не можеше да седи спокойно — музиката се разливаше в тялото ѝ на силни вълни.

— Искаш ли да танцуваме? — попита тя Конрад.

Той кимна в знак на съгласие и двамата си пробиха път към дансинга, където тя се отдели от него и се впусна в бесни, лудешки, сложни змиевидни и спираловидни движения, докато Конрад просто стоеше на място, клатушкайки се насам-натам. Беше задушно и по лицето му започна да се стича пот.

Мислиш си, че си голям танцьор^[3], мислеше си Клаудия. Не знаеш ли, че си доста стар за това?

На глас му каза:

— Мили, ти си идеален танцьор!

— Моя любима изгора! — Гласът не можеше да бъде сгрешен. Точно до тях на дансинга беше Шърли, в комплект с почитаемия Джеръми. — Къде е твоят божествен приятел?

Клаудия се усмихна:

— Мислех, че май щяхте да ходите в Уиндзър — извика тя.

— Ходихме, но беше абсолютно прекалено ужасно. Искам да кажа, че беше почти празно. Можеш ли да си представиш нещо по отвратително?

Почитаемият Джеръми кимна разпалено в знак на съгласие.

Конрад вече се потеше обилно.

— Хайде да седнем — каза той със слаб глас.

— Милички, ще дойдем след минута. Къде седите? — попита Шърли.

Клаудия се усмихна и махна с ръка, преструвайки се, че не е чула. Нямахше да бъде приятно пак да не може да се отърве от натрапниците Шърли и Джеръми.

Когато се върнаха на масата, се оказа, че тя е още по-претъпкана и още повече хора се блъскаха да си намерят места.

Моделът каза на Конрад:

— Обожавам вашия последен филм. Ще правите ли новия си филм в нашата страна?

Фотографът покани Клаудия да танцуват. Тя прие, не толкова защото беше нетърпелива да остави кльощавия модел да си бърби с Конрад, колкото за да танцува отново. Джайлз, фотографът, беше луд танцьор. Някога си бе позволила кратка любовна връзка с него, но после двамата бяха решили, че ще е по-забавно да бъдат приятели. Твърде си приличаха, за да бъдат любовници. Понякога се обаждаха един на друг и прекарваха някоя вечер заедно, и ако чувстваха, че им се иска, завършваха в леглото. Но отношенията им бяха досущ като между брат и сестра, примесени с малко секс. Джайлз беше извънредно симпатичен и приличаше на мургав испанец. Жените бяла луди по него, а услугите му като моден фотограф и фотограф на висшето общество се търсеха доста.

— Кое е това татенце? — попита той цинично. — Синди казва, че е голям холивудски магнат, а аз си мисля, че тя си пада по големите холивудски магнати.

— Можеш да й кажеш да държи далеч изкуствените си нокти от него. Вече е зает.

Изираха заедно ритуалния танц — той, застанал много спокойно и тръскащ ханша си с кратки, ритмични движения и тя, също тръскаща и въртяща се пред него.

— Да ударим една марихуана, а? — предложи той небрежно.

Тя хвърли поглед към тяхната маса. Бяха насядали още хора, а Конрад изглеждаше доста щастлив; поръчваше пиене и разговаряше на висок глас с безброй ръкомахания.

— Да-а, страхотна идея — рече тя.

Измъкнаха се от дансинга и отидоха на един балкон, който беше голям колкото половината клуб. Там беше прохладно и изненадващо тихо, тъй като прозорците и вратите към клуба изолираха звука.

Джайлз запали една цигара с марихуана и двамата един след друг всмукнаха дълбоко от нея.

— За да чукам онова джезве кокали, трябва да съм в много добро настроение — рече той. — Но правим страхотно художествено оформление за „Вог“ и искам атмосферата между нас да е добра. Господи, казвам ти, все едно е да друсаш скелет!

И двамата се изкикотиха.

— Имал си щур късмет — каза през смях Клаудия. — А как ти се вижда моя? Привлекателен е, нали?

— Бих предложил да направим четворка — каза Джайлз, — но знам, че ще свършим по двойки, така че няма да има никакъв смисъл.

И двамата се превиха от смях, после Клаудия каза:

— Хайде да влезем вътре.

— Какъв сценарий си намислила? — попита Джайлз. — Да не би да ставаш голяма изгряваща звездичка?

— Звезда, бейби, звезда.

Върнаха се сред шума и горещината и седнаха на масата. Синди слушаше внимателно Конрад, който разказваше някаква дълга отегчителна история за това как пристигнал за пръв път в Америка на четиринайсетгодишна възраст. Шърли и почитаемия Джеръми също се бяха наместили на масата.

— Милички, какъв очарователен мъж! — ахна Шърли. — Каква история! — Усмихна се превзето на Джайлз. — Здравсти, сладурче.

— Здравсти, Шърли, как е бизнеса?

— Бизнеса ли?

Той се засмя:

— Остави, миличка.

— С-слушай, старче — запъна се Джеръми, — много ми харесаха онези снимки, които си направил на Шърли — жестоко готина работа.

— Аз съм много готин фотограф — рече подигравателно Джайлз.

Клаудия реши, че е настъпило време да застане между вторачените погледи на Синди и Конрад. Плъзна ръка по врата му, прегърна го и му прошепна нещо в ухото.

Той остана видимо изненадан.

— Тук? — попита той. — Сега?

Тя се изкикоти.

— Никой няма да види. Искаш ли да го направя?

Той се засмя с пресипнал глас:

— Ти си една луда жена. Остави го за после, а?

Конрад поръча шампанско за цялата маса и всички се заловиха за чашите да пийнат здравата.

— Ще дам голямо парти утре вечер — каза той. Клаудия остана крайно зарадвана.

— За мен ли, мили?

— Да, за теб, за всички — всички сте поканени.

— Ох, сладуран, колко е супер! — разтрепери се от вълнение Шърли. — Къде и кога, захарче?

— В моя хотел — „Плаза Карлтън“ — ще наема салон там и ще бъде към десет часа.

— Страхотно — каза Клаудия. — Чуха ли всички, утре в десет. — Целуна Конрад по ухото. — Само за малко ще отида до тоалетната и веднага ще се върна. — Проби си път покрай претъпканите маси до входа.

— Искам да се обадя бързо по телефона — каза тя на администраторката.

— Вървете напред — каза тя, отивайки заедно с нея до телефонната кабина.

Минаваше три часа. Клаудия набра номера бавно и странна усмивка заигра по устните ѝ.

Сънлив мъжки глас се обади в слушалката.

— Здравей, Дейвид, мили — прошепна тя. — Аз се забавлявам чудесно, а ти? — Веднага затвори. — Просто казах на съпруга ми да знае, че всичко е спокойно — каза тя на учуденото момиче и бързо се върна вътре.

Събуждането сутринта въобще не беше забавно. Клаудия видя до себе си Конрад да спи изпружен като недоволен, отпуснат, гол охлюв и стомахът ѝ се преобърна. Чувстваше главата си натежала, а кожата — като претрит пергамент. Отиде в банята и си взе ледено студен душ. Той ѝ подежда извънредно смразяващо и агонизиращо, но ефекта след това си заслужаваше.

След дискотеката не се бяха върнали в хотела на Конрад рано сутринта, а бяха отишли в нейния апартамент.

След душа се облече старателно, нанесе си педантично грим и беше готова да го придружи до студиото. После си направи кафе и разбута Конрад да се събуди.

Той се събуди тежко. Безброй кашляния, гнусни звуци в гърлото, кръвясали очи, лош дъх и воняща пот.

— Господи, колко е часът? — изломоти той, задавайки обичайния въпрос на хората, събуждащи се в чужди апартаменти.

— Точно десет часа е. — Подаде му чаша кафе.

— Къде е телефонът — попита той с настойчив тон.

Тя опипа напосоки под леглото и намери телефона, който беше изключила снощи.

След като го включи, той се обади на секретарката си и ѝ предаде цяла поредица от указания.

— Трябва да се върна в хотела и да се преоблека — каза той, борейки се с дрехите си.

— И аз идвам.

— За какво?

— За пробните снимки, които ми обеща.

Той втренчи поглед в нея.

— Няма да забравя твоите проклети пробни снимки, но не могат да бъдат направени просто ей така, днес. Трябва подготовка.

— Ще дойда с теб, докато подготвиш нещата.

Той поклати глава отрицателно.

— Голям инат си. — Вдигна слушалката и отново се обади на секретарката си. — Слушай, искам да се подготвят нещата за пробни снимки за мис Клаудия... — погледна безучастно към нея.

— Паркър — каза тя бързо.

— Паркър. — Уредете ги възможно най-бързо. Нейният агент ще ви се обади днес да уточните подробностите. — Затвори. — О' кей ли е, бейби?

Тя го целуна.

— И още как! Виж какво, нали не си забравил за партито си довечера?

— Парти ли?

— Да. Не си ли спомняш? Покани цял куп хора на парти довечера в твоя хотел.

— А, да... точно така. Ще се заема с него и ще се видим по-късно.

— Аз ще дойда няколко часа по-рано, в случай че ти притрябва нещо.

— Както се чувствам сега, въобще не ми трябва нищо, но човек нищо не знае какво ще му притрябва. — Засмя се цинично и излезе.

---

[1] Обслужване по стаите в хотелите. — Б.пр. ↑

[2] „Симпсънс“ — скъп универсален магазин. — Б.пр. ↑

[3] Голям, истински танцьор (real big-swinger) — игра на думи — означава още „голям ебач“. — Б.пр. ↑

10

Линда се обади на Пол в работата веднага щом децата заминаха на училище и Дейвид отиде в офиса. Той беше нетърпелив да я види.

— Дори не мога да си го представя — отклони настойчивата му молба тя.

Но той продължи да я увещава и накрая тя се съгласи да се срещнат през обедната му почивка.

Беше прохладен слънчев ден. Срещнаха се в „Грийн Парк“^[1]. Никога не беше го виждала в костюм и изглежда той не му отиваше много. Реши, че е купен от конфекцията. Костюмите на Дейвид винаги бяха шити по поръчка.

Разхождаха се спокойно, ръка за ръка, но Линда беше притеснена. Чувстваше се натруфена в своя изискан тоалет, в комплект с обувки и чанта от крокодилска кожа. Знаеше, че изглежда съвсем неуместно да се разхожда с Пол Бедфорд в „Грийн Парк“. Не се чувстваше стара или поне по-голяма от него, но имаше усещането, че все едно обикаля от любопитство в квартал за бедни.

— За какво си мислиш? — попита той. — Нещо притеснява ли те?

— Не знам, Пол. Всичко е толкова нелепо. Аз просто не съм такъв тип жена, която да се увлече в любовна връзка. Имам своите деца и своя дом и чувствам, че трябва да се стремя към нормални отношения със своя съпруг. Не мога просто така да зарежа всичко и да се обвържа с теб. Не е справедливо.

Той се раздразни:

— Но какво има, Линда? Страхуваш се да загубиш сигурността си, ако Дейвид разбере ли?

— Не. Боя се да не загубя своето самоуважение.

Продължиха без да проговорят известно време, после той каза:

— Какво се опитваш да кажеш?

— Опитвам се да ти кажа, че не мога да водя два живота. Искам да спра преди да е станало късно.

— Не искам да ме напускаш — каза той с безрадостен глас. — Толкова чаках да срещна някой като теб. Ти имаш толкова сърдечен характер. Нуждая се от човек с добро сърце. Няма да ти поставям никакви искания, само искам да те виждам, когато си свободна.

— Това не е достатъчно и за двама ни — каза тя тихо. — Не мисля, че трябва да се виждаме отново. — Отдръпна ръката си от неговата.

Настроението му се промени:

— Ти си точно като всички останали. Трябваше да разбере, че си закоравяла кучка в сърцето, уплашена да не загуби всичките си домашни удобства. Всички жени имате сърца на жестоки, дяволски сметачни машини.

— Съжалявам, Пол, не искам да споря, но всичко свърши.

— Точно това ли искаше да ми кажеш? — попита той със стегнато гърло.

— Да, това.

— Е, беше дяволски лесно парче, и не беше лоша в кревата за такава дърта врана — каза той презрително.

Тя се обърна с гръб и започна да се отдалечава с бързи крачки.

— Кой ще те чука сега, еблива кучко! — извика той гневно подире ѝ.

Тя почувства как червенина залива лицето ѝ и започна да бяга, докато стигна до колата си. Прибра се в къщи. Студени сълзи се стичаха по цялото ѝ лице.

Семейство Гросман седяха в бара на техния хотел — Лори с хладната си поза, сребриста коса с изкусни къдри, сресана назад, облечена в бледолилава шифонова рокля с ниско спускащо се деколте, което подчертаваше две гладки като сатен бели гърди.

Семейство Купър пристигна да се срещне с тях точно навреме. Линда беше в черна копринена рокля и бледобежова наметка от норка. Дейвид — конвенционален в тъмносин костюм, бяла риза, синя вратовръзка и големи сапфирени копчета на ръкавелите.

Изпиха по една чаша и отидоха в „Савой Грил“.

Джей оживяваше вечерта с развлекателни истории за Холивуд. Дейвид бърбеше дружески за бизнес и политика. Двете жени почти не проговаряха. Лори очевидно беше разочарована, че принцеса Маргарет

не беше тук. Пак се оплака, че липсва лед в напитките и често проверяваше грима си.

Накрая Джей каза:

— За Бога, стига си гледала в огледалото, всички знаем, че си красива, и това е причината, поради която се ожених за теб.

Тя се нацупи след думите му и остана дълго време така.

Когато преминаха към кафето, Дейвид каза:

— Хей, какво ще кажете да се отбием на партито, което Конрад дава тази вечер. Обещахме, че ще отидем.

— Аз съм уморена — каза Линда с извинителен тон. — Днес беше първият ден на децата в училище и имах толкова грижи, докато ги подготвя, че се чувствам наистина изтощена.

— Хайде, Линда — каза весело Дейвид. — Ще отидем само за час. — Чувстваше се доста доволен от себе си, поради факта, че беше успял да не се обади на Клаудия цял ден. Малката курвичка — ще ѝ даде той добър урок. А като се обади посред нощ у тях да го накара да ревнува? Щеше да ѝ каже. Щеше да я накара да дойде да се моли за прошка.

— Да, Линда, трябва да дойдеш — каза Джей. — Ще падне истинска веселба, обещавам ти.

— Добре, но само за час — каза тя с неохота.

Тя придружи Лори до тоалетната. Докато си слагаше пудра и руж, Лори каза провлечено:

— Тоя кучи син си мисли, че съм тъпа идиотка. Ще разбере той кой е идиот, когато му взема половината от всичко, което притежава.

— Извинявай? — попита вежливо Линда.

— Такъв е законът в Калифорния — знам добре, че е такъв калифорнийският закон. — После Лори замлъкна и продължи с нанасянето на пореден слой гланц за устни.

Когато пристигнаха на партито, то беше в разгара си. Имаше шейсет-седемдесет души и продължаваха да пристигат още. Огромни маси с храна заемаха едната страна на залата; имаше три бара, разположени стратегически, и състав от шест души, под чиято музика хората танцуваха.

Пробиха си път до най-близкия бар и си поръчаха пиене. Оказа се, че Джей познава доста от присъстващите. Запозна приятелите си с тях и скоро Дейвид беше увлечен настрани в един разговор.

— Ела с мен да намерим Конрад — каза Джей на Линда. — Трябва да му кажа, че съм се появил за малко.

Откриха Конрад седнал на маса да яде шоколадов сладолед и да пие чист бърбън. Клаудия беше до него — облечена в яркочервена набрана рокля с безброй изкуствени диаманти.

Конрад раздаде щедри поздравления и ги покани да седнат.

— Помниш ли мисис Купър — Линда? — попита Джей.

— Да, да, какво ще кажете за партито? Знам как се правят такива неща, а?

— Определено знаеш — каза Джей с възхищение.

— Здравсти, мисис Купър — рече Клаудия, завалявайки думите си. От няколко часа пиеше обилно. — Тук ли е мистър Купър?

— Защо? Да — каза Линда. — Искате ли да се видите с него за нещо?

— Да, всъщност искам. — Неочаквано бутна без да иска чаша върху масата. Тъмния алкохол направи голямо мокро петно върху покривката. — Искам да му кажа какво може да направи с оная скапана реклама за „Красивата Девојка“. Да си я навре в задника — ето това може да направи с нея. — Хлъцна.

Линда заби в нея студен поглед.

— Ще се погрижа да получи съобщението, скъпа — рече тя и се обърна да разговаря с Джей.

Клаудия стана.

— Мисля, че сама ще му предам това гадно съобщение — изфъфли тя и се отдалечи с несигурна, лъкатушеща походка.

— Какво ѝ става? — попита Линда.

Джей вдигна рамене.

— Не знам. Какво ѝ става на твоята приятелка, Кон?

Конрад се засмя:

— Тая май се е побъркала. Обещах ѝ малко участие в един филм. И сигурно си е внушила разни неща.

— Какво участие?

— Какво ще кажеш за една полугола мацка, застанала до надписите — нещо като робиня с разкъсана рокля. Тая хлапачка има страхотно тяло и ако излезе достатъчно фотогенична, ще я ползваме. К'во ш'каеш?

— Чудесно — каза Джей усмихнат. — Звучи, като че ли има много висока класа!

Линда стана от масата.

— Извинете ме за минута — каза тя. Обиколи залата, търсейки Дейвид, но не можа да намери нито него, нито момичето. Въздъхна. Вероятно няма нищо особено, помисли си тя, тая тъпанарка беше просто пияна.

Зърна Лори, наобиколена от група мъже обожатели, и се приближи. Лори говореше:

— Там, откъдето идвам, към жените се отнасят като към дами. Виждате...

— Виждала ли си Дейвид? — прекъсна я Линда.

— Да-а — хвърли едва забележим поглед към Линда. — Излезе на терасата.

Глураво е, помисли си Линда, не трябваше да го търся така, изглежда много детински. Отиде на терасата и видя, че е пуста.

Точно като се връщаше обаче, чу ниско гърлено хихикане. Огледа се пак из терасата и видя в другия ъгъл двойка, вкопчила се в гореща прегръдка.

Използвайки прикритието на близките сенки се приближи до тях. Момичето дърпаше главата на мъжа надолу към гърдите си, които напиреха да изхвъркнат от роклята ѝ. Галеше го интимно.

— Ти си най-щурата, Клаудия — избоботи той. — Най-добрата на всички времена. — Сега той дръпна роклята ѝ надолу и тя се смъкна на кръста ѝ. — Толкова ми липсваше. Една нощ без теб беше като истинско убийство.

Шокирана и слисана Линда се отдръпна от тях. Това беше Дейвид. Нейният неверен, лъжлив съпруг.

Успя да намери сили да се върне в салона и зашеметена се насочи към входната врата.

Джей я сграбчи за ръката.

— Какво има? Изглеждаш ужасно, какво се е случило?

Тя го погледна, но очите ѝ не виждаха.

— Трябва да се махна отук — смотолели тя, оттласквайки ръката му, и се отправи отново към вратата.

Той отново я хвана здраво под ръка и я отведе до най-близкия бар.

— Дамата желае едно голямо бренди, бързо — каза той. — Сега, кажи ми какво се е случило. — Стисна я за ръката. — Кажи ми — повтори той с по-мек тон.

Тя го погледна. Погледът ѝ беше изпълнен с уплаха.

— Подозирах, че изневерява — може би понякога, по време на командировките си — но сега, когато съм съвсем до него... Просто е ужасно.

Сервитьорът ѝ подаде брендите и тя отпи големи глътки.

— Аз, аз търсех Дейвид. Искан да го предупредя за оная пияна уличница. Лори ми каза, че е на терасата. Излязох и той беше там с нея. Натисках се — роклята ѝ беше наполовина съблечена. Говореха си едни такива неща...

— Ох, Господи — каза Джей. — Тоя тъп кучи син. Виж какво, момичето беше пияно. Навярно той се е опитвал да се отърве от нея.

Погледът на Линда се изпълни с презрение.

— С думи като „една нощ без теб беше като истинско убийство“ ли?

— Какво искаш да направиш? — попита Джей. — Да те закарам ли у вас?

Тя поклати глава отрицателно:

— Какво мога да направя? Това е край за мен. Свърших с него. Искан развод. — Гласът ѝ трепереше. — Никога повече не искам да разговарям с него.

— Виж какво... не е добре да вземаш решения, когато си разстроена. Нека те заведе у вас. Веднага ще се върна обратно тук и ще разговарям с Дейвид. Ще му кажа да не се прибира довечера.

Тя се засмя горчиво:

— Кажи му въобще да не се прибира в къщи. Кажи му да си върви с неговата „най-добра за всички времена“ малка курва. Кажи му, че може да прави каквото си иска, защото вече не ми пука. — Отпи още една голяма глътка бренди. — След миг ще започна да плача, моля те, изведи ме оттук.

Взеха такси до хотела. Линда се притесняваше да не би Лори или Дейвид да забележат, че ги няма, и Дейвид да се втурне да я търси у дома, но Джей я успокои:

— Ще се върна на партито след час и ако той е забелязал, че те няма, може да си сигурна, че само ще се оглежда наоколо. А Лори —

тя дори няма да разбере, че съм отсъствал.

Когато пристигнаха у дома ѝ, Линда въздъхна:

— Толкова съм притеснена — да те занимавам със себе си, да ти досаждам и всичко останало. Цялата ситуация е толкова ужасна.

— Не се притеснявай. — Хвана я за ръката утешително. — За твоё успокоение и аз самият се озовах веднъж точно в същата ситуация. В Холивуд, на едно страхотно парти, първата ми жена, Джени, изчезна. Претърсих навсякъде и накрая я намерих в леглото с домакина. Както виждаш, наистина те разбирам.

— И какво направи?

— Постъпих глупашки. Дадох ѝ още един шанс. Веднъж се прибрах един ден по-рано и я намерих да се друса с момчето, което разнася стоки по домовете.

Продължиха да седят, без да проговорят още известно време, след което Джей каза:

— Предполагам, че за някои хора една жена или мъж са достатъчни, но не за всички хора, които аз познавам. Мисля, че човек получава в живота това, което заслужава. Аз съм женен три пъти — всеки път за красиво момиче с мозък, колкото на заек. Това трябва да е някакво мое заболяване — все се женя за красиви, но глупави жени.

Линда се поколеба:

— Аз... аз тази седмица изневерих на Дейвид. За първи път от единайсет години. Толкова се срамувам сега за това. Беше с едно момче... двайсет и две годишно момче — не знам защо... — Гласът ѝ постепенно заглъхваше. — Дейвид не беше ме докосвал от месеци. Бяхме толкова отчуждени, въобще не се прибираше в къщи. Случи се просто така. Предполагам, че съм толкова виновна, колкото и той.

— Никога не се чувствай виновна. Какво може да ти помогне това? Сега заспи спокойно, без да мислиш за нещата и виж как ще се чувстваш сутринта. Имаш малки деца, така че не вземай прибързани решения.

— Лека нощ, Джей... Благодаря ти за всичко.

— Линда, ще ти се обадя утре. Почини си спокойно, всичко ще се оправи.

Клаудия намери Дейвид в групата, сред която беше Лори. Промъкна се с тихи стъпки отзад и притисна тялото си до гърба му.

Закри очите му с ръце и профъфли с глас на Мерилин Монро:

— Познай кой е, бейби!

Тялото не можеше да бъде сгрешено. Той се изненада и се възбуди силно. Тя му въздействаше най-невероятно; просто трябваше да знае, че е тук и да я очаква.

Обърна се бавно. Очите му оглеждаха наоколо да види дали Линда не е наблизо. Не беше.

— Здравей, Клаудия.

— Здравей Клаудия — имитира тя неговия глас. — Не мога ли да получа по-добър поздрав от този? Между другото, можеш да си напъхаш твоята реклама за „Красивата Девойка“ в задника.

Всички от групата се вслушаха, включително Лори. Той стисна Клаудия за ръката, причинявайки ѝ силна болка.

— Да отидем да намерим Линда — каза той, отдалечавайки се и дърпайки я с него.

— Да отидем да намерим Линда?! — повтори тя думите му недоверчиво, без да усеща никаква болка в ръката. — Трябва да се шегуваш!

Той я изведе с решителна крачка на терасата и намери пуст, тъмен ъгъл. Веднага, щом я пусна, тя обвини ръце около врата му и го целуна.

— Липсвам ли ти? — прошепна тя. — Така щях да ти се ядосам, но не можах. — Изкикоти се. — Чувствам се смазана, както знаеш.

— Ти си една кучка, да ме зарежеш на масата в оня ресторант, да ми се обадиш посред нощ. Щяла да ми се ядоса. Ами аз?

Тя ухапа ухото му и започна да трие тялото си о неговото. Роклята ѝ се държеше на две тънки презрамки. Той ги свали и я съблече до кръста. Отдолу нямаше нищо. Жадно насочи уста към гърдите ѝ.

В този миг разумът му изчезна напълно. Той беше с Клаудия и трябваше да я има. Нямаше значение, че бяха на обществено място. Че неговата жена беше някъде тук. Че някой можеше да се появи.

Беше тъмно. Той я повали на студения бетон и вдигна роклята ѝ. Нямаше никакво бельо.

Облада я бързо. Всичко свърши за една минута.

— Господи! — измърмори той доволен. — Господи!

Тя лежеше, кикотейки се, роклята ѝ беше събрана на кръста. Той я дръпна за ръката и изправи, огледа се наоколо и с облекчение видя, че никой не ги е забелязал. Тя беше безразлична.

— Трябва да се върнем вътре поотделно.

— Да ти го начукам! — отвърна тя.

— Току-що го направи. — Оправи вратовръзката си и избърса лицето си с носна кърпичка, за да заличи всякакви следи от червило. — Ще ти се обадя утре. Ще се измъкна рано от офиса и ще дойда при теб. Имам изненада за теб.

— Винаги имаш изненада за мен. Ти си мъжът с постоянно надървен кур! — Засмя се. — Ама че ще стане за заглавие за телевизионен сериал... чакай да помисля: „Мъжът с перманентно надървения“, в главната роля Дик Хемптън.

Той я целуна.

— Ти влез първа, иди право в дамската тоалетна, изглеждаш цялата раздърпана.

— Благодаря ви, любезни сър. Сигурен ли сте, че сте свършили с мен.

— Тръгвай, бъди добро момиче. Ще се опитам да ти се обадя покъсно.

Тя изплези език и го завъртя неприлично, после с бавна, спокойна походка прекоси френските прозорци^[2] съвсем невъзмутимо.

Той пое дълбоко дъх — какво момиче! След като изчака пет минути за по-сигурно, я последва. Партито продължаваше на пълни обороти. Грабна чаша пиене от преминаващия сервитьор и започна да се оглежда за Линда. Да се сблъсква с Клаудия на партита се превръщаше в опасен навик.

Забеляза Лори да танцува с някакъв опърпан актьор. Движеше ханша си с ритмични тласъци и се въртеше. Определено знаеше как да се движи.

Приближи се до нея.

— Виждали ли си Линда?

Тя погледна безизразно.

— Последният път, когато я видях, отиваше на терасата да те търси.

— Терасата ли? — каза той слисан.

— Терасата, миличък. — Отдалечи се от него с въртеливи движения.

Той започна да търси Линда по-сериозно. Проправи си път през салона, през групи хора, които се смееха и бърбеха весело. Някакво момиче го сграбчи за ръката. Беше слаба и хубава. Спомни си, че беше приятелката на Клаудия от ресторанта.

— Здравсти, сладичък — изкука тя. — Готино ми е да те скивам тука.

— Здравсти — огледа се за нейния голобрад приятел.

— О, Джеръми отиде да ми донесе още едно пиене. — Не пусна ръката му. — Партието е супер, но не очаквах да те видя тук.

— Защо не? — каза той спокойно. Беше доста слаба за него, за да я счита привлекателна.

— Доколкото знам, всички сме модерни и тъй нататък, но ти ме шашна като ревнив тип.

— За какво говориш? — тръсна ръката си и се освободи.

— В края на краищата това парти се дава от Конрад Лий за Клаудия, и не мислех, че ще дойдеш. Искам да кажа, че човек не бива да бърка бизнеса с удоволствието, а той е по бизнеса. — Усмихна се лукаво. — Ето, идва Джеръми с пиенето ми. До скоро — и се отдалечи.

Той остана на място, разгневен. Клаудия не беше споменала за Конрад Лий или за факта, че партието е за нея. Кучка! Кучка! Не преставаше да му се слага.

Забрави съвсем за издирването на Линда и започна да търси Клаудия. Искаше да си изясни някои факти.

Джей се върна на партието. Беше замислен. Ситуацията беше сложна — да кажеш на друг мъж, че не може да се прибере у дома при собствената си жена. Това би могло лесно да свърши с кроше по носа. Видя Дейвид в другия край на залата да разговаря с някакво момиче. Дейвид Купър. Симпатичен мъж, едър и мургав. Жените всичките си падаха по него. Лори бе казала, че мисли, че той вероятно е фантастичен в леглото, но от разговора с Линда не остана с такова впечатление. Лори имаше навик да казва, че повечето мъже са фантастични в леглото, което беше неин похват да дава на Джей да разбере, че тя не мисли, че той е.

Приблѳжи се бързо до Дейвид. Беше решил, че най-добре е да свърши бързо, като му каже цялата истина.

Когато Джей започна, Дейвид остана подобаващо объркан и угнетен. Опита се да отрече, но когато Джей му разказа дума по дума какво беше казала Линда, той бе принуден да признае.

— Ти си идиот — каза Джей. — Имаш страхотна жена. Ако искаш да ебеш наляво и надясно, защо трябва да го правиш под носа ѝ?

— Какво възнамерява да прави тя? — попита разтревожен Дейвид.

— Спомена развод.

— Това е нелепо. Тя няма никакви доказателства. Целунал съм момиче на парти — какво доказва това. Прибирам се у нас. Нямам намерение да бъда изритан от собствения си дом.

Джей сви рамене:

— Не мога да те спра, мога само да ти предложа съвет. Тя е в състояние на шок и ако се прибереш тази вечер у вас само ще усложниш нещата. Ако изчакаш до сутринта, съм сигурен, че и двамата ще ги видите много по-ясни.

— Благодаря много за съвета. Но аз познавам Линда. Сега е разстроена. Когато ѝ обясня всичко, ще ѝ мине.

Джей му хвърли святкащ поглед.

— Обещах ѝ, че тази вечер ще стоиш далеч.

Дейвид го погледна със святкащ поглед.

— Въпреки това, приятелю, отивам си у нас.

Задържаха погледите си няколко секунди, докато

Джей каза:

— Лека нощ, смотаняко. Не забравяй да кажеш лека нощ на твоята приятелка. Навярно ще я намериш да целува задника на Конрад.

Тук се разделиха.

---

[1] „Грийн Парк“ — квартал в централната част на Лондон, разположен недалеч от Хайдпарк. — Б.пр. ↑

[2] Френски прозорец — голям висок прозорец, който служи едновременно за врата, обикновено към тераса или градина. — Б.пр. ↑

Когато Дейвид пристигна в къщи и пъхна ключа в ключалката на входната врата, тя не се отвори. Драсна клечка кибрит, за да се увери, че не е сбъркал ключа, но макар че той пасваше, вратата оставаше плътно затворена. Разбра причината — Линда я беше залостила отвътре.

Заобиколи и отиде до задната врата, но тя също беше здраво залостена. У него се надигна силен, едва сподавен гняв. Върна се при входната врата и натисна звънеца продължително. Раздрънканият звук беше силен. Продължи да натиска настойчиво. Но никой не отвори. Опита отново като остави пръста си върху звънеца няколко минути.

Един прозорец на горния етаж светна. Там беше стаята на прислужницата. Зачака с нетърпение Ана да слезе и му отвори, но нищо не се случи и след малко светлината изгасна.

Той се вбеси — Линда положително беше станала и каза на Ана да не обръща внимание на звънеца.

Диво ритна вратата, но успя само да си натърти крака.

Това е невероятно, помисли си той. На кого, по дяволите, си мислеше тя, че принадлежи проклетата къща?

— По добре ме чуй, Линда — извика той. — Не прави така с мен. Отвори вратата или ще извикам полиция.

Къщата се издигаше пред него, спокойна и тъмна. Започна да удря по вратата с юмруци — нищо. Отново натисна силно и продължително звънеца — пак нищо. В този момент от горния етаж се чу слаб детски глас.

Той стоеше и не знаеше какво да предприеме. Почувства вина за това, че е събудил децата, но все пак на Линда бе грешката, че не го пусна. Натисна звънеца продължително и настойчиво за последен път и за негова изненада резетата бяха дръпнати и вратата се откряна няколко инча. Той я натисна рязко да се отвори — тя иззвънтя с металически звук, потрепери, но не се поддаде — верижката я държеше здраво.

Линда се бе втренчила в него, пребледняла и ядосана.

— Върви си, ужасен си ми. — Гласът ѝ беше равен и отпаднал.

— Хайде де, пусни ме, ще поговорим за това. Няма нищо — бях пиян.

— Не искам, да говоря с теб, не искам да те виждам. Върни се при своята малка уличница и ме остави на мира.

Затръшна вратата под носа му.

Той изруга, удари по вратата и извика:

— Ще съжаляваш, Линда. Ще се махна, по дяволите, и никога няма да се върна!

Тя не се върна. Разгневен, той отиде до колата, качи се и я подкара яростно.

Веднага щом Дейвид напусна партито, Джей телефонира на Линда и я предупреди. После улови Лори, която танцуваше, плътно притисната до някакъв мургав посланик, и я отведе да седне в ъгъла.

— Ти видя Дейвид да извежда оная мадама на терасата. Какво ти се е раздрънкала голямата уста? Защо каза на Линда?

Тя погледна безлично.

— Не разбирам за какво говориш, мили — повлечено рече тя. — Случило ли се е нещо?

— Да, случило се е. — Той сви рамене с досада. — Наистина ли си толкова тъпа, колкото се преструваш?

Тя се намръщи:

— Ти си лош с мен, Джей. Не знам защо се ожених за теб.

— Ако се отървеш от мен с две палта от норка, едно от самур, къща и няколко коли, ще поумнееш ли?

Тя се изправи, пригладжайки с длани въображаеми гънки на роклята си, и каза:

— Ще отида пак да танцувам, защото ме прекъсна преди малко. Този, с когото танцувах, беше много мил и важен тип. — Отдалечи се, красива и студена.

Джей поклати отчаяно глава. Беше идиотка или кучка или хитра комбинация от двете.

Шумът от масата, на която бяха Конрад и компанията му, постепенно се увеличаваше. В обстановка на пиянски изблици на смях и разлети чаши Клаудия се качи на масата и започна да танцува, а

всички мъже забиха погледи в полата ѝ и разбраха, че отдолу няма бельо. Окуражавана от пиянски викове, тя започна да смъква роклята си.

Джей наблюдаваше сцената. Беше напълно трезвен. Всички те се държаха като стадо диви маймуни. Почувства отвращение.

Около масата се струпва голяма тълпа, която зяпаше ококорено импровизираното шоу на Клаудия. Чуждестранният посланик също връхлетя, заедно с Лори. Стриптизът беше бърз, тъй като Клаудия трябваше да свали само роклята си. Изрита я на масата и започна да танцува под звуците на музиката, друсайки се и кълчейки се. Тялото ѝ гордо се издигаше и мъжете в тълпата се притискаха все по-близо, докато жените, станали внезапно ревниви от такова съвършенство, започнаха да се опитват да ги отдръпнат.

Един мъж с много измъчен вид, облечен с панталони на тънки райета и черно яке, си пробиваше път към масата. Той беше от управата. Шокиран и ужасен, той приближи Конрад, който му махна пиянски с ръка да се отдалечи.

— Ще трябва да извикаме полиция, ако тази... тази... жена не се облече веднага.

Клаудия веднага му се изплези. Езикът ѝ беше единствената част от тялото, която не беше публично показана.

Естествено, накрая пристигна полицията. Увиха Клаудия в одеяло, закараха я в участъка и вписаха името ѝ в регистъра за публично показване на срамни части.

На другата сутрин се появиха заглавията. Клаудия беше звездата на деня. Беше фотографирана и интервюирана, а Конрад незабавно се възползва от вълната на популярност, като съобщи, че тя ще се появи в новия му филм. Свърза се с агента ѝ и подписа с нея договор за двудневна работа.

Тя остана доволна. Завърна се от полицейския участък на обяд, триумфираща. Даде журналистически прием, позира за още безброй снимки и после я откараха в студиото с кола с шофьор, за да я гримират и фризируют и направят пробни снимки на лицето. Тя не се видя с Конрад. Ръководството на снимките поеха добри професионалисти. Беше доволна, че той бе изпълнил прякото си предназначение.

Когато вечерта се върна от студиото, Дейвид беше пред вратата ѝ.

Сега, когато беше трезва, и внезапният успех я беше замаял, той вече не ѝ изглеждаше подходяща партия.

— Какво искаш — попита хладно тя, а после добави в изблик на ентузиазъм — Хей, видя ли ме в днешните вестници?

Той я завлече в апартамента, бутна я ядосано вътре и веднага си наля пиене.

Тя хвърчеше наоколо и говореше възбудено, забравила предишната си студенина. Все пак Дейвид принадлежеше на друга, а идваше при нея.

— Мисля да те изведа на вечеря тази вечер, къде искаш да идем? — попита той.

Тя се засмя:

— О, разбирам. Изведнъж ставам звезда и ти искаш да те видят с мен. А женичката ти? Не се ли страхуваш да не те открие някой от нейните шпиони?

— Няма защо да се тревожиш за Линда. Напуснах я.

В стаята се възцари тежко мълчание, след което Клаудия бавно се приближи и го целуна продължително. Очите ѝ блестяха.

— Напуснал си я заради мен?

— Заради теб. — Плъзна ръце надолу по гърба ѝ и ги склучи върху задника. — Когато те видях във вестника тази сутрин и прочетох какво се е случило, разбрах, че не можем да продължаваме така, ако не сме заедно. Така че съобщих на Линда. Казах ѝ, че искам развод, и ето ме сега тук.

Тя поклати недоверчиво глава.

— Наистина ли си я напуснал заради мен? Не е ли това лудост?

— Ще се разведе и ще се ожения за теб — каза уверено той.

Тя започна да се суети из стаята.

— Не искам да се женя, но все пак, благодаря за намерението ти. Хей, миличък, можем да правим каквото си поискаме, да отидем, където си поискаме. Това е толкова много!

Той я следваше из стаята.

— Не разбираш ли? Казах, че ще се ожения за теб.

Тя се засмя:

— Но аз не искам.

— Но аз искам. — Сграбчи я в ръцете си. Беше облечена с прилепнал оранжев пуловер, всекидневни спортни панталони в същия тон и лъскави бели ботуши.

Тя се изплъзна от ръцете му.

— Чуй ме, бейби — нека си изясним нещата. Нямам, повтарям — нямам никакво желание да участвам в сватбена сцена с камбани, затова спри да ми го предлагаш, сякаш е кой знае какво. Не искам да се омъжвам за теб.

И той вече почти викаше, но разбрал разположението ѝ, смени темата.

— Къде ще идем? — попита той. — Можем да идем, където поискаш.

Тя се протегна, приличаща на котка в оранжевото си облекло.

— Изморена съм. Не ми се ще да се обличам и излизам.

Той остана изненадан:

— Винаги се оплакваш, че не ходим никъде — а сега, когато можем да идем, където поискаш — ти не искаш да излизаш.

Тя се отпусна на един стол и праметна небрежно крака върху страничната облегалка.

— Чувал ли си приказката за детето, което искало сладкиши — то плакало и се молило, докато накрая ги получило — и тогава изяло толкова много, че се разболяло? — Изкикоти се. — Разбра ли?

— Какво, по дяволите, ти става? Не разбираш ли какво съм сторил заради теб днес?

Тя сви рамене:

— Заради мен? Бих си помислила, че си го сторил заради себе си. Къде ще живееш сега?

— Ще наема апартамент. Мислех междувременно да остана при теб, а после можем да се преместим заедно в новото жилище.

Тя огледа маникюра си, възхищавайки се на перления блясък.

— Той пентхауз^[1] ли е?

— Кой да е пентхауз?

— Апартаментът, който наемаш. — Последва пауза. — Е, такъв ли е?

— Не знам. Какво значение има това, по дяволите? Ще намерим и пентхауз, щом искаш.

Най-после тя се усмихна, доволна и мъркаща.

— Да, искам. Мога ли да започна с избора на такъв апартамент още утре? Тук е толкова тясно за нас. — Протегна ръце към него. Съжалявам, че се държах като кучка, но днес ми беше натоварен ден.

Той се отпусна в ръцете ѝ и я целуна, чувствайки как познатото желание се надига внезапно в него.

Тя го целуна силно, прокарвайки език по зъбите му и одрасвайки врата му с остриите си нокти. Той започна да опипва тялото ѝ, но тя го отблъсна и се отдръпна.

— Не сега, мили. Нека излезем за вечеря, и след това — помисли си — можем да се върнем заедно у дома. Това ще бъде съвсем различна сцена.

Тя включи стереограмофона и музиката на „Стоунс“ изпълни стаята. Започна да танцува наоколо като захвърли пуловера и се измъкна от панталона си, извивайки тялото си в такта на музиката. Остана само по тесен изрязан бял сутиен и лъскави бели ботуши.

Той я погледна хипнотизиран:

— Никога ли не носиш бикини?

— Защо да развалям линията? — Засмя се. — Тревожи ли те това? Никога не съм получавала оплаквания.

Тя изчезна в банята и той чу как пусна водата да напълни ваната. Влезе след нея. Тя се беше навела над ваната и разбиваше налетия шампоан на пяна. Беше захвърлила сутиена и беше останала само по ботуши.

Сграбчи я изотзад. Тя оказа слаба съпротива, смеейки се тихо. Той се опита да я задържи и в същото време да се освободи от дрехите си, но тя се изплъзна и падна във ваната. Не можеше да спре да се смее. Беше мокра и покрита с пяна. Вдигна крака над ръба на ваната, все още обути с ботушите.

Той бързо се съблече и скочи във ваната. Водата се разплиска.

— Мисля, че започва да ми харесва да живея тук — каза той.

---

[1] Пентхауз (penthouse) — луксозни апартаменти на Запад, надстроени на покрива на небостъргач или друга висока сграда, считани за много модерни, обитавани от висшето общество. — Б.пр. ↑

12

Слънцето изливаше потоци светлина в спалнята и Дейвид не можеше повече да спи. Клаудия лежеше изтегната до него, като заемаше по-голямата част от леглото. Тя твърдеше, че не може да спи на спуснати пердетата, което беше причина за факта, че всяка сутрин светлината го събуждаше твърде рано. Хвърли поглед към часовника си. Беше едва шест и половина, а до четири часа бяха стояли будни. Чувстваше се уморен, отпаднал и отегчен. Нямахме смисъл да става и да дърпа пердетата, след като се бе събудил и не можеше отново да заспи.

Просторната спалня беше в безпорядък. Клаудия имаше навик да се съблича и захвърля дрехите си навсякъде и просто да ги зарязва така. Сутрин трябваше да минава внимателно покрай тях.

Наистина е изумително, помисли си той, колко се промени животът ми за шест кратки месеца. Но шест месеца живот с Клаудия бяха достатъчни да променят всекиго.

Новата рокля, която ѝ беше купил, лежеше смачкана на топка в долния края на леглото. Беше от червен плисиран шифон. Тя я беше видяла на една витрина на „Бонд Стрийт“ и той я беше изненадал с нея на следващия ден. Изненадата му беше струвала съкрушаваща сума.

Вдигна я. Тя беше разляла чаша вино върху нея, което беше образувало голямо петно.

В банята от зелен мрамор, намираща се до спалнята, бъркотията продължаваше. Не беше изпразнила ваната и тя беше пълна със студена, мръсна вода. Флакончета с грим, четки за коса и шишета от парфюми бяха разхвърляни навсякъде. Мивката беше запушена със сапун и косми, засъхнали под капещия златен кран.

Но под мръсотията лежеше прекрасен апартамент. Пентхауз, какъвто тя беше искала, в нов жилищен блок в Кенсингтън^[1]. Всъщност, струваше му цяло състояние на седмица. Но Клаудия го харесваше много и не мислеше да се премества.

Изпразни ваната и вдигна хавлиените кърпи. Наистина си пожела тя да се научи да бъде грижлива, но това изглеждаше невъзможно за нея. При Линда нямаше нещо, което да не е на мястото си.

Премина по коридора с огледала към кухнята. Тук имаше полуизпити чаши с вкиснало се кафе, купчини мръсни съдове и пълни пепелници, които създаваха неприятна миризма.

За щастие беше петък, което означаваше, че при тях започваше да идва нова чистачка. Последната беше напуснала отвратена, когато откри, че те не бяха женени, със загадъчна нотка в гласа: „Не съм свикнала с такава мръсотия^[2].“ Отначало той си беше помислил, че тя говори за състоянието, в което Клаудия оставя нещата, но портиерът му каза какво точно има предвид тя.

Направи си чаша силно кафе и успя да изгори няколко филии хляб. Клаудия си беше взела малък, устат йоркширски териер, който дойде на подскоци, без съмнение нетърпелив да бъде изведен на разходка. Той спеше обикновено на леглото с тях и често нощем се мушваше под завивките. Дейвид го мразеше. Не понасяше малки кучета.

Остави го да души из кухнята и отиде в просторната всекидневна. Тя беше *piece de resistance*^[3] на апартамента — една красива, голяма стая. Едната ѝ стена беше цялата от стъкло и гледаше към живописен вътрешен двор. Другата беше от мрамор, а останалите стени бяха облицовани с огледала. Стаята се намираще в хаос. Преди да излязат предната вечер, тук бяха идвали гости да пийнат по нещо, и сега навсякъде се виждаха полупразни чаши. Препълнени пепелници, разсипани ядки, списания, снимки на Клаудия, възглавници, разхвърляни по пода. Слава Богу, че днес всичко това щеше да бъде почистено. Дейвид обичаше реда.

Отиде до входната врата и събра сутрешните вестници, като отдели своите „Таймс“ и „Гардиън“ от многото филмови и модни списания, които Клаудия изглежда получаваше ежедневно.

Изпи чая си — оказа се, че го е направил прекалено силен. Изяде препечените филийки — бяха прегорени. Прочете вестниците с размътен поглед. Скоро щеше да стане време да се облече и отиде на работа.

Линда се събуди рано. Слънцето грееше и денят бе хубав. Чувстваше се добре. Най-после бе започнала да се наслаждава на егоистичното удоволствие да спи сама. Да заема цялото легло, да се събужда и заспива, когато пожелае, да може винаги да влиза в банята.

Отначало ѝ беше трудно да вземе решение за развод. Продължаваше да мисли какво ще правят децата без баща. Но фактът, че Дейвид се беше изнесъл и отишъл да живее при Клаудия, ѝ бе дал сили.

Беше намерила добър адвокат и се остави в ръцете му. Наистина, беше съвсем просто.

Днес беше денят, в който трябваше да се яви в съда, да застане спокойно пред съдията и да изложи фактите. Адвокатът ѝ, нисък и набит човек, щеше да е до нея. Там щеше да бъде и служител, водил разследване по делото, който щеше да даде съответната информация. Другият неин адвокат, който щеше да я съветва по време делото, беше висок, привлекателен и симпатичен. Всички я бяха уверили, че нещата ще минат без усложнения. Фактите бяха неоспорими и категорични.

Облече се, подбирайки внимателно дрехите си. Тъмнокафяв костюм, ниски обувки, лек грим. Оглеждайки се внимателно в огледалото реши, че изглежда точно както трябва. Изоставена съпруга, тъжна, смела и самотна.

Децата бяха при майка ѝ. Закуси самотно със сварени яйца и кафе. Искаше ѝ се да не бе ги изпратила, искаше ѝ се звънкия им смях да изпълва къщата. Когато свършеше в съда, щеше да вземе влака, да отиде при тях за уикенда и всички те щяха да се върнат заедно в къщи в понеделник.

Сега къщата ѝ принадлежеше. Нямаше проблем с финансите. Получи къщата и доста щедра издръжка за нея и двете деца.

Дейвид посещаваше децата всеки уикенд, в събота или в неделя. Линда винаги успяваше да избегне присъствието му. Всъщност, преди не беше го виждала от три месеца, след което се видяха в адвокатската кантора докато уреждаха окончателно финансовата издръжка.

Тя беше поставила само едно условие за посещенията му при децата. Да не бъдат никога в компанията на Клаудия. Дейвид не оспори това искане.

Тя бавно изпи кафето си. Скоро щеше да стане време да отиде в адвокатската кантора и да придружи адвоката до съда.

Клаудия се събуди в единайсет. Някой звънеше на входа. Пипнешком се добра до вратата, преборвайки се с лек пенъоар, покрит с петна от грим, който успя да облече, и отвори.

Срещу нея стоеше ниска, дебела жена.

— Аз съм мисис Коб — обяви тя. — Изпращат ме от агенцията. — Имаше едри, зачервени ръце и загрубяло и застаряло лице.

— Влезте, мисис Коб — каза Клаудия, потискайки прозявката си. — Боя се, че е ужасно разхвърляно, но съм сигурна, че ще се справите.

Заведе я в кухнята и посочи под мивката:

— Тук ще намерите всичко необходимо. Извинете ме, но ще ви оставя. Легнах си много късно снощи

Мисис Коб се огледа мрачно и не каза нищо. Клаудия взе от хладилника отворена консерва праскови и ги изсипа в чиния.

— Закуската ми — каза тя с широка усмивка, след което събра списанията и вестниците от всекидневната и се оттегли в спалнята.

Разположи се удобно в леглото, подпряна на лакът, и мързеливо прегледа вестниците — любимият ѝ беше „Дейли Мейл“. Интересуваше я шоу-страницата. Разгледа я нетърпеливо, търсейки, както обикновено, нещо за Конрад Лий. Остана възхитена. Днес имаше цяла статия за снимките му в Израел. В нея се казваше, че снимачният екип ще се върне в Англия в края на седмицата, за да се захване със студийна работа.

Огради с молив статията и позвъни на агента си по перленорозовия телефон до леглото. Имаше още два дни работа във филма на Конрад. Нещата бяха станали доста трудни и екипът беше заминал за снимки на открито преди да стигне до сцените с нея. Обаче филмовата компания беше дала на нея и на агента ѝ твърдото обещание, че щом се върнат, ще я извикат за въпросните сцени.

Съобщи добрите новини на агента си. Той обеща незабавно да проучи нещата.

Тя се протегна лениво. Изминалите няколко месеца от преместването ѝ в този пентхауз бяха забавни, макар Дейвид да беше станал малко отегчителен. Пентхаузът беше най-хубавият апартамент. Всичките ѝ приятели бяха много впечатлени. Тук ѝ бяха направили много снимки и тя винаги оставаше доволна, когато те се появяваха в различни списания — като под тях пишеше: „Красивата млада актриса

и модел Клаудия Паркър, почиваща си в луксозния си апартамент-пентхауз.“

Джайлз щеше да дойде в два часа да я снима гола за известно американско мъжко списание. Тя се надяваше, че Дейвид ще работи до късно, тъй като той ненавиждаше Джайлз, въпреки факта, че не знаеше, че тя бе имала връзка с него. Както и да е, достатъчно беше само, че ще я снимат гола и щеше да се разяри. За тези неща беше доста старомоден. Списанието плащаше много на нея и на Джайлз за тяхната работа. Във всеки случай тя нямаше нищо против да показва тялото си. В края на краищата, струваше си да го покаже.

Отново се прозя и отпусна по гръб в леглото. Скоро щеше да стане време да започне да се приготвя; дотогава можеше да си почине.

Дейвид пристигна в офиса си, уморен и раздразнен.

Секретарката му го поздрави с угрижено лице:

— Мистър Купър, чичо ви иска веднага да ви види. Помощникът му каза, че веднага трябва да отидете в неговия офис.

Ами сега, помисли си Дейвид. Нищо добро не го чакаше с това повикване на чичо му Ралф. Чичо му беше най-неодобрително настроеният при скъсването с Линда. Разводът беше грях, на който се гледа неодобрително, и чичо Ралф можеше да се прояви като много религиозен, когато му изнасяше.

Чичо Ралф седеше зад бюрото в канцеларията си в ранен викториански стил^[4] и изглеждаше като дребен, плешив ястреб-мишелов. Секретарката му Пени, блондинка с големи очи, го въведе вътре.

Вътрешно даде висока оценка на нейните секси, дълги крака, подаващи се под ултракъсата пола. Беше убеден, че секретарката на чичо Ралф беше най-хубавата в сградата.

— Добро утро, Дейвид — изсумтя чичо Ралф. — Седни, седни. Исках да поговоря с теб за сметката на фирмата „Фула Хелт Бийнс“.

— Вече я нямаме.

— Да, точно така. За това искам да поговорим. — Чичото се впусна в дълга лекция за това, защо са изгубили сметката, което беше причинено, според него, от мудното и безразлично отношение на Дейвид. Той намекна, че тази работа вероятно му идва твърде тежка. Дейвид слушаше внимателно, анализирайки внимателно всяка дума,

която чичо Ралф казваше, защото всяка дума, която чичо Ралф казваше, винаги означаваше нещо друго. Това, което той казваше в действителност, беше: „*Не ми се появявай тука с тътрещ се задник заради това, че си бил цяла нощ с някое палаво парче. Или работи или се махай по дяволите.*“ Завърши лекцията с информацията, че мистър Тейлър от „Фула Бийнс“ е в града още една вечер, и че е готов да обсъди наново своето решение за оттегляне на банковата сметка.

— Изведи го на вечеря — изкомандва чичо Ралф. — Разкажи ми за нашите планове и се дръж стабилно. Напий го, весели го. Заведи го в някой нощен клуб и му пъхни в ръцете някоя професионална компаньонка с консумация. Гледай да е щастлив. Каквото и да се случи, искам сметката обратно.

— Да, сър — Дейвид стана.

Пени седеше зад бюрото си в по-външната канцелария с кръстосани крака под бюрото. Усмихна му се и в широко отворените ѝ невинни очи се прочете открита покана. Той се попита смътно дали тя спи с оня грозен дърт мишелов — слуховете из сградата казваха, че го прави. Нямахше да има нищо против да изучука това парче и да излезе с едни гърди пред чичото.

Наведе се над бюрото ѝ:

— Как става така, че те виждам само тук?

Усмивката ѝ се разшири и тъкмо щеше да му отговори, когато звънецът на диктофона на бюрото звънна и тя скочи бързо. Чичо Ралф беше очаквал неговото преминаване и я викаше на сигурно място в неговата канцелария.

Тя бързо отиде при него с изкушаваща походка на сексапилните си крака под късата поличка.

Дейвид се върна мрачен в офиса си при своята секретарка, която беше бледа, срамежлива и с плоски гърди. Изпитваше силно увлечение по него, което се опитваше да скрие, но от това то ставаше още по-очевидно.

— Мистър Купър — каза тя с притеснение, — всичко ли е наред?

— Всичко е наред. — Седна начумерен зад бюрото си. Мисълта да забавлява мистър Тейлър от „Фула Бийнс“ една вечер из града беше потискаща.

— Ох, мили Боже, мистър Купър — секретарката му почти скърши ръце. — Мили Боже, трябваше ли да се случи точно днес.

— Какво има толкова особено днес?

— Днес е вашият развод. — Сведе поглед. — Е, искам да кажа...

Да, така беше — беше забравил съвсем за него. Изглеждаше странно Линда да отиде някъде в някой съд, да се разведе с него и той дори да не е там. Не изглеждаше добре.

Адвокатът му беше изпратил писмена информация за датата още преди време. Беше казал, че ще изпратят някой друг в съда чисто формално.

Секретарката му продължаваше да обикаля нервно край бюрото.

— Благодаря за веселото напомняне, мис Фийлд — рече той.

Тя се изчерви.

— Извинявайте... мислех, че знаете... — гласът ѝ заглъхна. —

Бихте ли искали малко кафе, мистър Купър?

— Ще бъде много добре, мис Фийлд.

Тя изтича от канцеларията, почти изпълнена със сълзи на благодарност.

— Копеле! — измърмори той. — Копеле!

Входният коридор в съда излъчваше мрачна атмосфера. Имаше хора, които се суетяха и подтичваха във всички посоки. Имаше стълби и дълги странични коридори във всички посоки. Цялостната атмосфера беше възможно най-потискаща.

Адвокатът на Линда я хвана и стисна силно за лакътя, като я поведе нагоре по различни стълбища и етажи, използвайки включително няколко стари асансьора. Изглежда бяха нужни часове да се доберат там, където отиваха.

— Надявам се вашето дело да свърши преди обедната почивка — каза той. — Шансовете са на ваша страна.

— Колко ли време ще отнеме то? — попита тя напрегнато.

— Не много дълго. Всичко е съвсем ясно и очевидно. Няма да отиде много време.

Започнаха да вървят по дълъг коридор с пейки покрай стените и на тях, предположи Линда, трябваше да изчакат. Беше пълно с хора и на много места се забелязваха мъже с дълги, бели, къдрави перуки и черни тоги.

Адвокатът ѝ извика един от тях да дойде.

— Това е вашият съветващ адвокат — мистър Браун.

Мистър Браун беше висок и изглеждаше изискан. Имаше успокояващ, хипнотизиращ глас. Той обсъди накратко въпросите, които щеше да задава на Линда.

Тя почувства, че ѝ прилошава. Всичко изглеждаше толкова ужасно. Стомахът ѝ започна нервно да се присвива. Попита се дали наблизо има тоалетна, където да отиде и да се отпусне в немощ.

Адвокатът ѝ каза:

— Мисля, че ще е добре да отидем, да седнем в залата и да присъстваме на няколко дела преди вашето. Това ще ви даде възможност да видите как са нещата.

Тя кимна безрадостно. Той я въведе през една обикновена врата в една обикновена стая и тя се шокира силно. Вместо някоя огромна, величествена съдебна зала, каквато тя си беше представляла, помещението представляваше съвсем прозаична стая с около шест реда скамейки, където седяха случайните присъстващи. Имаше малко, леко издигнато бюро, от което съдията председателстваше заседанието, и леко издигнат дървен подиум, където заставаше свидетеля. Беше ужасно. Всички бяха толкова близо един до друг. Беше, като че ли се намираха във всекидневна, преоборудвана в съдебна стая за днес.

Тя седна на твърда дървена пейка. Някакъв слаб мъж стоеше на подиума за свидетели и отговаряше на въпроси:

— И разбрахте ли тогава, че вашата съпруга е имала връзки с мистър Джексън?

— Да, сър.

— И това стана през същия ден, когато тя опакова багажа си и напусна?

— Да, сър.

— Остави ви в брачния ви дом с децата от вашия брак, Дженифър и Сюзън?

— Да, сър.

Делото се провлачи монотонно и скучно. Слабичкият мъж продължаваше да отговаря с безизразно лице на задаваните му въпроси.

Съдията седеше с целомъдрено изражение на своя стол, кимаше от време на време и гледаше на всички наоколо като на изкуфял дърт бухал. В края на даването на показания каза с глас, който беше едва различим от мрънкане:

— Дава се развод. Да се осигури издръжка на децата. Сумата ще се уточни в адвокатската кантора. Следващото дело, моля.

Безизразният слаб и присвит мъж внезапно разцъфна от широка усмивка, раменете му се поизправиха и той напусна залата с щастливо изражение.

Следващото касаеше една свенлива, притеснителна блондинка със силен столичен акцент, която щеше да се развежда с Джо, който според казаното в залата очевидно беше непоправим сексманиак.

Толкова е несправедливо, помисли си Линда, ние сме невинните и сме тези, които трябва да висят в тази глупава малка стая и да разкриват най-интимните аспекти от живота си.

— Бяха ли вашите съпружески отношения отначало задоволителни? — попита съветващият адвокат.

— Бих казала, да! — отвърна свитата блондинка, предизвиквайки неприличен, сподавен с ръка на уста смях от някои от присъстващите отзад в залата.

Най-накрая дойде ред на Линда. Тя застана разтреперана на свидетелското място като се ужасяваше от болезненото усещане за близостта на всички край нея. Чувстваше осезаемо безброй присъстващи. Защо трябваше да им се позволява да седят тук, да гледат втренчено и да слушат. След като се закле в Библията, нейният съветващ адвокат започна с въпросите. Тя отговаряше с отпаднал, тих глас и поглед, насочен неподвижно право напред.

Служителят по разследването извади документ и го подаде на съдията, който го прегледа кратко. Съветващият я адвокат продължи с въпросите, чиито отговори бяха съвсем ясни факти, които тя просто трябваше да потвърди. Накрая той даде знак на съдията, че е свършил.

Съдията намести очилата си, впери поглед за няколко секунди в Линда и после каза:

— Дава се развод и издръжка на двете деца. Всички разходи да се платят от съпруга. Сумата и достъпа да се уточни в адвокатската кантора.

Всичко свърши. Тя напусна мястото си замаяна. Адвокатът ѝ се втурна към нея и я хвана под ръка.

— Моите поздравления — прошепна той.

Джайлз закъсня, както обикновено. Винаги закъсняваше. Когато пристигна, беше натоварен с фотоапарати и изглеждаше уморен.

— Направи ми едно силно кафе, мила — каза той. — Имах ужасна сутрин — правих снимки посред „Ню Форест“^[5]. — Тръшна се в един фотьойл, протегна крака напред и се прозя. — Знаеш ли, бърлогата ти е страхотна, почти си струва да търпиш твоя приятел заради нея.

— Почти? — попита любопитно Клаудия. Тя си беше сложила изкусно грим. Блед, кремав фон дьо тен, умело съчетан със съответния тон руж, бледо червило и добре нанесени сенки около очите, които подчертаваха тяхната големина и чувственост. Изглеждаше знаменито.

— Да-а, почти. Искам да кажа, е, да де, голяма мъка е той. Хей, изглеждаш страхотно. Бих искал да те снимам така вечер. До колко късно мога да остана?

— Докато Дейвид се прибере. Знаеш колко е ревнив. Ще му звънна към пет и ще видя кога ще се прибере.

— Искам да снимам нещо бясно на терасата — нещо такова — силуетът ти да се очертае на фона на гледката на Лондон. С много коса, разпиляна край главата и тъй нататък.

— Звучи ми добре. — Беше облечена с розова дочена риза, напъхана в подходящи на тоалета ѝ панталони с колан с голяма златна тока и бели ботуши.

— Готини дрешки — рече той. — Можем да започнем така — да ги събличаш една по една.

— А как е любовният ти живот? — попита тя. — Още ли си с оня кльощав модел?

— Да-а, скъсваме редовно на около всеки две седмици, но след това отново се събираме.

— Виждам я на корицата на всяко списание, което си купувам. Страхотна е, не толкова, защото е наистина готина, а защото излиза много фотогенично.

— Знаеш, че лицето ѝ е само за снимки. Щом види фотоапарата и лицето и се превключва сякаш в друга форма, оживява се. Иначе е съвсем застинало. Мисля, че връзката ни продължава да върви, само защото тя наистина просто се чука с моя фотоапарат и страшно ми харесват резултатите. Прави ми много пари. И не мога да се разделя с нито една снимка, която съм ѝ правил.

Телефонът иззвъня. Беше агентът на Клаудия с добри новини. Снимачният екип щеше да се върне само след няколко дни и щяха да я потърсят вероятно следващата седмица.

— Режисьорът пристига днес със самолет — каза агентът ѝ — и компанията ще го накара да обещае точно определена дата.

— Жестоко! — Остана видимо зарадвана. Беше чакала шест месеца това да се случи.

— Да започваме — каза Джайлз, когато тя затвори слушалката, — преди да съм заспал.

Започна да работи бързо, използвайки три различни апарата. Отдаде се целия на заниманието си, погълнат изцяло от действията.

Клаудия цъфтеше пред апаратите: усмихваше се, цупеше се, ръмжеше като тигрица; големите ѝ чувствени очи гледаха постоянно с невинен поглед, а устните бяха отворени и лъскави. Разкопча розовата риза и я остави небрежно отворена. Отдолу не бе облечена с нищо.

След известно време Джайлз каза:

— Съблечи си ризата и сгъни ръце около цицките си. А така — страхотно! Изръмжи. Точно така, бейби, прекрасно. Единият крак леко сгънат, погледът изненадан — жестоко! Сега си покрий циците с длани, погледни ме като дете с големи учудени очи, браво! — Продължи да снима, снимка след снимка. — Изглеждаш жестоко. Обърни се с гръб към мен и завърти бързо глава настрани, остави косата ти да падне — страхотно! Хей, слушай, имам една идея, само да не би да не искаш да се мокриш. Облечи си пак ризата и ще те поляя с вода с маркуч. Ще изглеждаш като динамит! — Вдигна маркуча, който се използваше за поливане на цветята, насочи го към нея и пусна водата.

Тя изпищя и се засмя:

— Студено е!

Той хвърли маркуча и вдигна фотоапарата си.

Беше прав, наистина беше ефектно. Дрехите ѝ се бяха намокрили, прилепнали плътно до тялото, сливайки се с всяка форма, и зърната ѝ изпъкваха твърди и силни.

След като бяха цял час на терасата, Джайлз каза:

— Да влезем вътре, мила. Наснимах те достатъчно добре вън.

Тя трепереше.

— Тръгвай към душа — рече той. — Не искам да настиваш, вземи си топъл душ. Събличай се бавно, искам да хвана всичко.

Последва я в банята с апаратите си, улавяйки всеки миг, докато тя събличаше с труд мокрите си дрехи и закрепваше косата си с няколко фиби. След това тя застана под душа. Тялото ѝ блестеше, докато струите вода се блъскаха и разпръскваха от него.

— Облегни се по гръб — каза той, — затвори очи, просто остави водата да пада върху теб. Страхотно!

Вдигни ръце зад главата, много добре, мила, страхотно е.

Свършиха в банята и Джайлз каза:

— А сега малко в спалнята и после — край.

Тя си облече съвсем тънка шифонова роба, украсена с пера и пусна косата си. Робата беше прозрачна и създаваше черен ореол около тялото ѝ.

— Легни точно по средата на леглото, повдигни главата си, сгъни единия крак леко, не, левия си крак, мила — точно така. Оближи устни и ме погледни, както знаеш. Не, много сериозно гледаш, погледни ме съвсем леко, както преди малко. — Щракна няколко пъти и после свали фотоапарата си. — Слушай, не искаш ли тези снимки да изглеждат наистина хубави?

— Естествено, искам — какво има? — Седна в леглото и съвършените ѝ гърди се показаха от робата.

— Просто нямаш нужното изражение, престараваш се. Трябва да се отпуснеш, малката.

Тя се протегна.

— Отпуснах се.

— Да-а, знам, но разбираш какво искам — искам котката, която току-що е зърнала сметаната.

— Тогава дай ми сметаната... — Протегна се към него.

— Точно това имах предвид.

Бързо преминаха към секса, продължиха бавно, почти импровизирано, а след това той стана бързо и вдигна фотоапарата си.

— Стой така, както си. Чудесно. Сега изглеждаш истински автентична!

Дейвид се обади по телефона на Клаудия в пет часа. Преди това той размишляваше над въпроса дали да я вземе със себе си с мистър

Тейлър от „Фула Бийнс“ или не. Накрая реши, че е по-добре да не го прави, тъй като щеше да ѝ отделя повече внимание, отколкото на мистър Тейлър, и това щеше да унищожи целта на извеждането.

— Какво правиш? — попита той.

Тя се изкикоти:

— Просто си лежа.

Той ѝ каза какво ще прави вечерта и тя му отговори:

— Много добре, ще си намеря някаква работа.

— Защо не си легнеш рано? Ще те събудя, когато се върна.

Тя се засмя изведнъж:

— Хей, Дейвид, караш ме да се чувствам като съпруга. Сигурен ли си, че няма някое дребно палаво парче до теб сега?

— Честно ти казвам, Клаудия, не бъди така глупава.

Тя се засмя:

— Не се притеснявай, не бих имала нищо против. Всичко, което ти можеш да правиш, мога да правя и аз.

— Вечерята ми е делова. А ти, какво мислиш *ти* да правиш?

Тя замълча кратко, после каза:

— Президентът на Америка.

— Какво?

Тя се засмя отново:

— Просто се шегувам. Отивай, вярвам ти. Пожелавам ти приятна вечеря. Вероятно ще поканя няколко души и ще поседим да си побъбрим и дочакаме твоето височайше завръщане.

— Добре — каза той неохотно. — Но едно по-ранно лягане ще ти се отрази по-добре.

— Май започваш мнооого да се притесняваш. — След това имитира гласа му — Едно по-ранно лягане ще ти се отрази по-добре!

Той не обърна внимание на забележката ѝ:

— Ще ти се обадя по-късно. Дръж се прилично.

— Да, сър. Нещо друго, сър?

— Дочуване. — Затвори слушалката, ядосан от думите ѝ. Ядосан, че продължаваше да я ревнува. Ядосан, че тя щеше да кани гости у тях. Щеше да опита да намери на мистър Тейлър някоя похотлива компаньонка с консумация и да се отърве от него рано. Влезе в банята в офиса си да смени ризата си и да се обръсне.

Мис Фийлд почука притеснено да му каже приятна вечер и той я удостои да зърне голия му гръден кош. Тя се изчерви силно и той се почуди разсеяно дали някога е лягала с мъж. Наистина не можа да си го представи. Тя носеше големи розови долни гащи до колената, които той беше забелязал веднъж, когато тя беше седнала срещу него да ѝ диктува. А и отпред беше плоска като дъска. Горката мис Фийлд^[6], кой щеше да поиска да легне с безгърдо, грозно момиче? Спомни си, че веднъж беше чукал възможно най-ужасно изглеждащата жена — кривогледа, с развалени зъби, с акне, но точно такива бяха най-големите и най-добрите чукачки и бяха страхотни по позите. Беше се оказала чудесно парче в леглото, но той не си даде труд да я види пак, лицето ѝ беше предостатъчно.

Дейвид се беше срещал преди с мистър Тейлър за кратко. Той беше дебел мъж на средна възраст, с оредяваща кестенява коса, грижливо сресана, така че да покрие максимално от скалпа му. Имаше дебел, ланкширски акцент и дебела жена от Ланкшир^[7] и двама подобаващи на техните мащаби синове. Той беше живо отегчение.

Дейвид се срещна с него в бара на неговия хотел. Той пиеше бира „Лагер“, но веднага премина на скоч, щом Дейвид пристигна.

Дейвид се опита да изглежда очарователен, но представата на Бърт Тейлър за очарователен беше за човек, който пие бързо и разказва непрекъснато мръсни истории.

Дейвид се опита да го зарадва по този начин и Бърт го удостои със силни, енергични избухвания в смях и конспиративни намигания. Докато отидат в ресторанта, Дейвид вече беше претръпнал, а Бърт беше пиян.

Дейвид се опита да вмъкне малко бизнес в разговора, но Бърт бързо превключи темата отново на секса, като отбеляза как би се обзаложил, че Дейвид има безброй палави мацки, които непрестанно преминават през офиса му.

— Всичките тези момичета-модели — рече Бърт с похотлив тон, — знам аз как си получават работата при вас — като спят с теб, а?

Дейвид не възрази.

Накрая излязоха от ресторанта. Бърт си припяваше откъси от стари ръгбистки песни. Дейвид го потупа по гърба:

— Хайде да отидем да се позабавляваме.

Отидоха в един луксозен нощен клуб, пълен с уморени, силно гримирани компаньонки и шеговити, развратни бизнесмени от провинцията, направили вече тлъсти сметки. Управителят — любезен, благ кипърец, ги попита дали биха искали да се запознаят с две млади хубави дами.

— Да — изгърмя Бърт. — Само да не са чак толкова хубави — избухна в смях.

След няколко минути две момичета пристигнаха на масата им. Едната беше висока, приятно закръглена, с червена коса. Имаше рокля от зелено кадифе без презрамки. Беше на около трийсет години. Другото момиче беше по-ниско и изглеждаше плахо — въпреки роклята ѝ с много дълбоко деколте, което разкриваше почти целите ѝ слабички гърди. Беше много млада. И двете се опитваха да се закачат за Дейвид, но той се извини и стана от масата, сещайки се, че не беше се обадил на Клаудия.

На обаждането му отговори мъж със загадъчен глас, който му каза да почака малко, докато намери Клаудия.

— Майната му! — избоботи Дейвид. В слушалката се чуваше силна музика и глъчка. Какво ставаше?

Изчака с мрачно настроение и почувства как сякаш изпития алкохол започва да пулсира и избликва от него, предизвиквайки внезапни вълни на безумен гняв. Докато Клаудия заговори, се почувства почти трезвен.

— Здравсти, миличък! — изкука тя. — Къде си? Аз си прекарвам изумително. Тук се обърна на парти.

— Кой вдигна слушалката? Кой е там?

— Не знам, маса народ. Бързай към дома, мили. — И затвори.

Той остана в кабинката няколко минути, после, решен да се отърве от Бърт Тейлър, тръгна с припряна крачка към масата.

Бърт, естествено, беше поръчал шампанско, тъй като Дейвид щеше да плаща сметката. Двете компаньонки седяха от двете му страни и той изглеждаше блажено щастлив.

Дейвид си помисли, че най-доброто нещо, което може да направи, беше да се захване с едрата червенокоска и да ѝ предложи да изведе мистър Бърт Тейлър някъде другаде. Той очевидно я предпочиташе пред по-младата.

В клуба свиреше сълзливо-сентиментален латиноамерикански състав.

— Какво ще кажеш за един танц? — попита той червенокосата.

Тя се съгласи и двамата станаха. Миришеше силно на евтин парфюм. На дансинга притисна силно слабините си о неговите.

— Харесваш ми — изфъфли тя.

Той успя да я отдалечи малко от себе си и каза:

— Хей, слушай, искаш ли да изкараш малко пари?

Тя гледаше заинтригувано, докато той обясни предложението си. Пазариха се известно време, след което се договориха и седнаха като Дейвид предварително и незабелязано й мушна парите в ръка.

Бърт Тейлър изглеждаше раздразнен и обезпокоен. Той дръпна Дейвид настрани:

— Аз я хванах първи, момченце. Не искам хич оная кльощавата.

Дейвид се усмихна — явно щеше да е лесно.

— Всичко ще е о' кей. Тя не може да спре да говори за теб, грабнал си й ума.

— Щом е така... — погледна дяволито Бърт, — няма за какво да си губим времето тука.

Дейвид пресметна, че след около половин час ще си е в къщи. Потупа Бърт по рамото и каза:

— Аз ще платя сметката.

Отвън до сградата на съда имаше фотографии, които чакаха Линда. Фактът, че Клаудия Паркър беше спомената като другата жена, правеше делото да си заслужава да бъде отразено като новина.

— Насам — извика един от тях.

Линда се втурна напред да бяга. Адвокатът й я сграбчи за ръката. Щракнаха фотоапарати.

— Какво искат? — попита тя. — Не могат ли да оставят хората на мира? Не съм никоя.

Адвокатът й спря такси, набута я вътре и й каза:

— Най-добре за вас е да се махнете отук. Отново приемете моите поздравления. Ще държим връзка с вас.

— Няма ли да се качите? — попита тя, опитвайки се да не бъде оставена сама.

— Не. Офисът ми е ей тук, зад ъгъла. Благодаря ви все пак, мисис Купър.

Той се отдалечи и таксито тръгна по улицата.

— Къде, мадам? — попита шофьорът. Тя се чувстваше замаяна. Всичко беше станало толкова бързо, като сън.

— Къде, мадам? — повтори с неспокоен тон шофьорът на таксито.

Не ѝ се искаше веднага да отива право на гарата. Искаше половин час да се поотпусне някъде, да пийне нещо и изпуши цигара.

— Към „Дорчестър“ — рече тя. Това беше първото заведение, което ѝ дойде наум.

Барът на „Дорчестър Хотел“ беше здравата претъпкан, най-вече с бизнесмени, но успя да намери уединена маса, поръча си шери и се отпусна в стола да го изпие с удоволствие. Реши, че ще обядва тук. Беше добре да бъде самостоятелна. Щеше да си поръча пушена съомга, пресни ягоди със сметана и дори шампанско.

— Линда Купър е, нали?

Тя вдигна поглед колебливо.

— Джей, Джей Гросман, едва те познах — каза след малко тя. Какъв чудесен тен имаш.

Той седна до нея на масата, усмихнат:

— Току-що се върнах от Израел. Как си? Изминаха толкова много месеци.

— Добре съм. — И тя му отвърна с усмивка.

— А Дейвид?

— Дейвид ли? Не знам всъщност. Току-що, преди час, се разведох с него.

Джей погледна изненадан.

— Значи, наистина го направи. Заради онази вечер ли беше?

Тя кимна в знак на съгласие:

— Да, заради онази вечер. Сега той живее с нея.

— Нима? Вярно ли е това, което казваш?

— Как е Лори? — отклони отговора тя.

— Лори е много щастлива. Омъжи се за един тексаски петролен магнат, който ѝ купува по две палта от норка на седмица, така че е много щастлива.

— Искаш да кажеш, че и ти си се развел?

— Да, отново съм разведен. Ние в Щатите правим тия неща бързо. Тя отиде един ден в Невада^[8] и след шест седмици ме заряза. „Крайно психически жесток“ — мисля че ми каза. После, през същия ден, се ожени за оня човек. Единственото добро нещо беше, че не ме накара да плащам някаква издръжка или да ѝ приписвам някакви имоти, така че имах късмет. Да осигуря предишните си две жени ми струваше доста. — Засмя се. — Да нямаш среща с някого?

Тя поклати глава отрицателно.

— Какво ще кажеш да обядваш с мен? — попита той.

Тя се усмихна. Харесваше Джей:

— С най-голямо удоволствие.

— Добре. — Той стана. — Имам само да уредя някои неща. Ще се върна веднага.

След като той се отдалечи, Линда бързо извади своята пудриера с огледало. Огледа внимателно лицето си и добави червило. Искаше да изглежда поне малко по-очарователна, но вече се беше облякла скромно за пред съда. Джей беше много привлекателен мъж. Откакто се раздели с Дейвид беше излизала само веднъж с мъж, отчасти защото адвокатът ѝ я беше предупредил да не ходи с мъже и отчасти защото нямаше никакво желание да го прави. Епизодът с Пол беше оставил своята следа и тя предпочиташе да си стои у дома или да посещава семейни приятели. Вечерта, когато беше излязла с друг, се превърна в истинско отегчение. И по закона на максималната гадост партньорът ѝ беше очаквал тя да легне в леглото с него.

Разведените, разбра тя от него, обикновено включвали секса сред вечерните мероприятия.

Джей, се върна и седна на масата.

— Всичко е наред. Къде би искала да хапнем?

Решиха да останат там, където са. Преместиха се в ресторанта, където Джей я развличаше със забавни анекдоти за светския живот и невинни клюки за различни хора. Когато бяха преминали към кафето, взе ръката ѝ в своята и каза:

— Мили Боже, колко е хубаво да си с някого, който има мозък, а не само тяло. Знаеш ли, Линда, аз наистина те харесвам, ти си толкова приятна личност.

Тя се усмихна малко стегнато. Не искаше Джей да си мисли за нея като за някаква хубава личност. Хубава беше толкова тъпа дума —

предизвикваше образа на някоя дамска дреха или обувки. Той погледна часовника си:

— Брей, почти е три часа, трябва да хуквам. — Извика за сметката. — Да те закарам до гарата? С колата на студиото съм.

— Не, не съм ти на път. Мога лесно да си хвана такси.

— Щом настояваш. Тогава ще те изпратя до таксито.

Излязоха от ресторанта и минаха през фоайето, където Джей беше спрял от двойка, която се навърташе там. Жената беше висока, руса и красива. Мъжът — нисък, набит и червендалест.

Мъжът каза:

— О, мистър Гросман, съжалявам, че не можахте да обядвате с нас. Това е моята клиентка, мис Сюзън Стендиш.

Мис Сюзън Стендиш се усмихна на Джей. Имаше много малки бели зъби и изглеждаше още по-хубава, когато се усмихнеше. И Джей ѝ се усмихна. Линда видя как очите му потрепнаха от интерес, когато плъзна поглед по мис Стендиш. Високите хубави блондинки очевидно бяха негов тип.

— Веднага ще се върна — каза той и отведе Линда до изхода. Не каза нищо за двойката, която очевидно беше настоявала да обядват заедно. Целуна я по бузата. — Хайде да се видим пак така някога. Кога ще се прибереш.

— Благодаря ти за чудесния обяд, Джей. Ще си бъда у дома в понеделник.

Помогна ѝ да се качи в спрялото такси.

— Ще ти се обадя тогава — обеща той.

Телефонът звънна и Клаудия се протегна лениво през леглото да вдигне слушалката. Говори кратко и затвори ухилена.

— Мили — каза тя на Джайлз, — довечера можем да си прекараме добре. Дейвид няма да се прибере до късно!

Джайлз каза:

— Тогава какво чакаме? Да си направим парти. Хващай се за телефона. Първо се обади на магазина за алкохол.

Започнаха да се обаждат на различни познати, както им падне. Джайлз казваше:

— Спомняш ли си онова ексцентрично малко момиче, което винаги носеше ония високи тесни черни ботуши... — и те я издирваха

чрез други техни познати, увличайки в партито дузина покрай търсенето на момичето.

Клаудия се преоблече в неотразим гащеризон от сребърно ламе. Джайлз дремна, отпуснат в разперена поза на леглото ѝ. В девет часа хората започнаха да пристигат. Докато Дейвид се обади втори път, партито вече вървеше на пълни обороти. Клаудия беше съвсем пияна. Дори не позна кои са половината от хората. Музиката беше толкова силна, че наемателите на апартамента, намиращ се под техния се оплакаха три пъти по телефона. Накрая спряха да се обаждат, когато една млада дама с красноречив език им каза точно какво да направят, с най-големи подробности. В момента, когато се обади, тя заемаше пружинираща поза върху един чистач на прозорци в извънработно време върху дивана, пред очите на всички.

— Страхотно парти! — рече Джайлз. — А какво ще стане, ако си дойде голямото татенце^[9]?

— Голямото татенце или трябва да се присъедини към забавата, или може да си излезе веднага пак навън.

— Мила моя любима изгора — колко божествено от твоя страна, че ме покани!

Клаудия премигна няколко пъти, докато фокусира погледа си.

— Шърли, бейби, как си ти? — попита накрая тя.

— Чудесно съм, просто чудесно. Току-що се върнах от най-божествения уикенд.

— Изглеждаш великолепно — какъв жесток тен имаш. Къде е почитаемия... как се казваше де?

— Зарязах го, мила. Сега имам най-божествения мъж, просто един сладур. Ще останеш удивена.

— Грабвай едно пиене и се включвай във веселбата. Какво ли не става тук. О... — думите и секнаха, тъй като някакъв италианец, приличащ на сервитьор, я сграбчи изотзад.

— Ти красива — измърка той като котарак. — Аз изям те. Наистина изям добре.

— Хм — рече Шърли. — Изглежда си попаднала в чудесни ръце. Ще се видим по-нататък, миличка. — Остави Клаудия да се бори с италианеца.

Клаудия не беше го виждала никога.

— Остави ме на мира, простако — каза тя.

Но той беше много силен.

— Ти красива — каза той гордо. Очевидно английският му речник беше ограничен. Изви я в ръцете си и я целуна.

— Дъхът ти вони! — възкликна тя, продължавайки да се съпротивлява.

Той я притисна още по-силно и отново я целуна.

Точно в този момент се появи Дейвид. Стоеше в яростна поза на входната врата на апартамента. Веднага забеляза Клаудия и с големи, енергични крачки прекоси стаята и бързо изтласка италианеца настрана — с един смазващ юмрук в лицето. Мъжът се строполи на пода и от носа му започна да тече кръв.

Дейвид насочи сега вниманието си към Клаудия.

— Ти, шибана курво — каза той, замахна и я удари силно през лицето.

Никой в действителност не забеляза какво става. Музиката беше много силна и всички бяха доста пияни.

— Разкарай тоя боклук оттука! — изръмжа Дейвид.

Тя потри бузата си, очите ѝ се ококориха и изпълниха със сълзи — повече от болката, отколкото нещо друго.

— Ах, ти, копеле — изкрещя тя. — Как смееш да ме удряш, как смееш?

— Ще правя каквото си искам. Аз те купих, нали така? Сега разчиствай това проклето жилище.

— Можеш да вървиш по дяволите, копеле такова. — Приклепна над италианеца и взе главата му в скута си.

— Предупреждавам те, Клаудия, ще ме накараш да отида твърде далеч.

Тя не му обърна внимание.

Той остана неподвижен и безмълвен няколко секунди, след това каза:

— Добре — и влезе в спалнята.

Точно в този особен момент Джайлз достигаше най-последно, след дълга борба с инструмента си, оргазъм с кльошавата червенокоска. За нещастие това събитие ставаше точно по средата на леглото на Дейвид.

Дейвид изписува силно, но това не обезпокои Джайлз. Той продължи да се клати, въпреки че момичето изписука и се опита да се отдръпне.

Дейвид мрачно грабна един куфар, оставен отгоре на гардероба. С енергични, но старателни движения отдели своите дрехи от тези на Клаудия, пъхайки в куфара колкото може повече.

Джайлз и момичето станаха. Тя погледна Дейвид със святкащ, гневен поглед, докато оправяше дрехите по себе си.

— На някои хора просто не им пука — измърмори тя. — Просто се бъркат навсякъде.

Джайлз се поклони подигравателно:

— Представлението свърши, следващото шоу е в четири часа.

Двамата излязоха от спалнята.

Дейвид заключи вратата след тях и продължи да събира багажа си. Напълни три куфара. Умът му преливаше от ярост. Когато свърши, отключи вратата и с решителна крачка се отправи към входната врата с два от куфарите. Партито продължаваше на пълни обороти. Върна се за третия куфар.

— Бай-бай, мили — извика Клаудия, успявайки да се чуе над глъчката. Премина със залитаща походка през стаята към него. Предния цип на гащеризона ѝ беше отворен до кръста и гърдите ѝ напиреха да се освободят от него. Косата ѝ беше диво разрошена, а по лицето бе изцапана с кръв.

— Изглеждаш прекрасно — каза той. — Точно като дребна, пияна развратница и повлекана, каквато си.

Тя се засмя.

— Еби се отзад — изкрещя тя. — Изчезвай от тука, гъз такъв, и не се връщай. Ти си една проклета досада!

Джайлз се присъедини към нея:

— А така, кажи му, малката — каза той, пъхайки ръка през отворения ѝ цип.

Тя направи неприличен жест и обърна гръб. Дейвид излезе.

---

[1] Кенсингтън — скъп квартал в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Мръсотия (filth) — игра на думи — означава още „разврат“ — Б.пр. ↑

[3] Piece de resistance (фр.) — прен. най-важното нещо, „бисерът“ (на апартаментa). — Б.пр. ↑

[4] Викториански стил — от времето на царуването на кралица Виктория (1873–1901) — с чисти, опростени форми. — Б.пр. ↑

[5] Ню Форест — район с паркове и спортни съоръжения. — Б.пр. ↑

[6] Фийлд (field) — букв. поле, ливада. — Б.пр. ↑

[7] Ланкшир — графство в централната част на Англия. — Б.пр. ↑

[8] Невада — град в югозападната част на САЩ, в който се намира Лас Вегас. — Б.пр. ↑

[9] Голямо татенце (Big daddy) — игра на думи — означава още важна особа, „голяма клечка“. — Б.пр. ↑

13

— Но какво става, мили мой? — гласът на Клаудия беше нервен и студен, докато говореше по телефона. — Искам да кажа, че те вече са тук от десет дни, и ти вече трябва да си разбрал нещо.

Агентът ѝ отговори уклончиво:

— Не мога да получа никаква определена дата от ТЯХ.

— Но аз подписах контракт за двудневна работа — контракт, помниш ли?

— Да, знам. Но те ти платиха за работата, която трябваше да вършиш. Не им трябва да те използват.

Тя изръмжа гневно:

— Какъв агент си ти? Аз трябва да участвам в този филм. Това е голям филм и ще ми дойде много добре — много по-добре, отколкото тия статистики дреболии, които все ми предлагаш. Ако не можеш да го направиш, кажи ми, и ще си намеря някого, който може!

Гласът на агента ѝ стана смирен:

— Правя всичко, което е по силите ми.

— Явно силите ти не са достатъчно. Остави тая работа, сама ще се заема. Аз ще се обадя на Конрад Лий. — Тръшна слушалката.

Апартаментът беше в ужасна мръсотия. Новата чистачка беше напуснала на следващия ден след партито. Всъщност, партито беше продължило и на сутринта, когато тя пристигна. Хвърли ужасен поглед на отворилото вратата червенокосо момче, което по някакъв начин беше облякло гащеризона на Клаудия, и напусна.

Партито беше добро — беше продължило три дни. Клаудия не си спомняше много от него, но Джайлз я увери, че е било като жив наркотичен екстаз.

Дейвид не се беше върнал. Не се беше обадил по никакъв начин, въпреки, че срамежливата му секретарка беше дошла след около седмица да събере пощата му и да каже, че за в бъдеще тя следва да бъде изпращана в офиса му.

Клаудия не чувстваше, че ѝ липсва. Дори се радваше, че си е отишъл. Беше много ограничено да се живее с някой, който постоянно следи всяка твоя стъпка. Беше се хванала с него, защото бе лесно и защото беше напуснал жена си и защото просто така се случи. Беше наистина по-скоро добре, че някой плащаше всичките ѝ сметки и безбройните нови дрехи и в това отношение нямаше никакви проблеми.

Сега трябваше да се замисли да се върне пак на работа — тайната работа, която винаги ѝ беше давала достатъчно пари да живее комфортно, независим живот.

Естествено, по-добре беше да участва във филма на Конрад, да стане звезда и по този начин да направи много пари. Но не изглеждаше, че ще стане така. Тайният ѝ начин на правене на пари ѝ доставяше познато, тръпнещо удоволствие. Никой от приятелите ѝ не знаеше за него. Винаги го беше пазила като съкровена тайна. Преди да живее с Дейвид всеки се беше чудил, но никога не беше разбрал, как тя успяваше да бъде толкова финансово осигурена. Работата ѝ беше вълнуваща. Слагаше си перуки и си нанасяше специален творчески грим, което напълно дегизираше отличителните ѝ черти. Когато се увереше, че е станала достатъчно различна, играеше главни роли в порно филми. За около четири години се беше появявала в трийсет такива филми, зарабатвайки доста пари по този начин. Толкова успешно се дегизираше, че беше позната като три съвсем различни момичета, които бяха постоянно търсени от почитателите, които гледаха крайния продукт. Ако искаше да работи пак, всичко, което трябваше да направи, беше да се обади по телефона. „Тук е Ивет — или Кармен — или Мария“ — и се договаряше накратко. Плащаха ѝ в брой и обажданията правеше тя — те нямаха никакъв начин да се свържат с нея. Този начин наистина беше много добър.

Въпреки това обаче, не беше сигурна дали иска отново да го прави. Понякога партньорите ѝ в главните роли не ѝ бяха много приятни и тогава, ако не беше в добро настроение, сцените щяха да са доста мрачни. Но не — да се снима във филма на Конрад щеше да е най-добре и ако агентът ѝ не можеше да го уреди, тя определено можеше. Конрад навярно щеше да остане много зарадван да я чуе отново.

Свърза се с хотела, в който той беше отседнал предния път, но не беше регистриран. Обади се до студиото и говори със секретарката, която записа името ѝ и каза, че ще предаде нейната бележка на мистър Лий. Опита се да открие къде живее той — момичето беше вежливо, но категорично:

— Не ни е разрешено да разкриваме адреса на мистър Лий — каза то. — Определено ще се погрижа той да получи бележката ви.

Не се получи задоволително. Клаудия искаше да се добере лично до него. Джайлз щеше да може да го намери. Джайлз имаше способността да се добере до всеки. Обади му се по телефона в неговото студио, но никой не отговори.

— По дяволите! — измърмори тя и накрая стана от леглото.

До входната врата имаше купчина бележки за плащане на различни сметки. Дейвид беше спрял да плаща всичко, откакто си беше заминал, и бележките постоянно се натрупваха. Не можеше да го задължи с никоя от тях, тъй като апартаментът и плащанията на услугите бяха всичките на нейно име. Явно трябваше да открие Конрад, да се хване за него и да стане звезда.

Линда остана в провинцията при своите родители и децата по-дълго, отколкото очакваше. Беше толкова спокойно, тихо, децата играеха навън по цял ден, а тя седеше в къщата с майка си, която все се суетеше край нея. Беше извънредно отморяващо, и знаейки, че завръщането в Лондон, щеше да е начало на един нов живот, тя се отдаде на краткото удоволствие да бъде на спокойно и сигурно място при своите родители и мислено се вкопчи в приятните спомени от времето, когато живееше с тях.

Майка ѝ поиска тя да остане при тях за постоянно.

— Продай си къщата — настоя тя. — Тук има достатъчно място за теб.

Линда отхвърли предложението. Родителите ѝ бяха само временно убежище, и въпреки че мисълта беше изкушаваща, оставането щеше да е грешка. Щеше да се погребее там, да се задуши, да угасне. Майка ѝ щеше да се грижи за всичко, дори за възпитанието на децата. Линда щеше да се превърне в голямата дъщеря на семейството.

Един съботен следобед на прага на къщата се появи Дейвид. Виждаше го за пръв път, откакто се разделиха.

— Опитах се да ти се обадя в къщата. Бях се притеснил — каза той. — Помислих, че си тук и дойдох.

Тя отвърна с приповдигнат и студен тон:

— Защо първо не се обади? Защо дойде така изведнъж?

Той се почувства много неловко. Странно беше Дейвид да търси думи да се изкаже — той, който обикновено беше толкова уверен в себе си.

— Искях да видя децата. — В гласа му се появи нотка на възмущение. — Мога да ги виждам, както знаеш. — Изглеждаше отслабнал и уморен. — Напуснах Клаудия — смотолеви той.

Тя го погледна безстрастно:

— Нима?

— Изглеждаш страхотно — каза той.

Наистина изглеждаше. Кожата ѝ беше добила приятен тен от разходките на открито, а косата лъщеше на слънцето — беше несресана и хваната небрежно отзад с панделка. Беше елегантна в леките летни панталони и небрежната си риза.

Тя посочи навън и каза:

— Децата са в градината. Ще ги извикам тук.

Той сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Казах, че напуснах Клаудия.

Тя отхвърли ръката му неспокойно.

— Чух те още първия път, като го каза, Дейвид. Ще доведе децата. — Бързо излезе от стаята.

Той остана целия следобед, бърбейки си приятелски с родителите ѝ, развличайки децата с всякакви игри.

Дейвид пак се прави на очарователен, помисли си Линда потиснато. Искане ми се да си отива.

Накрая той си тръгна в шест часа. Майка ѝ поиска да го покани да остане за вечеря, но Линда ѝ изсъска:

— Да не си посмяла. — „Очарованието“ му ѝ беше въздействало.

— Той наистина те иска пак — каза майка ѝ, след като той си тръгна.

Всъщност тя казваше — *защо ти не се върнеш обратно при него.* Линда разбираше.

Баща ѝ беше по-малко прям:

— Това момче се нуждае от баща — рече той, когато Стивън си играеше с него преди да си легне.

Майка ѝ каза по-късно:

— Горкият Дейвид, изглежда толкова нещастен. На Линда вече ѝ дойде много. Те просто не разбираха. Мислеха ѝ доброто, но тя се беше наситила достатъчно.

На другата сутрин — понеделник — им каза, че се връща в Лондон. Опакова багажа си и с децата се качи на влака, докато майка ѝ плачеше, а баща ѝ нареждаше грубовати мъдри съвети.

Беше радостна, че се върна отново в къщата си. Децата също бяха радостни, че отново са със своите книги и играчки и отново викове като „супер“ или „това си е мое“ звънтяха из цялата къща.

Ана ѝ даде списък с бележки, оставени от телефонни обаждания, между които имаше две обаждания на Джей Гросман. Беше си оставил номера. Тя не му се обади. Поразмисли, но реши, че ако той наистина иска да я види, ще звъгне отново.

Беше се обаждала и Моника. Не бяха разговаряли от развода, защото тя и мъжът ѝ бяха приятели на Дейвид. Обади ѝ се.

Моника остана много зарадвана:

— Мила — възкликна тя, — давам малко вечерно парти и бих изпитала най-голямо удоволствие, ако дойдеш.

Линда се поколеба:

— Кога?

— Утре вечер. Трябва да те видя, мина толкова много време. Ще дойдеш ли?

Тя се поколеба отново:

— Не знам. Поканила ли си Дейвид?

— За каква ме взимаш? Разбира се, че не. Сега вече не искам други извинения. Ще се видим утре, в осем часа. Не закъснявай.

Линда реши, че може да бъде весело. Моника винаги канеше интересни хора. Щеше да отиде на фризьор и после да си купи нова рокля. Наставаше време да започне да излиза отново.

Клаудия влезе в задната част на студиото на Джайлз и се изтегна небрежно на едно канапе: Той усърдно фотографираше някаква безлична брюнетка, облечена единствено в дълги сребристи чорапи.

Клаудия се прозя:

— Защо, по дяволите, не вдигаш слушалката на проклетия си телефон? Можеше да ми спестиш идването дотук.

Джайлз не отклони поглед — беше се концентрирал изцяло върху модела. След няколко минути спря, каза на момичето да си почине и отиде при Клаудия. Запали цигара и я пъкна в устата ѝ.

Тя дръпна дълго, задави се и се закашля.

— Исусе Христе! Да пушиш марихуана по това време на деня! Прекаляваш!

Той се засмя, взе цигарата обратно и каза:

— Какво искаш ти?

— Дойдох да те видя — отговори тя свенливо. — Щото те обичам.

— Зарежи тия дрънканици. Зает съм. Какво искаш?

— Всъщност... — протегна се тя, — трябва ми номера на Конрад Лий... и си помислих, че ти можеш да ми го намериш.

— Нещата трябва да са сериозни, щом го преследваш отново.

— Нещата не са сериозни — каза раздразнено тя; понякога не можеше да търпи Джайлз, — аз не преследвам никого.

Той се засмя:

— Не забравяй, че разговаряш с мен, мила.

— Как въобще мога да забравя?

Размениха си втренчени погледи.

— Добре — каза той, — спокойно, ще ти го намеря. — Обади се по телефона на няколко души и го откри.

Тя си го записа и се усмихна.

— Благодаря ти, мили — измърка тя.

— Няма защо, любима моя... Сега се пръждосвай оттук по дяволите. Имам страшно много работа.

Клаудия излезе и отиде да пазарува. Купи си рокля от бяло-златисто копринено жарсе и златисти обувки с остри токчета, модерни и секси. Отиде на фризьор и грижливо си направи прическа с косата отгоре. Върна се в къщи, взе си вана, като изля половин шише мускусно масло във водата. Отдели два притеснителни часа за гримирането си и накрая гримът се получи превъзходен.

Докато се облече стана седем часа. Набра номера, който Джайлз ѝ беше дал. Отговори глас с познат акцент, който несъмнено беше този

на Конрад. Тя се усмихна. Всичко тръгваше чудесно. Заговори хладно и делово:

— Мистър Лий?

— Да — отговори той с груб глас.

— Обаждам се от списание „Стар“. Вероятно знаете, че тази седмица ще публикуваме ваша фотография на корицата и се попитах дали можете да отговорите на няколко кратки въпроса за вас.

Той продължи с приятелски тон:

— Моя снимка, а? Добре, ще отговоря на няколко въпроса.

Измамено прасе! — помисли си тя

— Благодаря ви много, мистър Лий, просто ми дайте вашия адрес и аз веднага ще дойда при вас. Ще ви отнема съвсем малко време.

Той остана изненадан:

— Не мога ли да отговоря по телефона?

— Не, мистър Лий, важно е да чуя вашите коментари лично. Толкова съм запалена по вас!

— Добре, добре. — Даде ѝ адреса си.

Сдържайки смеха си, тя затвори. Отново се възхити на отражението си в огледалото и звънна на домофона на портиера да извика такси.

Конрад живееше във внушителна къща в Белгрейвия^[1]. Вратата беше отворена от прислужник с бяло сако, който я въведе в библиотеката. Тя изчака търпеливо петнайсет минути, докато накрая Конрад влезе с тромава походка. Не беше се променил. Дебела пура стърчеше между големите му устни и беше облечен с познатото зелено копринено смокингово сако.

Тя стана, заемайки бавно и самоуверено поза, така че тънката копринена рокля да ѝ прилепне още по-плътено. Знаеше, че никога не е изглеждала така добре.

— Здравсти. — Усмихна се провокативно.

Той изведнъж загуби ума и дума. Тя успя да разбере, че не я е познал. Той дръпна пурата от устата си и попита смаян:

— Ти ли си жената от „Стар“?

— Приличам ли на дама журналистка?

Пронизващият му поглед се спусна по тялото ѝ.

Паметта му се раздвижи.

— Хей... ти си мацето от партито, което дадох. — Гласът му се промени. — Хей... какво става тук... какво е всичко това?

— Ти си човек, който трудно може да бъде намерен. Оставих много бележки за теб.

— Е, и?

— Помислих си, че е настанало време отново да се съберем заедно. Само не ми казвай, че си забравил всичкото шоу, което си направихме последния път.

В очите му постепенно започна да се надига интерес.

— Слушай какво, имам гости. Стой тука, а аз ще видя какво мога да направя.

Излезе от стаята и тя се усмихна триумфираща. Беше удивително какво можеше да направи едно приказно тяло.

Той се бави дълго време. Прислужникът влезе с пиене и няколко списания. Тя ги прелисти разсеяно, защото мислеше единствено кога той ще се появи и как утре сутринта тя щеше да бъде Филмовата Звезда Клаудия!

---

[1] Белгрейвия — квартал в централен Лондон с много посолства. — Б.пр. ↑

От деня, когато се нахвърли върху Клаудия, Дейвид се чувстваше потиснат. Не че беше искал да остане, но ситуацията беше невъзможна. Клаудия се беше оказала, че е стопроцентова немарлива и разпусната жена. Все се излежаваше, четеше списания по цял ден и единствено си даваше труд за външния си вид, когато щяха да излизат. Лежеше в леглото до обяд и никога не пипаше нищо из апартамента. Единственото нещо, на което изглежда беше способна, беше непрекъснатия секс и докато преди той беше винаги готов, сега, когато живееше с нея, просто не можеше да спре. Тя беше ненаситна и постоянно искаща, никога задоволена. Дейвид винаги беше възгордявал себе си заради своя сексуален апетит, но сега ставаше нелепо.

Остана доволен, че имаше извинение да се махне. Но последва депресия, защото вместо да изчисти цялата бъркотия и мръсотия от съзнанието си и се прибере у дома при жена си и децата си, той се озова в положението на немил-недраг, който нямаше къде да отиде, освен в студенината на хотелската стая. Никакъв домашен уют, само четири безлични стени, празно легло и табелка „Не ме безпокойте“.

Върна се на работа. Започна да обмисля възможността да се събере пак с Линда. Счете, че тя трябва да го вземе при себе си. В края на краищата, трябваше да мисли за децата си. Те би трябвало да го искат при тях. Всичко би могло да бъде както беше преди, само че този път той нямаше да е такъв глупак да се хваща на въдицата на някаква си курва като Клаудия. Щеше да е по-внимателен, по придирчив — само отделни, случайни любовни връзки, нищо такова, което Линда да открие.

Обади се до бившия си дом и прислужницата го информира, че Линда и децата са в провинцията при нейните родители. Остана зарадван. Нека стои там, помисли си той, така тя щеше да има повече време да преживее всичко. Тя беше чувствителна жена, Щеше да разбере, че е настъпило време да се съберат заедно.

Първата събота, през която беше свободен, отиде с колата да я види.

Тя изглеждаше изненадващо свежа и добре, въпреки че отношението ѝ към него беше хладно. *Дай ѝ още време*, помисли си той, *тя сама ще дойде при него*.

Държа се очарователно с нейните родители. Разбра, че те пак са на негова страна.

След това се върна в Лондон и се обади на една стара приятелка. Тя постоянно се кикотеше и беше малко тъпичка, но имаше страхотно тяло.

Отидоха на кино и после в нейния дом. В леглото беше съвсем скапана. Нямахме френетичната лудост на Клаудия или спокойствието на Линда. Той си тръгна след час.

Неделя сутринта се събуди рано и нямаше какво да прави. Импулсивно тръгна и отиде в офиса си. Имаше куп писма и друга работа, за които все не намираше време през седмицата. След час разбра, че му е нужна неговата секретарка. Горката, простовата мис Фийлд. Тя винаги беше налице, беше такъв тип човек, който никога не си правеше никакви планове за нищо. Обади ѝ се.

Гласът ѝ, както винаги, беше плах:

— Ало.

— Мис Фийлд, мистър Купър е.

— Ох! — Гласът ѝ стана напрегнато писклив, като че ли я беше уплашил, улавяйки я да върши нещо, което не би направила.

— Мис Фийлд, какво ще кажете да поработите малко днес?

— Ох, мистър Купър... ох, наистина ли?

— Няма да имам нищо против, ако нямате възможност.

— Ох, не... Ох, мистър Купър, разбира се, мога.

— Добре. Елате бързо тук.

Тя пристигна само след половин час, пребледняла и притеснена.

— Изглеждате много хубава днес, мис Фийлд — каза той с вежлив тон.

Тя беше сресала с четка твърдата си кестенява коса право надолу, вместо да я прихване отзад, както щеше да е по-добре за нея, и си беше сложила крещящо аленочервено червило върху тънките си безцветни устни. Неделното ѝ облекло се състоеше от кафява рокля и синя вълнена жилетка. Беше картина на простотата.

Работиха ефективно, нонстоп през целия ден, докато светлината навън започна да изчезва и Дейвид внезапно разбра, че става късно.

— Май е по-добре да си тръгваме — каза той, прозявайки се. — Сигурно си гладна.

— Мистър Купър... — гласът ѝ беше колеблив, напрегнат, — навярно ще искате да дойдете на една малка вечеря при мен. — Ярка червенина се разля по лицето ѝ чак до горния край на челото. — Станало ми е като задължение всяка неделя да приготвям в къщи cordon-bleu^[1] — едно от моите малки хобита, и ще бъда много зарадвана да го опитате. — След това добави бързо — Voeuf Stroganoff^[2] вечеря, с прясна зелена салата, последвано от лимонов пай със запечени разбити белтъци със захар.

Звучеше добре. Освен това нямаше къде другаде да отиде. Тя продължи да се изчервява и той изпита съжаление към нея.

— Много добра идея, мис Фийлд. Бих дошъл с удоволствие.

Тя живееше в мъничка гарсонiera. Легло и канапе, грижливо украсено, с бродирани възглавнички, очевидно отнели много труд.

Тя извади половин бутилка шери, което се оказа доста сладко. Той седна и се загледа в телевизора, докато тя се суетеше шумно в кухнята.

Накрая тя приготви извънредно вкусна вечеря, с която пиха скъпо испанско вино.

— Донесох си го, когато бях там по време на отпуската ми миналата година. — каза тя гордо.

След вечерята тя очевидно бе леко пийнала.

— Обикновено не пия — каза тя, кикотейки се тихо.

Той също се почувства леко пиян, след като беше изпил половината бутилка вино и повечето от шерито преди вечерята. Вниманието му се прикова отново към телевизионния екран. Даваха рекламата за „Красивата Девойка“ и видя Клаудия във ваната. Почувства рязко, познато надигане в слабините.

— Ох, мистър Купър, нашата реклама. — Мис Фийлд седна бързо до него на канапето.

Той почувства близостта на крака ѝ до неговия и отпусна ръка върху бедрото ѝ. Тя изпищя и преди той да се осъзнае ръцете ѝ бяха около врата му и започна да го притегля към нейните тънки червисани устни. Целунаха се, но щом Клаудия изчезна от екрана, желанието му

изчезна с нея. Но вече беше твърде късно. Мис Фийлд вече беше преминала към действие.

Само за няколко секунди тя скочи, изгаси лампата, съблече и захвърли жилетката си и отново се озова до него.

— Най-мили мой, твоя съм — каза тя. — Чакала съм този миг толкова дълго.

Той не можа да повярва на очите и ушите си. Всичко изглеждаше толкова смешно.

Тя легна по гръб, тръпнеща от очакване.

Какво можеше да направи той? Беше добра секретарка и не искаше да я губи. Не искаше да наранява чувствата ѝ.

Тя ставаше нетърпелива.

— Дейвид, най-мили мой, ела при мен. Не се страхувам.

Той пое дълбоко дъх и прокара неуверено ръце по гърдите ѝ. Нямаше никакви гърди! Тя каза свенливо:

— Знам, че не съм много надарена, но чувствам огън в слабините си.

Ох, мили Боже! — помисли си той. *В какво се забърках?*

Уморена от очакване тя склочи ръце зад главата му и я придърпа да го целуне по устните.

Проклет кошмар, помисли си той. Но когато езикът ѝ заработи в устата му, тялото му започна да реагира и скоро той беше готов.

Тя беше ръбеста и костелива и изненадващо силна. Успя да събуе панталоните и гащетата му, след което устата ѝ започна да пътува надолу по тялото му. Започна да целува малкия Дейвид и той внезапно свърши с мощен, разтърсващ пристъп на страст. Той изкрещя, но тя не спря докато не го подлуди. Накрая и тя се разтърси от страст и после всичко утихна.

Останаха легнали в тишината. Тялото ѝ беше разперено върху неговото под нрав ъгъл. Той едва можеше да повярва какво се бе случило. Кротката, плаха мис Фийлд Стеснителната определено знаеше какво прави.

След няколко секунди той стана и се заключи в банята. Тялото му беше покрито с червени белези, където пръстите ѝ се бяха впили в него. Ама че палава кучка се оказа!

Когато се върна в стаята, тя беше облякла жилетката си и пъргаво миеше съдовете в кухнята. Не обърна поглед към него, когато

той obu гацетата и панталоните си.

— Ще пиете ли едно кафе преди да си тръгнете, мистър Купър?
— попита тя. Гласът ѝ беше спокоен; само по страните ѝ се забелязваше лека руменина, показваща какво току-що се е случило.

— Ъ, не благодаря ви, мис Фийлд. — Разбра намека ѝ и каза — Наистина трябва да си тръгвам.

— Надявам се, че ще го направим пак — каза тя с равен глас.

— Да — колебливо каза той. — Е, довиждане. До утре в офиса.

— Довиждане, мистър Купър, до утре.

На улицата той повдигна рамене, пое дълбоко дъх и изпусна силна въздишка. Трябваше да се отърве от нея. Да бъде всеки ден в офиса му, да работи с него, щеше да бъде ужасяващо напомняне за случилото се. Щеше да си вземе хубава секретарка — просто с надеждата, че някога може пак да изпадне в ситуация на преживяване, като това.

Помисли си за Линда с горчива тъга. Беше готов да се прибере. Ох, Господи, как беше готов.

— Линда, мила! Изглеждаш положително зашеметяваща! Толкова елегантна, толкова млада! Този развод ти се отразява много добре. — Моника въведе Линда във всекидневната. — Тази вечер имаме интересна компания — няма женени двойки. Джак и аз решихме, че така ще е по-забавно. А сега, нека те представя.

Имаше около дванайсет души, седнали и прави. Линда позна брата на Моника, дизайнер на облекло. Той беше с някаква ниска, тумбеста жена, облечена със съвсем неподходящ копирен костюм тип пижама.

— Тази с Родни е принцеса Лоренц Алваро — прошепна Моника. — Вълнуващо, нали?

Линда никога не беше чувала за принцеса Алваро и не видя какво вълнуващо има в това, тъй като Родни беше педи.

Скоро започна да си бърби тихо с един лекар. Той беше висок и приятен мъж. Преди да са изпили чашите си с мартини той я покани на вечеря на следващата вечер и тя си помисли — *защо не?* Така че прие. Той беше открито привлекателен и изглежда тя му беше много симпатична. Определено хубав мъж, въобще не типа на Дейвид.

Дойдоха още хора и Линда се намери притисната в ъгъл, а лекарят ѝ разказваше дълга увлекателна история за един свой пациент с жълтеница. Историята ѝ беше отегчителна. Тя се усмихваше вежливо и си мислеше, че не трябваше да приема поканата му за вечеря. Лекар или не, той имаше извънредно неприятен дъх.

Огледа се разсеяно из стаята. Изведнъж забеляза Джей Гросман и стана. Приглади роклята си и докосна косата си. Той не беше я видял. Разговаряше с Родни и принцеса Алваро и към тях се присъедини русото момиче, което беше във фойето на „Дорчестър“ в деня, когато бяха обядвали. Блондинката сега изглеждаше още по-хубава в белия си костюм и прическа кок с бяла панделка. Джей я прегърна и тя му се усмихна.

Линда извърна поглед. Лекарят продължаваше скучната си история с монотонен глас.

Моника обяви, че в другата стая студеният бюфет е готов.

— Гладна съм — каза Линда многозначително.

— Мили Боже — каза лекарят. — Трябва да съм те отегчил доста. Да отидем да похапнем. — Хвана я покровителствено за лакътя и я поведе в другата стая, където тя налетя право на Джей.

Той балансираше две чинии с храна, които едва не паднаха.

— Линда! — Изглеждаше зарадван.

— Джей — каза тя, отвърщайки със същия тон.

— Къде се губиш?

— В провинцията с децата.

— Изглеждаш страхотно.

А преди да не изглеждах ужасно? — попита се тя.

— Благодаря ти. — Не можа да не се усмихне глупаво.

Останаха прави един до друг, усмихнати, и тогава ръката на лекаря я стисна по-силно и той каза:

— По-добре да отидем да си вземем храната.

— О, да. — Сърцето на Линда биеше бързо.

— Ще се видим след минутка — каза Джей. — Намигна ѝ и имитира английския акцент на лекаря — По-добре си вземете храната!

Когато Джей беше достатъчно далеч, за да не ги чуе, лекарят каза:

— Тези американски филмови типове са все едни и същи.

— Нима?

— Знаеш ги какви са — нахални, вулгарни, мислят само за себе си.

— Познавате ли Джей Гросман? — попита Линда сърдито.

— Да кажем, че имаме общ приятел.

— Кой? — попита тя веднага с грубоват тон.

— Ни чул, ни видял съм.

— Какво? — Внезапно намрази лекаря.

Той се усмихна тайнствено:

— Всъщност, познавам една от бившите му жени.

— А. — Опита се да изглежда безразлична.

— Прекрасна жена — продължи лекарят. — Вярвам, че е живяла ужасно с него. Просто се омъжи за друг.

— Лори? — попита Линда хладно. Лекарят остана изненадан.

— Да. Лори е в Лондон с новия си съпруг. Той е извънредно богат.

— Колко интересно — каза тя със саркастичен тон и бързо хапна от храната, след което отиде в другата стая. Лекарят я последва отблизо.

Нямаше къде да седнат.

Джей беше седнал с блондинката на дивана.

— Линда — извика той, — седни тук.

— Извинете ме — каза тя на лекаря.

Джей стана и тя седна. Блондинката ѝ хвърли бърз, раздразнен поглед.

— Сюзън — каза Джей, искам да се запознаеш с една моя много добра приятелка, Линда Купър.

— Здравейте — усмивката на Сюзън беше едва забележима.

Лекарят клекна пред тях, хапвайки усърдно от препълнената си чиния. Джей се отдалечи бавно и се спря в другата страна на стаята.

Изведнъж Сюзън стана и каза на Линда:

— Навярно твоят приятел би искал да седне. — И тя прекоси стаята и отиде при Джей. Лекарят седна бързо до Линда. Тя беше здравата вързана, тъй като той очевидно нямаше никакво намерение да се отдалечи от нея.

— Мога ли да те откарам у вас след това? — попита той.

— Съжалявам, с моята кола съм.

— Жалко. — Поклати глава разочарован. — Навярно ще мога да те последвам, просто да съм сигурен, че ще се прибереш в къщи невредима — изхихика със затворена уста.

Искаше ѝ се да изкрещи — той се оказа ужасна досада! Не се потруди да му отговори. Стана бързо. И той стана.

— Извини ме — каза тя с решителен тон. — Трябва да отида до тоалетната.

Качи се горе. В спалнята на Моника беше тихо. Тя седна до тоалетката и прибра няколко паднали косъма от косата си. Дали Моника щеше да си помисли, че е много грубо от нейна страна, ако напуснеше сега? Въобще не ѝ пукаше. Огледа се за сакото си сред палтата на леглото. Какво прахосничество беше, че си купи нова черна шифонова рокля, която беше облякла.

Намери сакото си, слезе долу и се измъкна тихо. Щеше да се обади на Моника утре и да ѝ обясни, че е имала главоболие и е решила да не досажда на останалите с много сбогувания. Моника вероятно щеше да се обиди и да не я кани повече, но какво от това? Беше по-приятно да си седи в къщи с децата.

Прибра се в къщи, съблече се бавно, чудейки се на себе си защо преди три часа така старателно си беше слагала грим и очаквала с нетърпение гадното събиране на Моника. Какво бе очаквала? Навярно Вълшебния Принц. Но не и досаден лекар с лош дъх.

Почувства се потисната. Момичета като Сюзън сега задаваха темпото със своите малки тела. *Приеми истината с открито лице, Линда, помисли си тя, ти имаш вече своите най-добри години, даде ги на Дейвид. Имаш две деца. Разведена си. Трябва да се подготвиш да намериш втори най-добър след Дейвид.*

Дълго време през нощта не заспа. Чувстваше се самотна. В един момент през съзнанието ѝ премина мисълта да се обади на Пол, но здравият разум надделя. Май сгреши, че се разведе с Дейвид. Май трябваше да му даде шанс. Но не, беше права — така беше по-добре, отколкото да живее в лъжа с Дейвид.

Накрая заспа в мъчителен сън.

Час по-късно телефонът я събуди.

— Ало — обади се тя със сънлив глас.

— Да не се опитваш да ме избегнеш?

— Какво? — Умът ѝ все още бе полусънен.

— Оставих бележка за теб и не ми отговаряш на обажданията. Тази вечер ме отбягна и после просто избяга. Искам да вечеряам утре с теб и не приемам никакви извинения.

— Добре, Джей. — Гласът ѝ беше слаб.

— Ще мина да те взема в осем и дотогава не ми се обаждай, че не можеш да дойдеш. Търсих те три пъти.

Тя не знаеше какво да каже.

— Значи, разбрахме се, утре в осем — каза той след кратка пауза — и си облечи онази черна рокля, която беше сложила тази вечер — изглежда страхотна.

Внезапно всичко отново ѝ просветна. Джей Гросман не беше определено втори най-добър.

Накрая Конрад се върна. Беше отсъствал час и половина и Клаудия, отегчена от списанията и от факта, че беше заставена да чака, се чувстваше малко сприхаво. Прикри раздразнението си с усмивка.

Беше пиян. Сграбчи я. Дебелите му ръце опипаха тялото ѝ през тънката рокля.

Тя си изви и отскубна. Не беше планирала да бъде така.

— Няма ли да се качим горе? — попита той. Дъхът му — смесица от силен чесън и скоч — я обгърна. Той продължи:

— Добре де... добре. Просто искам малко предварителна подготовка. — Напъха грубите си ръце в деколтето ѝ и сграбчи гърдите ѝ.

— Причиняваш ми болка — оплака се тя. — Хей, късаш роклята ми. — Отблъсна се от него ядосана, че скъса роклята ѝ, но продължи да се усмихва провокиращо. — Да отидем горе, любими — изгука тя. Да си направим една чудесна сцена горе.

— Първо съблечи дрехите си. Искам да огледам стоката, която взимам — каза той с настойчив тон.

Беше очевидно, че няма никакъв смисъл да спори. Щеше да се разбере с него, когато легнеха в леглото.

Бавно съблече бялото жарсе на сексапилни гънки. Отдолу имаше само жартиерен колан и бели чорапи. Дългите ѝ крака бяха подчертани от обувките с много високи токчета.

Той скочи към нея, падна на колене и я прегърна през кръста. Захапа я по корема и заби силно зъби.

Тя изпищя от болка и го ритна.

— Ах ти, кучи син!

Той се засмя със силен гърлен тътнещ смях.

Тя потри корема си. Очите ѝ блестяха заплашително, устата беше стисната в стегната усмивка. Значи той искал да си поиграе с нея, а? Е, и тя знаеше някои игрички.

— Хайде, ела — каза той и тръгна с тромава походка към вратата. Тя го последва. Той я избута нагоре по стълбите пред себе си, галейки краката ѝ и опитвайки се да я опипва между тях.

Влязоха в спалнята. Беше много тъмна, вътре едва се виждаше.

— Качи се на леглото — изкомандва той.

Тя се качи на голямото кръгло легло, замислена мрачно колко различни ще бъдат нещата утре, когато този грамаден простак изтрезнее.

Той включи светлините — ярки, силно светещи лампи, които бяха насочени към леглото под различни ъгли. Тя забеляза голямо огледало на тавана над леглото.

Той се качи върху нея, без дори да се опита да се съблече, а само разхлаби панталоните си.

— Разкрачи се, бейби — каза той, — да си направим малко секс.

Той действаше с нея брутално — набута ѝ го безцеремонно и започна да се друса грубо. След това поиска тя да му застане под всякакви възможни ъгли.

Тя действаше усърдно. Трябваше да го прави така, че той да запомни добре. Щеше да бъде забавно наистина — когато станеше знаменита, всеки щеше да казва, че е била открита само за една нощ. Колко прави щяха да бъдат хората!

Накрая той свърши. Тялото ѝ я болеше от тежестта му. Беше цялата в синини и се чувстваше изтощена. Легна, разперила ръце и крака, немоцна да направи каквото и да е движение.

Той беше изненадващо изпълнен с живот.

— Имам малка изненада за теб — рече той. — Просто стой, където си.

Стана от леглото и натисна бутон до вратата. Огледалото над леглото се раздели на две части, които започнаха да се отместват настрани, оставяйки след себе си голям отвор в тавана. Кръг от

смеещи се лица надничаше към нея от зеещия отвор. Тя седна в леглото ужасена.

— Просто няколко от моите приятели — каза Конрад с небрежен тон. — Тия подвижни огледала са страхотна джунджурия да се направи партито да върви с гръм и трясък! — Изсмя се силно. — Избери кой ще ти хареса след мен.

Лице на жена, гротескно гримирано и старо, побърза да се предложи:

— Какво ще кажеш да бъда аз, Конрад? Мога ли да съм следващата с нея? Тя изглежда знае за какво е цялата тая работа.

Мъжки глас каза:

— Не, аз ще съм следващият, оставете ме да ѝ направя едно истинско чукане.

— Ох, Господи! — Клаудия скочи от леглото.

— Какво има? — попита Конрад. — Не искаш ли да си в моя филм?

Тя заби поглед в него. Всеки инстинкт я предупреждаваше да се махне.

Но да напусне сега — каква полза щеше да има? Това нямаше да я изведе на сребърния екран.

— Добре — каза тя накрая. — Добре. Ще остана, но този път го направи както трябва.

— Правя го — каза ласкаво той.

---

[1] Cordon-bleu (фр.) — майсторски приготвена храна. — Б.пр. ↑

[2] Voeuf Stroganoff (фр.) — специалитет с телешко месо. — Б.пр. ↑

Дейвид успя да преживее първите дни на следващата седмица без особени проблеми. Мис Фийлд беше, както обикновено, съвършената, тихата и ненаатрапчивата секретарка. Нито един от двамата не спомена нещо за неделята. Като че ли то никога не се беше случвало.

Дейвид почувства, че вероятно всичко това беше един лош сън, но някакво мрачно чувство за лоша поличба го предупреждаваше, че е истина. Колкото по-рано се избавеше от мис Фийлд, толкова по-добре. Междувременно, техните отношения бяха същите, както преди.

Реши да изчака няколко седмици, после да я прехвърли в някой друг отдел, вероятно с повишение. Тя нямаше да възрази на това.

Мистър Тейлър от „Фула Бийнс“ беше отново в града. На Дейвид не му харесваше, но както обикновено той беше избран да го развлича. Никога ли не се уморяваха тези провинциалисти постоянно да ходят на претъпкани нощни клубове с консумация и да се насищат на патетичните мърляви компаньонки? Изглежда не. Дейвид трябваше да го предразположи добре, този път с една едра червенокоска на име Дора. Дора се смя много и каза, че ще стане много забавно, ако Бърт Тейлър и Дейвид отидат заедно с нея в леглото ѝ.

Но идеята не хареса и на двамата. Бърт, защото не искаше да я споделя с друг. И Дейвид, защото не искаше да знае.

Тя продължи да настоява упорито и когато Бърт Тейлър, чийто очи вече се изцъклиха от мисълта за шоуто, което тя предлагаше, започна да си мисли, че идеята няма да е чак толкова лоша, на Дейвид наистина му писна. Положи много усилия и накрая успя да ги убеди да тръгват сами и да се оправят.

Колко мразеше такъв вид развлечения. Чистачките на нощни клубове не бяха за него. Върна се в стаята си в хотела и си легна.

Седмицата се проточи бавно. В сряда следобед се обади на децата си. Току-що се бяха върнали от училище и бяха седнали за чай. Ана му каза, че мисис Купър е излязла.

Беше сигурен, че Линда няма да възрази, ако той се отбие да ги види. Навярно щеше да му позволи да остане за вечеря. С Линда всичко беше въпрос на време. Най-накрая тя щеше да разбере, че единствено разумното нещо, което следваше да направи, е да го вземе обратно.

Каза на Ана, че ще дойде веднага. Тя измрънка нещо на испански. Той успя да чуе радостните викове на децата в къщата.

Излезе от офиса си в много добро настроение и отиде в магазина за играчки „Хемли“, където напълни ръцете си с различни играчки и детски игри. Спря в „Суис Котидж“ и купи цветя. Докато пристигна в къщата, беше закъснял с два часа.

Линда отвори вратата мълчаливо, със стиснати устни, вътрешно разгневена. Препречи му пътя.

— Децата се къпят — каза тя със студен тон.

— Добре, мога да почакам. — Поднесе ѝ цветята. Тя не ги погледна.

— Дейвид, имаме споразумение, че ще посещаваш децата само през уикенда.

— Какво значение има, щом съм дошъл? Да не би да искаш да ме накажеш защото съм дошъл да си видя децата?

Тя отстъпи назад уморено. Не искаше да бъде несправедлива, що се отнасяше до децата, тъй като, в края на краищата, той им беше техен баща.

— Влизай, но моля те, не го прави пак.

— Какво искаш да кажеш? Да не посещавам децата си ли?

— Не, Дейвид, умолявам те да се придържаш към уговореното време.

— Изненадваш ме. — Поклати глава недоверчиво. — Никога не съм си мислил, че ще използваш Джейн и Стивън като оръжие срещу мен.

Очите ѝ се напълниха със сълзи от несправедливите думи, които той казваше.

— Но аз не ги използвам. Просто се опитвам да направя най-доброто.

Той я погледна хладно:

— И си мислиш, че е най-добре на две невинни малки деца да не им бъде позволявано да виждат своя баща?

— Изкривяваш думите ми.

— Не изкривявам нищо. Просто те повтарям. — Мушна цветята в ръцете ѝ. — Вземи ги... или ще предпочетеш да ги хвърлиш, както би искала да изхвърлиш мен?

Тя прие цветята.

— Ще видя дали са свършили с къпането.

— Мога ли да получа разрешение да се кача горе и да ги видя в банята? — Гласът му беше язвителен.

— Разбира се.

Когато тръгна да се качва, Стивън стоеше вече на горния край на стълбите, чист и сресан, облякъл пижама на ивици.

— Татко! — извика той.

Линда чу отдолу радостния му вик. Хвърли поглед към часовника си. Беше шест часа. Изглежда трябваше да се обади на Джей и да му каже, че няма да може да спази уговорката между тях. Почувства се толкова объркана. Отношението на Дейвид към нея беше толкова несправедливо. Той постъпваше, като че ли за всичко беше виновна тя.

Той слезе долу, взел на ръце Джейн; Стивън се беше вкопчил в едната му ръка. Остави децата, отиде до колата, донесе пакетите с подаръци и децата завикаха радостно.

Линда затвори вратата на всекидневната и ги остави заедно. Качи се горе и легна на леглото. Беше си мислила, че най-болезнената част от развода е отминала, но разбра, че щом имаш деца, тя въобще не е отминала. Винаги имаше едно тънко детско гласче да пита: „*Защо тати не живее вече тук? Кога тати ще се върне? Обичаш ли тати?*“

Опита се да се свърже с Джей, но той беше излязъл.

След час слезе долу. Каза с пресилена усмивка:

— Хайде, време е за лягане. Утре сте на училище.

Стивън ѝ хвърли разсърден поглед:

— Ох, мамо!

Джейн започна да плаче. Дейвид каза:

— Какво ще кажеш да остана още десет минути?

— Моля те, мамо — примоли се Джейн.

— Ох, добре... но не повече. — Отново хвърли поглед към часовника си. Минаваше седем, а Джей щеше да дойде в осем. Не искаше той и Дейвид да се срещнат. Искаше ѝ се да открие Джей по

телефона и да му каже да отложи за друг път. Не че го искаше — напротив, сега определено чувстваше, че ѝ се излиза.

След още двацет минути децата бяха в леглото с Дейвид, който им четеше приказки. Докато той слезе долу, стана осем без четвърт. Дейвид беше в приветливо настроение:

— Бих изпил едно пиене.

Тя се почувства напрегната. Имаше пълното право да излезе на среща, но инстинктивно знаеше, че на Дейвид няма да му хареса.

Наля му скоч.

— Знаеш ли, Стивън е много умно дете. Трябва да поговорим сериозно за неговото бъдеще.

Тя събра сили:

— Да, трябва, но не сега. Трябва да се преоблека. — Гласът ѝ стана непокорен — Излизам.

— Добре. — Последва тишина, после той добави — Доста лек живот си водиш.

Овладея гласа си и попита спокойно:

— Моля, не те разбрах?

— Е, знаеш добре — никакви проблеми, хубава къща, аз съм глупака, който плаща издръжките и ти можеш просто да се мотая навсякъде, където ти харесва.

— Не се мотая навсякъде, и ти го знаеш добре.

— Зарежи ги тия. Ти си привлекателна жена, разведена. Всеки мъж ще разбере, че е надушил нещо добро — свободното парче за леглото винаги е популярно. Навярно имаш десетки предложения. Обзалагам се...

Страните ѝ пламнаха:

— Махай се! Махай се отгук!

Той постави спокойно чашата си на масата:

— Какво става? Не се опитвай да ми кажеш, че не ги приемаш.

— Моля те, отивай си Дейвид. Веднага.

Той тръгна с бавна и спокойна походка към вратата.

— Добре, добре, не се горещи. Няма да вися тук да ти объркам срещата. Ще се върна в стаята си в хотела, не се притеснявай за мен, просто си прекарай добре.

Когато той прекоси входната врата, тя я затръшна веднага след него.

Той се качи в колата си ядосан. Безразсъдна кучка! Беше загубена като Клаудия. Всичките бяха едни и същи. Всичките бяха кучки, опитващи се да те сграбчат за ташаците и да изстискат всичко от теб.

Подкара колата, стигна до първата пресечка, но не се отклони, а зави обратно и спря колата на няколко къщи от Линда. Не можеше ли да почака и да види с кого щеше да излиза тя.

Джей закъсня няколко минути, но Линда не го забеляза. Намери я цялата в сълзи.

— Не мога да изляза — ридаеше тя.

Той я прегърна. Тя сведе глава, облегна я на гърдите му и му разказа несвързано какво се беше случило. Той се отнесе със съчувствие:

— Първото нещо, което трябва да, направиш утре, е да разговаряш с адвоката си. Можеш да си издействаш съдебно разпореждане да спре да те притеснява. Той си има определено време да вижда децата и трябва да се придържа към него.

— Просто си помислих, че ще е много подло от моя страна да не го пускам да види децата.

— Точно така той иска да се чувстваш. Май достатъчно се е наситил на чужди жени и е решил да се върне обратно. И единственият му начин да се добере до теб е чрез децата.

— Така ли мислиш?

— Така. Слушай, Линда, имам опит в тези неща. Заедно с удобствата той загуби и теб. Ти не си някоя малка тъпачка. Ти си една красива, приятна и разбрана жена и аз се обзалагам, че той иска пак да е при теб. — Спря за малко и после попита небрежно — Какво мислиш за него

Тя се замисли и каза:

— Не знам. Вече не го обичам. Но въпреки обидите му, наистина чувствам, че го съжалявам. В края на краищата имам къщата и децата, а какво има той?

— Хей, я стига, мила моя, започваш да мислиш, както той иска да мислиш. Той избра да е така, не ти.

— Прав си — кимна тя утвърдително.

— Добре, най-последно започваш да разбираш, че винаги съм прав!
— Засмя се. — Сега се качи горе, напудри носа си, облечи си черната

рокля и да тръгваме.

Тя се усмихна:

— Слушам, Джей.

Излязоха и той я заведе в ресторант „Анабел“. Поръчаха си изискана вечеря. Джей я омайваше със забавни истории за своя филм и за Израел. Разказа ѝ за децата си. Те бяха три — едно от първата му жена и две от втората.

— Красиви, руси калифорнийчета — каза той с лека горчивина.
— Не ги виждам много често. Лори мразеше деца.

— На колко са години?

— Керълайн е най-голямата, на петнайсет години е. Невероятно шураво хлапе. Живее в Сан Франциско с Джени — първата ми жена. След нея е Лий, той е на десет. И Ланс — той е на девет. Имат си страхотен нов баща и ги виждам, когато ходя в Ел Ей^[1].

— Никога не съм ходила в Америка. Толкова ли е лъскаво всичко, както изглежда на екрана?

Той се засмя:

— Мисля, че може да се каже, че Холивуд е доста лъскав. Що се отнася до мен, единственото нещо, което харесвам там, е времето.

След вечерята при тях дойдоха приятели на Джей, също от филмовия бизнес.

Вечерта мина много весело и приятно. Джей откара Линда у дома ѝ с кола на неговото студио с шофьор и я целуна по бузата.

— Какво ще кажеш да се видим в събота? — попита той.

— Добре — отвърна тя тихо.

— Ще ти се обадя утре. И не забравяй, иди първо при адвоката си.

— Ще отида.

Усмихнаха се един на друг. Тя влезе в къщата, погледна през прозореца и го видя как се качва в колата. Той ѝ хареса.

Клаудия се зарови в леглото в апартамента си. Сви се под завивките, цялата в синини, чувстваща се използвана като предмет и уплашена да погледне който и да е в лицето.

На другия ден след погрома у Конрад се обади на своя агент и му каза, че всичко е наред, и че ще му се обадят от студиото. После се

нагълта с различни хапчета и легна да спи или поне се опита да го стори.

Клаудия не беше наивна. В живота ѝ имаше много мъже, много различни ситуации и, естествено, порнографските филми. Но никога не бе преживявала нещо по-позорно от вечерта у Конрад. Когато затвореше очи, пред нея се появяваха видения на зли, ухилени лица. Всичките неща, които ѝ направиха, се блъскаха лудо в главата ѝ. Още чувстваше ръцете им. Тялото ѝ крещеше от болките на сексуалното насилие.

Остана под завивките дълго време. Не яде нищо. Не вдигаше слушалката, когато телефонът звънеше. Беше отпаднала и вцепенена няколко дни.

Никой не се сети за нея, никой не дойде. Ако беше умряла, навярно щяха да минат месеци преди да открият тялото ѝ. Къде бяха така наречените приятели?

Накрая събра сили и стана. Беше отслабнала и бледа. Облече се и излезе. Хората по улицата я отвращаваха. Отиде да види Джайлз. Той беше заминал за Майорка^[2]. Върна се у дома и накълца с ножицата за нокти цялата си славна пепеляворуса коса. После пак се мушна в леглото и този път заспа.

Когато се събуди на другия ден, се почувства много по-добре. Отвори си няколко консерви и се нахрани. Остана ужасена като видя какво е направила с косата си — тя стърчеше във всички посоки и беше в пълен безпорядък. Прочете вестниците и списанията, които се бяха натрупали на куп до входната врата, и се обади на агента си.

Не, още не му се бяха обадили. Попита я дали е чела, че Конрад Лий се жени.

Тя отново се нахвърли на вестниците и намери статията за него. Ето го, шейсет и две годишния Конрад Лий, известен продуцент, който се женеше за двайсетгодишната модел и известна на светското общество Шърли Шелдън.

Шърли Шелдън! Клаудия зяпна от учудване. Шърли Шелдън! Бившата годеница на почитаемия Джеръми Френсис, бившата стрийптизърка. Просто не ѝ се вярваше.

Шърли беше мнима светска дама; просто искаше да навлезе във висшето общество. Беше се закачила за Джеръми, защото той имаше титла. Клаудия предположи, че Шърли цели парите и славата на

Конрад. Но какво, по дяволите, виждаше той в нея? Не беше чак толкова красива; имаше нескопосана фигура и беше отегчително досадна. Дъртият смотаняк навярно си мислеше, че тя е дама от обществото. Ама че смях! Все пак, навярно се беше запознала с някои хора. Спомни си как Шърли дойде на нейното парти с хубавия тен. Трябва да го е получила в Израел. Ама че отвратителна крава! И къде ли се намираше тя през онази нощ на оргията? Дали Конрад не беше въвлякъл и нейния годеник в сцените? И ако не, защо не?

Прочете статията отново. Сватбата беше днес. Просто не можеше да повярва. Кльоцавата Шърли Шелдън, която не беше нито влязла в обществото, нито беше на двайсет години.

— Ха! — изсумтя тя. Беше прекалено.

С внезапен импулс се протегна към телефонния указател и потърси името на почитаемия Джеръми. Откри номера му и го набра бързо.

Той си беше у дома. След като тя се представи, той заговори, както винаги, неуверено и заеквайки:

— Ехей, Клаудия, кколко готино.

— Ще ходиш ли на сватбата на Шърли? — попита тя директно.

— Аз ббих казал сстрахотно е и не искам да я ппропускам — каза той и се изкиска радостно.

— Помислих си, че можем да отидем заедно — каза тя небрежно.
— Отдавна не сме се виждали.

— Слушай, това е добра идея. Д-да дойда ли да те взема?

Тя се усмихна. Получи се лесно.

— Страхотно. Кога?

— Щом приемът ззапочва в шест, мисля, че ще дойда при теб в ппет и половина.

— Жестоко, Джеръми. — Каза му адреса си и затвори. Ама че идиот беше той.

Следобеда беше на фризьор, след което придоби съвсем нова външност. Косата й, къса като на момче, лъскава, пригладена, с дълги бакенбарди. За щастие такава беше модата за момента. Във всеки случай, всичките топмодели носеха такива прически. Отиваше й с новата, ултракъса тясна златиста рокля, която си купи.

Когато Джеръми пристигна да я вземе, остана впечатлен.

— С-слушай, бабке, изглеждаш абсолютно ссу-пер! — каза той.

Тя му наля силно мартини и забеляза, че неприятният вид на кожата му си е пак същият. Устоя на силното изкушение да го попита дали някога е лягал с момиче.

— Значи добрата стара Шърли накрая ще направи сцената със сватбените камбани — рече тя, отпивайки от мартинито си и излагайки на показ целите си крака, сядайки на фотьойл срещу него.

Очите му се ококориха:

— Д-да, ттака е.

— Какво стана с вас двамата?

— Ами... — размаха слабите си дълги ръце — тя е сссупер момиче, много забавна и тгй нататък, но каза, че иска ннякой поопитен. — Отпи няколко глътки от питието си; адамовата му ябълка подскачаше ритмично. — В-ввсе още сме гголеми приятели — добави той неловко.

— Много добре, че стана така — каза оживено Клаудия. — В края на краищата, тя е толкова по-голяма от теб.

— Така ли? — попита Джеръми изненадан.

— Не искам да разкривам никакви тайни. Искам да кажа, че тя се грижи за себе си много добре, но в края на краищата, докога би продължила така — да прави всички на глупаци? — Клаудия поклати мъдро глава и отвори уста неопределено. — Ще тръгваме ли? — попита тя с бодър тон, скочи на крака и приглади роклята си надолу.

— Ъ... да. — И Джеръми стана.

Той беше много висок и непохватен — истинско чудато голобrado същество, помисли си Клаудия. Не беше изненада, че Шърли го беше зарязала заради Конрад. Конрад поне имаше определен стил на гротеска.

Джеръми имаше лъскав MG^[3]. Той беше много неудобен. Джеръми трябваше да се сгърчи зад волана.

— Защо не си вземеш по-голяма кола? — попита тя. В края на краищата, предполагаше се, че родителите му са пълни с пари.

— Ох, не, тая ми хходи много — каза той гордо. — Не си я ддавам аз.

Не беше добър шофьор, не се справяше добре със съединителя и често се раздрусваха; врязваха се в движението пред други шофьори, без дори да ги забележи; минаваше на червено безогледно.

Клаудия почувства, че ѝ прилошава. Почувства нужда от силно питие и мислите ѝ се насочиха към сватбата. Какви ли физиономии щяха да направят Шърли и Конрад, когато я видеха. Каква изненада щеше да бъде!

Дейвид седеше в колата си и пушеше цигара. Не му се наложи да чака дълго — само след няколко минути лъскава черна лимузина с шофьор се плъзна и спря плавно пред неговата къща — е, пред къщата на Линда. Появи се мъж. Дейвид беше много далеч, за да го познае. Изруга тихо на себе си и придвижи колата си малко по-близо, но вече беше късно. Мъжът беше влязъл вътре.

Е, Линда определено се оправяше много добре, помисли си той. Мъжът, който и да беше той, очевидно имаше пари.

Жените бяха големи интригантки. Нямаха време да чакат. Ето я — разведена едва от няколко седмици, и Линда вече ходеше по мъже и си поживяваше. Вероятно вече беше строила тоя лапнишаран в две редици. Кучка! Не беше по-добра от Клаудия.

Продължи да чака нетърпеливо двамата да се покажат. Те очевидно не бързаха — сигурно вече се чукаха във всекидневната.

Мина му мисълта да влезе и да тресне един на мъжа — който и да беше той — по носа. Но тя най-вероятно нямаше да го пусне.

Тя щеше да си плати за това, когато я вземеше обратно. Но с това темпо, с което беше тръгнала, май нямаше да поиска да я вземе обратно.

Продължи да седи, потопен в мислите си, докато те накрая излязоха. Мъжът, копелето недно, я беше прегърнал. Шофьорът изскочи от колата и им отвори вратата. Те влязоха, шофьорът се върна в колата и потеглиха плавно.

Дейвид се впусна в преследване, поддържайки дискретна дистанция между двете коли. За нещастие на „Суис Котидж“ шофьорът предпочете да премине на жълта светлина на светофара и Дейвид, преминал след тях на червено, беше спрял от полицаи на мотоциклет. Трябваше да покаже шофьорската си книжка и полицаят му изнесе лекция за рискованото каране. Разбира се, когато накрая беше свободен да продължи, тяхната кола отдавна беше изчезнала в нощта. Чувстваше болки от глад, които въобще не помагаша на настроението му. Мразеше да яде сам, без компания, но в този час

изглежда нямаше друга алтернатива. Реши да отиде на някое весело място и се отправи към „Карло“.

Вътре, както обикновено, беше претъпкано. Пълно със свежи представителки на женския пол в техните най-зашеметяващи премени и с актьори, фотографи и други мъже от града, които им бяха съпровод за през нощта.

Главният сервитьор му каза с лицемерно тъжно поклащане на главата, че най-малко след два часа ще може да спретне някоя масичка за сам човек. Дейвид му мушна пари и сервитьорът стана по-оптимист за бъдещето. Помоли Дейвид да почака на бара и отиде да види какво може да направи.

Дейвид си поръча скоч с лед и огледа обстановката. Не можеше да спре да мисли за последния път, когато беше тук с Клаудия. Понита се какво ли прави тя сега, но разбра, че всъщност въобще не му пука за нея. Ако не беше тя, сега щеше да си е у дома при своята жена.

Забеляза, че някаква жена от една маса в бара го гледа втренчено. И той заби поглед в нея. Тя имаше буйна сребристо-руса коса на голям кок и беше облечена с бяло палто от норка. Лицето ѝ изглеждаше познато. Беше с двама мъже, които бяха погълнати от разговор — двама шумни възрастни американци — единият от които с каубойски ботуши.

Жената седеше спокойно и не проговаряше. Студена, красива, не обръщаща внимание на разговора на своите компаньони.

Внезапно Дейвид си я спомни. Беше Лори Гросман. Той остави чашата си на рафта и отиде при масата ѝ.

— Здравей, Лори — каза той. След като тя очевидно не го позна, той се опита да оживи паметта ѝ — Дейвид Купър. Помниш ли ме?

Усмивката ѝ беше едва забележима, чувствена. Протегна дълга снежнобяла ръка:

— Дейвид. Колко хубаво.

Двамата мъже прекратиха разговора. Тя му представи по-възрастния, без ботушите — той изглеждаше най-малко на седемдесет — който се казваше Марвин Ръфъс и беше неин съпруг.

Дейвид погледна изненадан. Какво ли се беше случило с Джей?

— Седнете, пийнете нещо — каза Марвин и веднага продължи разговора си с другия мъж.

Лори съблече важно бялото си палто от норка, разголвайки голямото, остро деколте на роклята си от черна дантела. Имаше малки, но съвършени гърди. Не носеше никакъв сутиен.

— Зарязах Джей — каза тя, като че ли в отговор на неизречения му въпрос. — Той се оказа истинско евтино копеле. — Намести приказната си диамантена гривна, обхванала тънката ѝ китка. — Марвин знае как да се отнася с една жена... — Говореше провлечено. Светлите ѝ, аквамаринени, студени очи се впиха жадно в неговите.

Та тя вече беше готова! Дейвид се възхити на себе си, че е толкова привлекателен за жените. Тя щеше да го изяде, даже с дрехите!

— Линда и аз сме разведени — каза той. — Просто нищо не се получи.

— Да-а, знам — провлачи тя.

— Знаеш? — каза той изненадан.

Тя се усмихна:

— Една малка птичка ми каза и аз предполагам, че ти знаеш, че моя бивш сладуран ходи с твоята бивша. Това не е ли нещо?

— Джей ходи с Линда? — Той не можеше да повярва.

— Точно така, миличък. — Тя се премести по-близо до него и той почувства как внезапно го настъпи с крак под масата. Той пусна ръка и докосна копринено бедро. Тя просто не можеше да чака!

Марвин и другият мъж продължаваха да разговарят по свои делови въпроси.

— За колко време си тук? — попита Дейвид.

— Само за няколко дни — рече провлечено Лори.

И това щеше да е достатъчно дълго. Щом Джей чукаше Линда, и той би могъл да опита от вкусното парче Лори. Тя очевидно беше готова, тръпнеща от желание.

Под масата ръката му се плъзна нагоре по бедрото ѝ и достигна нежна, гладка кожа над края на чорапа.

— Имаш ли среща с някой? — попита тя.

Той поклати глава отрицателно.

— Тогава ела с нас в ресторанта. Марв няма да има нищо против. Той ще си разговаря за бизнеса с часове.

След няколко минути новата им маса беше готова. И точно както Лори беше казала, нейният съпруг продължи своя маратонен разговор

с другия мъж, като спираше само за секунди, за да сложи нещо в устата си.

Лори ядеше като врабче. Хапваше малки късчета от пържолата си, бодваше от салатата. Засвири музика и Дейвид я покани на танц. Тя беше много висока, а птичето гнездо от коса на главата ѝ я правеше още по-висока.

— Е? — попита той, когато стъпиха на дансинга. Изгледът да спипа това бляскаво парче високомерие го възбуди.

Тя почувства възбудата му и се притисна по-близо до него.

— Когато си тръгнем оттук, Марв ще поиска да отиде малко да поиграе хазартни игри. Аз ще кажа, че съм доста уморена и ти ще предложиш да ме отведеш до хотела. Ние имаме отделни апартаменти. Той няма да ни обезпокои.

Той я притисна силно до себе си. Почувства всяка клетка от плътта ѝ, когато тя започна да кълчи тялото си под такта на музиката.

— Ами ако не стане? — попита той.

— Ще стане — засмя се с тих смях. — Винаги преди е ставало.

Джей се обади на Линда в четвъртък и петък, както беше обещал. Да го чува всеки ден пораждаше у нея чувство за благополучие. Караше я да се чувства отново изпълнена с живот и привлекателна.

Втурна се по магазините да си купи подходяща рокля, с която да прикове вниманието му събота вечерта. Но всичко изглежда беше направено за плоскогърди седемнайсетгодишни. Накрая се спря на един съвсем обикновен тоалет от бял креп, който беше доста скъп, но чудесно скроен.

Прекара деня, заета с децата, като ги изведе на дълга разходка из обширните поляни на Хамстед и им позволи да се качат на магарета. Обичаше децата и сега, когато Джей влезе в живота ѝ, сякаш ги обичаше още повече.

Времето ѝ премина в подготовка за срещата с него — продължителна, гореща, ароматизирана вана, бяла рокля от креп, малко, но хубави бижута. Не можеше да спре да си представя как той се люби с нея.

Дали той искаше? Очевидно я харесваше много. Дали щеше да ѝ се пусне тази нощ? Дали щеше да ѝ се пусне — каква детинска мисъл. Та тя бе разведена жена с две деца, а не тийнейджърка на втора среща.

Дали щеше поиска да спи тази нощ с нея? Така звучеше по-подобаващо. Тя го желаше, изпитваше нужда от него. Беше минало достатъчно време.

Накрая се приготви и той, както обикновено, дойде навреме.

— Изглеждаш много добре — каза той. — Имаш ли нещо напротив да се отбием на едно парти за няколко минути? По работа.

Партито беше в Белгрейвия, в елегантна къща, построена в предвикториански стил, с домакин и прислужница на вратата.

Линда веднага се смути. Хвърли поглед из луксозната всекидневна и видя няколко добре познати лица. Тук сякаш бе пълно със звезди и млади красиви момичета. Джей познаваше всички. Той се движеше между тях, поздравяваше ги, а тя го следваше унило, чувствайки се не на място и прекалено обикновена.

Като връх на всичко, ослепителна блондинка, в която тя разпозна Сюзън Стендиш, го прегърна интимно и му прошепна достатъчно силно, за да чуе и тя:

— Копеле такова! Как посмя да си тръгнеш преди да се събудя тази сутрин!

Джей отблъсна момичето и се засмя безгрижно.

Линда се обърна и прекоси стаята. Никой изглежда не прояви интерес да разговаря с нея. Това беше едно от онези партита, където всеки беше „нещо“ във филмовата индустрия, и ако не си „нещо“ или поне млада изгряваща звездичка, никой не ти обръща внимание.

Намери си стол и седна. Каква глупачка беше. Джей не се интересуваше от нея, а вероятно просто я съжаляваше. Все пак беше голям филмов режисьор и можеше да избира от всички момичета в Лондон. Какво можеше да му предложи тя, та да не го оплете някоя друга?

Забеляза го да идва към нея и си наложи ярка усмивка. Не трябваше да му позволи да забележи, че е разстроена — да го притесни. За какво? Между тях нямаше нищо.

— Защо избяга? — попита той, а в очите му се четеше лека радост. — Остави ме в обятията на тези мними звезди — винаги преследващи нас, горките режисьори. Защо не остана да ме защитиш?

Искаше й се да каже: „Снощи си спал с нея, какво друго очакваш?“ Вместо това се усмихна и каза:

— Не зная. Поисках да поседна за малко.

— Ще тръгваме след минута. Трябваше да се появя тук, иначе Джан щеше все да ми го напомня. — Посочи поразително красива жена на четиридесет и няколко години, тяхната домакиня.

Малко след това си тръгнаха. Отидоха в един малък френски ресторант в Челси, където седнаха да вечерят. Преди да са преполовили храната той я попита какво не е наред.

Линда трудно скриваше чувствата си и държанието ѝ към Джей беше станало почти неестествено.

— Нищо. — Необяснимо защо почувства, че очите ѝ се изпълват със сълзи.

Той смени темата на разговора.

— Хайде да изведем децата утре. Нетърпелив съм да се запозная с тях.

Тя не можа да измисли извинение:

— Добре — кимна сковано. — Имаш ли нещо против сега да се прибера у дома? Боли ме главата

Той остана изненадан, но не я попита нищо. Плати сметката и излязоха.

По пътя за Финчли почти не разговаряха. Присъствието на шофьора, седнал отпред с гръб към тях, възпираше Линда.

На входната врата тя подаде ръка на Джей. Той я пое и я погледна сериозно в очите:

— Утре ще дойда да взема теб и децата около дванайсет. Ще ги заведем на обяд.

Тя кимна с безразличие. На сутринта щеше да му позвъни и да отмени срещата.

На сватбения прием беше пълно с хора.

— Заведи ме на бара, искам да изпия едно питие — каза изведнъж Клаудия.

— В-ввиж какво, нне трябва ли първо да ги намерим? — заекна Джеръми, оглеждайки се с блуждаещ поглед наоколо.

— Не, нека първо да пийна.

Запътиха се право към бара. Клаудия изпи на един дъх чаша шампанско и се почувства по-добре. Огледа тълпата, която беше смес от псевдосветски приятели на Шърли и група американци, занимаващи се с кино.

— Тълпата е ужасна — изкоментира тя остро. Джеръми я изгледа неопределено.

Келнер мина край тях с поднос с много сапарес^[4] и тя успя да грабне няколко.

— Уф! Отвратителна храна! — намръщи се тя. — Със старо, изсъхнало месо, също като младоженеца! — Изкикоти се и отпи здравата от шампанското.

Две високи, слаби подобия на Джеръми с малко по-малко акне от него се приближиха до тях.

— Джей Френсис, старче — обърна се със силен глас към Джеръми единият от тях, хвана го и го стисна за рамото и огледа Клаудия. — Как сме днес?

— О, здрасти, Робин.

Робин освободи рамото на Джеръми.

— Коя е твоята прекрасна лейди?

Джеръми размахна ръце край себе си:

— Ъ, Клаудия П-паркър... това е Робин Хъмфрийз.

— Лорд Хъмфрийз, старче. Нека момичето знае с кого разговаря. — Усмихна се на Клаудия, разкривайки низ криви, потъмнели от никотин зъби.

И тя му се усмихна. Вече пиеше четвъртата си чаша шампанско.

Другият млад мъж пристъпи нетърпеливо напред:

— Аз съм Питър Фоърфитц Гибънс — каза той.

— Слушай, К-клаудия — Джеръми се вмъкна между нея и Робин и Питър, — наистина трябва да отидем и да потърсим Ш-ш-шърли и нейния съпруг.

— Както кажеш, любими. — Намигна на двамата. — До скоро. Не спирайте да дерзаете!

Те размениха озадачени погледи.

— Весело момиче, а? — каза Робин.

— Трябва да е весело, щом е с Джеръми — съгласи се Питър.

Продължиха да я гледат, докато тя залиташе из залата.

— Не бих се отказал да опитам — рече Робин.

— Да — съгласи се Питър.

Клаудия забеляза Шърли. Бързо се приближи, дърпайки Джеръми, и застана в непоклатима поза пред нея:

— Шърли! Ах, ти, тиха вода ненапита! — С едната си ръка Клаудия държеше чаша шампанско, с другата беше хванала Джеръми под ръка.

Шърли не трепна. Усмихна се вежливо:

— Клаудия, мила, каква изненада! Толкова съм щастлива, че ви виждам теб и сладурана Джеръми. — Повдигна се на пръсти и я целуна лигаво по бузата. — Божествено е, че ви виждам двамата.

— Къде е младоженецът? — попита Клаудия, леко завалвайки думите си.

— Тук някъде е — каза Шърли бодро. — Много ми харесва прическата ти, мила, иска ми се и аз да мога да си позволя такава необичайна прическа.

Клаудия се усмихна:

— Сигурна съм, че ще можеш.

Джеръми заекна:

— Жестоко готино шоу е цялата тая работа.

Двете момичета не му обърнаха внимание.

— Конрад ми каза за веселбата, която сте си направили оная нощ — каза Шърли със сладникав глас.

Клаудия я погледна остро:

— Да, мислех, че и ти си била там. Шърли се изкикоти тихо:

— Защо да съм там, когато мога да видя филма.

— Какъв филм? — Гласът на Клаудия стана напрегнат.

— Ох, Конрад винаги заснема на филм такива събития. — Шърли се усмихна триумфиращо. — Ти не знаеше ли? В действителност, това е негово хоби. Трябва да дойдеш у нас някоя вечер и ще ти го пуснем.

Клаудия заби поглед в нея, а в стомаха си почувства ужасяващо присвиване. Знаеше, че Шърли не лъже.

— Е, мила — продължи Шърли, — ти наистина каза, че искаш да си в неговия филм. — Засмя се звънко и се извърна настрани да поздрави друг свой гост.

Клаудия остана абсолютно неподвижна и онемяла. В нея накупяваше ярост; изгаряше отвътре. Ах тая мръсна кучка!

— Слушай, бабке, всичко ли е ссупер? — попита Джеръми.

Тя рязко протегна ръка към него.

— Млъкни, гъз такъв.

— Какво? — издърдори той, поглеждайки обидено.

— Нищо. — Изпи останалото в чашата си и му я подаде. — Ще ми донесеш ли още?

Точно когато той се отдалечи, тя забеляза Конрад Лий. Лий се шегуваше и смееше с една по-възрастна двойка.

Тя се отправи към тях, полюшвайки се.

— Хей, човече — каза тя силно, — моите поздравления!

Пронизителният му поглед я огледа цялата без интерес. Шърли пристигна и го хвана защитно под ръка.

Клаудия се усмихна на Шърли:

— Много е скапан в леглото... но май чух, че и ти си такава, така че сте квит.

По-възрастната двойка размениха погледи и тихо се отдалечиха. В този момент се появи Джеръми с нова чаша шампанско.

Клаудия го взе и го повдигна пред тях:

— Наздраве за двойката разнебитени дърти ебачи! Хората наоколо се обърнаха и втренчиха погледи. Конрад каза с нисък, спокоен глас:

— Махай се от тука, путко.

Клаудия се усмихна:

— Удоволствие е за мен, духач такъв! — Хвана стъписания Джеръми под ръка. — Хайде, да изчезваме от това погребение.

Джеръми, който се изчерви силно, излезе с нея. Отвън тя започна да се смее:

— Не беше ли забавно? Не беше ли страхотно?!

Джеръми беше напрегнат и притеснен:

— С-слушай, Клаудия, ккак можа...

— Как можах какво, човече? Всичко беше просто една смешка. — Внезапно протегна ръце към него, прегърна го и го целуна, разтваряйки схванатите му устни с езика си. — Хайде да се върнем у нас и да се повеселим истински.

Джеръми не искаше да отива и тайно си мислеше да се върне на сватбения прием и да се извини. Но Клаудия настоя:

— Ще ти покажа за какво става дума, миличък — прошепна тя. — Ще направя с теб едно пътешествие, което никога няма да забравиш.

Щом се върнаха в апартамента, тя наля две чаши чисто уиски и пусна грамофона да свири с пълна сила. Джеръми седеше на дивана, скован и неуверен в себе си, докато тя танцуваше из стаята, фръцкайки се и събличайки дрехите си.

Тя не му обръщаше много внимание, тъй като беше погълната и отнесена от музиката. Танцуваше и галеше гърдите си и после изведнъж, готова за него, се приближи и започна да съблича дрехите му.

Той се възпротиви.

— Какъв си ти, да не си педалче? — извика тя.

Той стана, хукна към вратата, отвори я рязко и тичешком се спусна по стълбите като подплашено магаре.

Клаудия тръгна след него по стълбите и започна да му крещи обидни думи, но той не се върна. Въпреки че беше пияна и замаяна, тя остана удивена. За първи път в живота ѝ мъж ѝ беше отказал. Сигурно беше „педи“, тия голобради типове обикновено бяха такива.

Върна се в апартамента си и отпи големи глътки от бутилката уиски. Скапан педераст! Как посмя да ѝ откаже. Навярно не можеше да го направи. Изкикоти се, но почти веднага очите ѝ се изпълниха със сълзи. Какъв смисъл имаше живота ѝ? Къде щеше да отиде? Не изглеждаше толкова далечно. Всичко, което искаше, беше да стане звезда. Толкова ли много искаше?

Сълзи се търколиха по страните ѝ. Усили още грамофона, после легна на пода до тонколоните. Силата на музиката я възбуждаше. Започна да пипа и милва тялото си на различни места. Щом тоя откачен мекушав педал не можеше да я задоволи, тогава тя щеше да си го направи сама.

Но преди да може да свърши докрай, тя изпадна в дълбок, пиянски сън. Хъркането ѝ се сливаше с гласа на Джон Ленън, който пееше „Аз съм неудачник“.

Точно както Лори беше предвидила, след вечерята Марвин веднага каза, че иска да отиде да поиграе хазартни игри. Четиримата стояха на тротоара пред ресторанта.

— Искаш ли да дойдеш с мен и да ми бъдеш талисман за късмет? — попита Марвин Лори.

Тя се загърна с палтото си от норка и поклати глава отрицателно.

Мистър Каубойски Ботуши, нетърпелив да отиде да играе по-скоро, започна да потрепва неспокойно.

— Е, тогава ще отида съвсем за малко да поиграя на зарове — каза Марвин.

— Ако желаете, ще изпратя Лори до хотела — каза Дейвид, използвайки създалата се възможност.

— Много добре от ваша страна — изгърмя доволно Марвин. Целуна Лори по бузата. — Всичките спечелени пари ще са за теб, захарче. — И след кратко ръкостискане с Дейвид той и Каубойски Ботуши се отдалечиха в облак от дим от пури и резониращ тексаски акцент. Очевидно той беше доверчив съпруг, помисли си Дейвид. Или беше така или въобще не му пукаше.

Лори се засмя:

— Нали ти казах?

Тръгнаха, завиха зад ъгъла и отидоха до колата му. Лори му прошепна:

— Голям ли си? Обичам само големи мъже.

В колата му го сграбчи веднага. Започна да действа като разгонена кучка. Той беше горд с това, което можеше да предложи. Нямаше да остане разочарована. Бързо подкара колата към хотела. Тя продължи да смуче жизнените му сокове.

Прекосиха фоайето. Лори вървеше, с лека, бърза, надменна имперска походка. Бялата ѝ норка привличаше завистливи погледи. Спря и поздрави познат актьор. Мъжът погледна Дейвид с развеселен поглед.

Апартаментът ѝ беше на шестия етаж. Беше много луксозен, обзаведен в ярко синьо и сребристо. Тя захвърли норката си небрежно на един стол.

— Налей си пиене, мили — каза провлечено тя. — Аз само ще отида да си облека нещо по-удобно. — Говореше точно като актриса от някой холивудски филм! Той отвори бутилка шампанско, охладено в кофата с лед, и наля две чаши. Това беше животът! Хубава жена и хубава обстановка, шампанско. Какво повече можеше да поиска един мъж?

Тя се върна скоро, облечена с прав черен халат; косата ѝ продължаваше да е на кок.

Той ѝ подаде чаша шампанско. Тя отпи малка глътка, след което остави чашата и легна на канапето. Халатът се разтвори леко, разкривайки млечнобели бедра.

Той не се почувства съвсем готов. Тя протегна ръка към него.

— Хайде, бейби, мили — провлачи тя.

Той остави чашата си и се приближи до нея.

— В банята има копринена роба — измърка тя. — Защо не излезеш от дрехите си и се почувстваш удобно като мен.

Той се чувстваше малко притеснен. Обстановката беше прекалено изискана, за да започне веднага да захвърля дрехите си по пода.

Наведе се и я целуна по устата, вкусвайки от червилото ѝ, след което се изправи и отиде в банята. Съблече дрехите си и облече робата, както тя беше предложила. Тя беше от мека коприна с индийски десен и навярно беше на съпруга ѝ. Възхити се на мъжествената си фигура в огледалото. Не беше зле за четирийсетгодишен!

Тя го чакаше, излетната грациозно на канапето, приличаща на някоя от рекламите на „Вог“. Той я прегърна.

Тя пъкна ръце в робата му и подраска нежно зърната му с ноктите си на хищна птица.

Той погали тялото ѝ. Беше много слаба, с малки твърди гърди и издължени големи зърна. Възбуждащо тяло, помисли си той, не като на Линда — меко и топло — нито пък като на Клаудия — заоблено и сексапилно. Беше по своему чувствено. Като гладка бяла змия.

Разтвори халата ѝ. Краката ѝ бяха извънредно дълги, короновани отгоре от малко сребърно-русо окосмяване, хармониращо съвършено с косата на главата ѝ. Тя ги отвори бавно. Ръцете ѝ се раздвижиха по гърба му; заби пръсти в него и го притисна към себе си.

Той с изненада установи, че все още не е готов. За да я отвлече от този факт той придвижи главата си върху гърдите ѝ и започна да ги целува.

Тя изстена тихо и заби ноктите си още по-дълбоко в гърба му. След няколко минути стана неспокойна и ръцете ѝ се насочиха надолу по тялото му. Очите ѝ бяха затворени., но веднага се отвориха, когато го напипа.

— Какво има, мили? — измърка тя с лека острота в тона си. — Та това е истинско путе от Джорджия!

Притеснен, той каза бързо:

— Няма нищо, само ми дай малко време.

Раздразнена, тя отново затвори очи. Този път ръцете ѝ започнаха да работят върху него, да дърпат, гаят, масажират.

— Хайде, захарче — умолително го подкани тя, — малката палавница те очаква!

Физическата му реакция беше нулева. Чувстваше се като в кошмар, в нещо, което никога преди не беше изпитвал. Започна да изпитва паника, защото, въпреки че призоваваше във въображението си всяка еротична картина, за която можеше да се сети, не се получаваше нищо.

Нищо, абсолютно нищо.

Опита се да си спомни последния път, когато беше правил секс. Беше със Стеснителната мис Фийлд, неговата ужасяваща секретарка. Отчаяно си спомни вечерта, която прекара с нея.

Внезапно всичко се оправи. Почувства, че му се изправя и става все по-голям и все по-голям.

Лори въздъхна от задоволство:

— Ох, чудесно, миличък. — Вдигна дългите си бели крака и го обви около кръста с тях, когато започна да влиза в нея, изпълнен с мощ и енергия. Сега щеше да ѝ покаже!

Вкара ѝ го. Започна да блъска брутално. Тя изпищя от удоволствие:

— Ох... ох... страхотно, миличък... колко бясно... ох... не спирай... не спирай. — Но след малко гласът ѝ изведнъж се промени. — Защо спря?

Той не отговори. От дългото притеснение беше отпаднал много и енергичният прилив на сила беше преминал бързо. Беше чувал, че такова нещо се случва и с други мъже, но с него не беше ставало.

Тя се разгневяваше все повече. Приятният ѝ, плавен и привлечен говор премина в писклив тон:

— Какво става с теб? Ще се чукаме или не? Ако ми трябваше такова чукане, щях да си го направя с мъжа си.

Той се претърколи и отпусна до нея.

— Съжалявам.

Тя седна ядосана в леглото и изстреля:

— Той съжаливал! — Стана от леглото. Твърдите й гърди и екзотичните й зърна втренчиха обвинителен поглед в него. — Разкарай се по дяволите отгук. Ще трябва да си намеря истински мъж.

Унижен, той отиде в банята и се облече. Когато излезе, тя беше на телефона и мъркаше на някого в слушалката:

— Добре, миличък, десет минути ще е о' кей.

Той излезе, чувствайки се засрамен. Какво ужасно нещо се случи, и защо? Харесваше я много. Вината не беше нейна. Въпреки че май беше нейна. Тя не укриваше факта, че има безброй много други мъже, освен съпруга си.

Отиде в бара и си поръча бренди. Докато го изпи, успя да убеди себе си, че цялата вина е на Лори. Крастава кучка! Беше го кастрирала с мислите си, че има безброй други мъже. Жените — те всичките бяха едни и същи. Те всичките искаха да те изкарат импотентен по един или друг начин.

Импулсивно реши да опита тази вечер още веднъж. Не с Лори, разбира се. А защо не с мис Стеснителната Фийлд? Тя беше тиха и безобидна и той скоро щеше да се отърве от нея, така че каква вреда щеше да нанесе още един сеанс с нея? Дори не я харесваше, така че щеше да е истинско доказателство за него, ако успее да го направи с нея.

Смътно си спомни къде живее тя. И тъй като беше сигурен, че тя си е в къщи, си поръча още едно бренди. Изпи го и тръгна.

Потропа силно на вратата и усети, че му се е надървил като камък.

Тя отвори вратата. Беше се наметнала и притискаше около себе си вълнен пеньоар. Права, спуснатата кестенява коса, бледожълто изпито лице.

— Мистър Купър! — възкликна тя. — Бях си легнала.

Той си проби път вътре покрай нея. Веднага започна да съблича дрехите си и да ги захвърля по пода.

— Събличай се — изкомандва той.

Тя извърна поглед от него, но се подчини. Той я пое лудо, опъна бясно на пода слабото й тяло и започна.

Нямаше му нищо!

---

[1] Ел Ей — Лос Анджелис в разговорната лексика. — Б.пр. ↑

[2] Майорка — най-големият от Балеарските острови, разположени в Средиземно море, източно от Испания, на които се намират световноизвестни курорти. — Б.пр. ↑

[3] MG — марка неголеми, мощни леки автомобили, спортен тип, подобни на Порше. — Б.пр. ↑

[4] Canapes (фр.) — сандвич от хляб или бисквита с хайвер, риба или сирене. — Б.пр. ↑

На другата сутрин Линда не се обади да отмени срещата си с Джей. Той дойде и ги взе всички на обяд. Децата бяха пленени от него. Той им разказа безброй истории, игра на различни игри и после всички заедно отидоха на кино.

Вечерта той остана в къщата. Вечеряха яйца с бекон. Линда разбра, че няма сили да прекъсне отношенията си с него. Премести мис Сюзън Стендиш на по-заден план в съзнанието си и продължи да излиза с Джей. Харесваше го, и децата го харесваха, особено Джейни. Той се държеше чудесно и с двете деца.

Стана обичайно да прекарват всяка неделя заедно. Джей все измислеше да правят нови неща и те го чакаха с нетърпение да дойде техният ден и да излязат. Беше приятно, защото от последното посещение на Дейвид не бяха чували нищо за него. Линда се разгневи. Действително, всичко това беше удоволствие, що се отнасяше до нея, но тя считаше, че е егоистично и подло от страна на Дейвид напълно да игнорира децата. Те постоянно питаха: „Кога си идва татко? Къде е той?“. Ако не беше Джей да идва през уикендите, тя беше сигурна, че децата щяха истински да се разстроят.

— Татко не ни ли обича вече? — попита един ден Джейни.

— Разбира се, обича ни, мила — отвърна Линда, прегръщайки топло и силно своето малко момиченце до себе си. — Той просто е много зает.

— Обичам чичо Джей — рече Джейни сериозно и важно. — Той не е толкова зает.

И така, отношенията им процъфтяваха и след няколко седмици Линда откри, че е силно влюбена в него. Ходеха на театър, на малки интимни ресторанти, на големи весели партита, на кино. Всъщност, прекарваха почти всяка нощ заедно и редовно всеки уикенд. Ходеха на зоологическа градина, на парк, в музеи; разхождаха се с колата извън града.

Той беше забавен, грижовен, заинтересуван от всичко, което тя правеше, но никога не опита да направи нещо повече от една кратка — почти братска — целувка за лека нощ.

Това започна да вълнува ума ѝ. Тялото ѝ викаше за такава ласка. Когато танцуваха, тя притискаше силно буза до неговата, за да се удържи да не притисне тялото си интимно към неговото. Когато се целуваха, тя бе в напрегнато очакване той да продължи по-нататък. Но той оставаше перфектния джентълмен. Никога не я докосваше.

Стигна се до положение, когато тя взе решение, че така повече не може да продължи и си каза, че ще повдигне въпроса, когато настъпи първия удобен момент.

Възможността се появи по-скоро, отколкото тя бе очаквала. В студиото имаше парти по случай привършването на филм и Линда си бъбреше с Джей и Боб Джефрийз, асистент-режисьора, когато с бодра, енергична крачка се появи мис Стендиш. Беше облечена със същия бял костюм с панталон, с който Линда я беше виждала преди. Той ѝ отиваше, допълваше кожата ѝ с приятен слънчев тен и разрошената ѝ руса коса.

— Джей, скъпи — прошепна Сюзън. — Мога ли да поговоря с теб? — Имаше лукав поглед и тайнствена усмивка.

— Какво има, Сюзън? — Тонът му беше мил.

— Насаме.

Джей сви рамене към Линда и Боб и се отдалечи със Сюзън. Линда каза:

— Тя участва ли във филма?

Боб се засмя:

— В момента да, но имам чувството, че май ще се приземи на пода на студиото за изрязване на ненужното от лентата и редактиране на филма.

— Ох. — Линда бързо смени темата. Не искаше Боб да остане с впечатлението, че е ревнива.

Джей се върна доста скоро и не спомена нищо за разговора си, но Линда разбра, че веднага щом останеха сами, щеше да постави въпроса.

След партито, придружени от Боб Джефрийз и неговата съпруга, те отидоха в „Анабел“. Но тук, както и в колата по пътя с вечния шофьор, беше невъзможно да се разговаря.

— Тази вечер си много дръпната — забеляза Джей с лек тон.
Тя кимна утвърдително.

— Какво има? — тонът му стана загрижен.

— Сега не искам да разговарям — каза тя, кимайки към шофьора. — Остани да пиеш едно кафе, ако искаш.

Никога досега, когато я беше изпращал в къщи, не беше го канила на кафе. Навярно трябваше да го прави.

След като влязоха, тя го остави във всекидневната и отиде в кухнята. Сега, когато го беше затворила при себе си, не й идваше наум какво да каже. Беше толкова трудно. Нямаше думи, които да могат истински да изразят как се чувстваше. А и не искаше да се държи наставнически.

Разсеяно постави шоколадови бисквити на поднос и пригответи кафе.

Когато се върна от кухнята, той четеше вечерната преса. В момента, когато му поднесе кафето, почувства, че напълно е изгубила всичките си слова.

Той разреши проблема като заговори пръв:

— След две седмици трябва да се върна в Лос Анджелис.

— Ох. — Почувства, че надеждите й се разбиват.

Той се поколеба и после каза:

— Какво ще кажеш да дойдеш с мен?

— С теб? — За няколко радостни секунди тя мислено се съгласи, но здравият разум бързо надделя. — Невъзможно е, Джей. Не мога да оставя децата.

— Вземи ги. Страшно ще им хареса.

Тя поклати глава отрицателно:

— Не мога да ги откъсна от училище; не...

Той започна направо:

— Линда, знай, че не съм много добър в такива неща. Преди съм ги казвал само на идиотки. — Стана припряно. — Линда, искам да се омъжиш за мен. — Продължи нервно, бързо. — Мисля, че те обичам. Ти си най-прекрасната, най-топлата, най-всеотдайната жена, която някога съм познавал. Знаем, че веднъж си се опарила, и знам как се чувстваш сега, но повярвай ми, ще се опитам да те направя щастлива. Не съм съвършен. Бях се забъркал с безброй тъпи жени... имах голяма слабост към високи блондинки, което не мога да отрека, но ако се

омъжиш за мен, мисля, че всичко ще си дойде на мястото и мисля, че заедно ще имаме чудесен живот. — Спря за малко. — Е?

— Джей. — Тя шептеше. — Да, Джей. Да. Това искам и аз.

Той я целуна.

— Да го направим по-скоро, да речем утре. Не мога да чакам за теб толкова дълго

Тя почувства, че сълзи парят очите ѝ.

— Обичам те — каза тя.

Той погали косата ѝ и каза:

— Сега иди си легни. Първото нещо, което ще направя утре, е да ти се обадя. Ще уредя всичко. Колкото по-скоро, толкова по-добре, а?

Тя кимна в знак на съгласие.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — прошепна тя.

Клаудия прекара дните след сватбата на Шърли и Конрад в пиянски унес. Пиеше по бутилка скоч на ден. От време на време тъпчеше устата си с хапчета за сън или за успокояване, докато достигна състояние на замаяно забвение. Не ядеше, не се миеше или обличаше, просто залиташе из апартамента в жалко голо великолепие.

Телефонът звънеше, но тя никога не вдигаше слушалката.

Един ден звънецът на вратата започна да звъни така настойчиво, че тя се видя принудена да отвори. Беше Джеймс.

— Господи! — Остана като втрещен от външния ѝ вид. Омота я в пеньоар и я накара да изпие едно кафе, докато погледът ѝ се избистри и можа да проговори.

— Накъде си тръгнала ти? — попита той.

Тя поклати глава:

— Чувствам се ужасно.

— Изглеждаш ужасно.

— Кой сме днес?

— Божичко, наистина си била другаде. Понеделник е.

— Понеделник. Мисля, че малко се пропих.

Той огледа стаята, видя празните бутилки скоч, счупените грамофонни плочи, преобърнатите мебели.

— Така и предполагам. С кого беше?

Тя сви рамене.

— С никого. Просто исках да се натряскам сама. Все пак какво правиш тук? Мислех, че си в Испания.

— Дойдох с добри новини. Гърдите ти вече са световноизвестни..

Той извади брой на „Мен ат плей“, едно от най-продаваните мъжки списания в Щатите.

Отвори го и ѝ показа двойната страница в средата. Ето я там, на солидна снимка с майсторски цветове, застанала на терасата, на фона на силуета на Лондон, облечена с розова риза, която Джайлз беше намокрил. Съвършените ѝ заоблени гърди изпъкваха едри и стегнати, а зърната им бяха твърди и издадени.

Обърна страницата. Сега беше легнала на леглото, с черен пеньоар, разтворен на гърдите, с полуотворена уста и притворени клепачи.

Следващите страници бяха все за нея. Заглавието гласеше: „КРАСИВИЯТ ЛОНДОНСКИ МОДЕЛ И АКТРИСА КЛАУДИЯ ПАРКЪР НИ ПОКАЗВА НЯКОИ ОТ ПО-ДОБРИТЕ ГЛЕДКИ ОТ ВЕЛИКОБРИТАНИЯ.“

— Станала си голям хит — каза ентусиазирано Джайлз. — Искат ни цяла нова поредица снимки. Ще платят голяма сума. Искат да отлетим за Ню Йорк. Да се срещнем с Едгар Дж. Пуул — собственика на списанието. Това е твоят голям шанс, малката. Това е успех.

Тя разгледа списанието. Защо, о, защо си беше отрязала косата?

— Кога заминаваме? — попита тя със сияещо лице.

— Веднага щом оправим външния ти вид. Изглеждаш ужасно кльощава и тази коса... ще трябва да ти сложим перука. Ето, подпиши тук.

Пъхна в ръцете ѝ лист, който тя подписа без много-много да поглежда.

— Ще те запиша в здравен център за една седмица. Наистина имаш нужда от това. Смятам, че ще можем да заминем след десет дни. Ще ти се обадя. Наистина са луди по теб — искат да станеш Мис на Годината. Миличка, ти и аз ще станем богати!

Дали това беше петата или шестата нощ, която Дейвид прекара с мис Фийлд? Той не можеше да си спомни. Помнеше само, че му беше

станало навик да напуска офиса, да вечеря, да пийне нещо и после да почука на вратата ѝ.

Тя изпитваше някакво болезнено очарование от него. Какво беше това нещо, което правеше секса с нея толкова завладяващ и вълнуващ? Положително той беше най-еротичното преживяване, което някога бе имал. Тя винаги се дотърпяше до вратата, омотала около себе си вълнения пеньоар. Трябваше да ѝ заповядва да се съблече. Тогава тя неохотно събличаше дрехите си, разкривайки слабо, бяло, недохранено тяло. Беше плоскогърда, с меки зърна, които дори не се втвърдяваха при докосване. Обаче, когато той беше в нея, блъскайки напред-назад, тя го държеше в стоманена хватка, изстисквайки живота от нето. Не му позволяваше да си отдъхне, стиснала го като в менгеме.

Той я мразеше, но продължаваше да се връща при нея всяка нощ.

През деня в офиса и двамата не споменаваха за това. Тя се тътреше наоколо и безшумно се занимаваше с работата си, както винаги тиха като мишка.

Той искаше да се откаже от този навик.

По това време някакво едрогърдесто момиче с предизвикателна външност, на име Джини, правеше реклама за компанията му. Той инсценира запознанство и я намери за много привлекателна. Приличаше му на някаква много по-сексапилна, по-очевидна версия на Клаудия.

Покани я да отидат на вечеря. Тя се появи в разголена, изумителна червена рокля. Имаше розово-бяла английска кожа и сочни, нацупени устни.

Ще бъде о' кей, помисли си той.

По време на вечерята тя пи ледени дайкирита^[1] и се кикоти много.

Танцуваха. Тялото ѝ бе топло и гъвкаво. Всички мъже в ресторанта я гледаха и това накара Дейвид да се почувства добре. По едно време, когато танцуваха буен танц, едната ѝ едра розовобяла гърд съвсем изскочи от роклята и всеки можа да види прелестно бледокафяво зърно, игриво и щуро. Намести си я в роклята с глуповато кикотене.

Дейвид почувства, че е дошло време да я заведе в хотела си. Тя се възпротиви леко, но веднъж отишла там не беше трудна работа да смъкне червената ѝ рокля.

Отдолу носеше розови бикини с много къдри, а тялото ѝ беше като зрял плод. Гърдите ѝ бяха толкова невероятно големи и еластични, че у него се зароди тайно подозрение, че не са съвсем истински, а са пълни със силикон.

Въпреки всичко това, не можа да направи нищо. Липсваше възбудата.

Тя продължаваше да се кикоти. Той ѝ даде пари за такси и я изпрати да си върви.

Легна си, но не можа да заспи, докато накрая се принуди да стане и отиде на гости при мис Фийлд. Докато пристигна там, възбудата му стана толкова силна, че той едва не се изпразни върху нея, още преди да го е вкарал.

Тя му въздействаше със странна сила.

Той опита пак с няколко други жени, но всеки път резултатът бе същия. Животът му се завъртя около Хариет Фийлд.

Научи още неща за нея. Беше трийсетгодишна и работеше във фирмата му от дванайсет години, извървявайки пътя от обикновена машинописка до негова лична секретарка. За нея не се говореха никакви клюки. Беше затворена в собствения си живот и не споделяше нищо с никого.

Когато отиваше вечер у тях, никога не разговаряха. Просто ѝ казваше какво да прави и тя го правеше, каквото и да беше.

Понякога, след секса, тя го питаше дали би направил чай или кафе. Той винаги отказваше, а щом успееше да събере сили се вдигаше и си отиваше.

Чудеше се какво ли си мисли тя за всичко това? Защо никога не казваше нищо? Цялата работа беше неестествена.

Следващият път, разбира се, беше тази вечер. Той пристигна по-рано от обикновеното и тя все още не си беше легнала. Стискаше здраво тясна жилетка около несъществуващите си гърди. Започна автоматично да се съблича.

За пръв път я виждаше да се съблече нормално. Обикновено носеше само нощница и пенъоар. Сега, след като започна да съблича дрехите си, изглежда се беше навлякла с безброй от тях. Пола, жилетка, пуловер, фланелка (една от най-непривлекателните дрехи, които бе виждал), комбинезон, розово-оранжев сутиен, дълги вълнени долни гащи и плътни чорапи.

Леко трепереща, тя застана гола пред него.

Определено беше похотлива кучка, мислеше си той, винаги се подготвяше за срещата им и стоеше в очакване да премине към действие.

Май трябваше тази вечер да я накара да чака. Тя вече лежеше на пода, отворила бледите си мудни крака.

Той не можеше да я кара да чака. Изгарящото желание, което чувстваше, нямаше да му го позволи. Смъкна бързо дрехите си и се намести върху нея.

Тя изпусна дълга въздишка и скоро двамата свършиха.

След това тя си облече пеньоара и започна да прибира дрехите му, като ги сгъваше прилежно на куп, за да са готови той да ги облече.

Той лежеше и я гледаше. Наистина беше обикновена — не защото показваше най-лошото от себе си, а защото не можеше да се направи нищо, за да се подобри.

Тя забеляза, че той я гледа, и се изчерви.

— Чай или кафе, мистър Купър?

— И двете — каза той грубо.

Тя се обърна да тръгне към кухнята. Той имаше чувството, че ако не я спре, ще му донесе наистина и двете.

— Седни — каза той.

Тя седна нерешително, кръстосвайки крака в глезените, и сложи ръце в скута си.

— Искам да говоря с теб — каза той.

Щом го изрече разбра, че съвсем не иска да говори с нея, а просто иска да си върви.

— Няма значение — каза той рязко.

— Нещо не е наред ли, мистър Купър?

— За Бога, не ме наричай мистър Купър!

Тя сведе поглед:

— Да, мили Дейвид.

Господи, тя се държеше като целомъдрена весталка^[2]. Имаше наистина нещо съвсем странно в нея.

Той стана, а умът му премисляше различни варианти какво да прави с нея. В понеделник щеше да я уволни и сега определено му беше за последен път с нея.

Май трябва да ѝ го начука още веднъж, щом като това е последното му идване.

— Легни на масата — каза той с отпаднал глас. Отново го завладя страст, която не можеше да овладее.

Линда и Джей се ожениха след една седмица в бюрото за сключване на брак в Хамстед. Тихо, без излишен шум.

Родителите на Линда присъстваха. Бяха изненадани, но щастливи. Децата, облечени в най-хубавите си дрехи, се чувстваха странно покорени и бяха кротки. На церемонията присъстваха и неколцина приятели на Джей и на Линда.

След това всички отидоха в апартамента на Джей в хотела, където хапнаха от сватбената торта и пиха шампанско. Всичко беше в тесен кръг и съвсем неофициално.

Скоро родителите на Линда казаха, че трябва да се връщат. Взеха с тях децата, които щяха да погостуват у дома им, и казаха довиждане.

Линда прегърна топло Джейни и Стивън.

— Мама няма да отсъства много дълго. Като се върне, всички ще живеем заедно в една красива бяла къща с плувен басейн в Америка.

— Брей, плувен басейн! — възкликна радостно Стивън.

Джейни се бореше да сдържи сълзите си. Невинното ѝ детинско лице изразяваше загриженост и тревога:

— Надявам се самолетът да не се блъсне, мамо.

Линда се засмя и я прегърна още по-силно.

— Не се дръж като глупаво бебе.

Джей вдигна Джейни и я целуна:

— Бъди добро детенце и мама ще се върне преди да разбереш.

Джейни го погледна с големите си кафяви очи:

— Ти ли си новият татко?

Той кимна важно. Джейни го целуна и изтича при дядо си и баба си. Скоро останалите гости си заминаха и те останаха сами. Линда свали шапката си и въздъхна:

— Много ми е криво, че оставяме децата.

Джей се засмя:

— Но това ще е само за две седмици. Нали нямаш нищо против да съм малко насаме със своята съпруга?

— Не, нямам. — Усмихна му се. — Обичам те.

Бяха получили няколко телеграми — една от тях беше от Конрад и Шърли Лий, които прекарваха медения си месец в Мексико. Тя гласеше:

Нашите най-искрени поздравления. Английските съпруги са най-добрите. Те не се нуждаят от прекалена издръжка.

С любов и уважение, Конрад и Шърли.

Друга — саркастична — от петнайсетгодишната дъщеря на Джей:

С най-добри пожелания, татко, към твоята четвърта жена.

Керълайн.

— Дръзко хлапе — каза той мрачно.

— Защо го казваш? — попита Линда.

— Не знам. — Сви рамене. — Мисля, че грешката е моя, наистина. Тя е една нахакана малка хубавица, която върви по петите на майка си. Никога не съм живял с нея, а Джени не се омъжи повторно, и предполагам, че ѝ е криво, че няма баща край себе си.

— Бих искала да се запозная с нея — каза Линда тихо. — Може би, когато се установим, ще може да дойде и да остане известно време при нас.

— Забрави това. — Той се засмя грубо. — Майка ѝ никога няма да позволи. Както и да е, тя вече не е дете. Твърде късно е за мен да нарушавам начина им на живот и да се превръщам на истински баща.

— Но тя е само тийнейджър и мисля, че си струва да опитаме.

Той я целуна:

— Много си мила.

Тя се усмихна и промени темата:

— Надявам се, че съм си приготвила най-подходящите дрехи за Ямайка. Беше такава тичане по магазините.

— Да не съжالياваш?

— Да съжالياвам ли? Що за нелеп въпрос? Разбира се, че не.

— Хайде да обядваме тук, в апартамента. Колата ще ни вземе в шест сутринта. По-добре ще е да си легнем рано.

— Идеята ти е чудесна. — Прозя се. — Ще ида да си взема вана.

— Остави всичко по вечерята на мен. Ще ти поръчам нещо специално.

Тя отиде в банята. Двата ѝ куфара и куфарчето с грим бяха приготвени за път и чакаха на поставката за багаж.

Тя се надяваше, че няма да се превърне в голямо разочарование за Джей. Той беше свикнал с такива красиви жени. Спомни си елегантната, хладна Лори.

Бързо се изкъпа във ваната, след това разопакова единия куфар и извади новата си дълга синя копринена нощница и подхождаща ѝ роба. Облече нощницата, която я погали ласкаво, плъзгайки се между големите ѝ гърди и спускайки се бързо до пода, прилепвайки по тялото ѝ. Среса с четка гъстата си кестенява коса. Тя беше пораснала и стигнала до раменете ѝ. Тялото ѝ и лицето ѝ не бяха свършени, но тя изглеждаше привлекателна, чувствена жена.

Джей беше поръчал още шампанско, серия от рибни деликатеси и фини резени бяло пилешко месо в оризово гнездо, със сос от гъби и сметана. Следваха ягоди „Романоф“ и големи конячени чаши с „Курвоазие“.

След вечерята Линда се почувства славно щастлива. Джей вършеше нещата перфектно.

В спалнята той я съблече бавно. Любовта му бе красива. Нищо безумно, нищо бясно. Галеше тялото ѝ, като че ли нямаше нищо важно на света. Доведе я до ръба на екстаза, отслаби темпото, и после пак, поддържайки я така. Много добре съзнаваше всяко свое движение.

Тя се носеше на някакъв висящ във въздуха самолет и се чувстваше изцяло пленница на неговите ръце и тяло. Той имаше удивителен контрол върху себе си и спираше точно в момента, когато трябваше.

Когато накрая достигнаха върха, то стана единствено защото той поиска. Двамата свършиха в пълна хармония. Тя никога не беше преживявала такова нещо преди. Вкопчи се в него. От устата ѝ започнаха да излизат безредни думи на любов.

След това двамата се отпуснаха по гръб и започнаха да разговарят.

— Ти си прекрасна — каза той. — Толкова умна жена си, без да го искаш ме караше да чакам, докато се оженим.

— Какво? — сгуши се до него.

— Исках те толкова много, но знаех, че ако направя грешна крачка, ще се превърна за теб в най-обикновен мъж, който си е поискал. Легнах с Лори още веднага, щом се видяхме за пръв път. Беше дошла за интервю, заключихме вратата и го правихме къде ли не из стаята. Можеш ли да си представиш да се ожениш за жена, която си изчукал в мига, когато си се запознал с нея? Такъв смотаняк бях докато те срещнах и разбрах какво означава истинско отношение.

Тя го целуна:

— Но не се ли притесняваше, че... в леглото можеше да се окаже, че... ами,... сме като всички други. Искам да кажа защо не опита по-рано?

— Защото нямах намерение да получа отговор не.

— Но аз бих могла да не кажа не.

Той се съгласи:

— Да, можеше да не кажеш, но ти не си такъв тип жена, която да си пада по любовните връзки. Щеше да се разкайваш и в твоето съзнание щях да стана лош.

— Ох. — Остана удивена колко добре я познаваше той. Вероятно беше прав. — А какво ще кажеш за Сюзън Стендиш? — попита тя с обвинителен тон.

— Аз съм мъж, Линда — каза той просто. — Не очаквай извинения. Тя беше хубаво момиче, а аз тогава не можех да те имам.

Тя затвори очи.

— Обичам те, съпруже — прошепна тя и скоро заспа.

Здравният център не беше съвсем лош. Беше място, където да се отпуснеш, да помислиш и си направиш равносметка. Клаудия остави тялото си на грижите на специалисти и след няколко дни физическата ѝ външност отново се нормализира.

Прекарваше дните си между масажи и терапия, излежаваше се под слънцето до разкошен плувен басейн. Английското слънце беше слабо, но спокойно. По цял ден бленуваше, представяйки себе си като

звезда, постигнала голям успех. Точно това в действителност искаше тя от живота. Джайлз дойде да я посети.

— Изглеждаш страхотно — възкликна той въодушевено. — Точно като момичето, което познавах.

Беше донесъл писмо от списанието, откъдето казваха, че с нетърпение очакват пристигането ѝ.

— Наистина си направила голямо впечатление на някого там — каза той весело. — Не могат да чакат. Планират промоции за теб навсякъде. Искат да те рекламират здравата, хлапачке.

Тя остана много зарадвана. Навярно това беше шансът, който бе очаквала.

Скоро беше готова и напусна здравния център. Джайлз я отведе в своя апартамент-студио в Челси.

— Пренесох всичките ти неща от пентхауза — каза ѝ той. — Той не е много добър за теб. Ще останеш с мен, докато заминем.

Тя остана доволна. Джайлз я поемаше под свой контрол и тя харесваше да бъде така.

Вечерта спаха в голямо, широко легло като брат и сестра, а през следващия ден Джайлз я изведе да купят нови дрехи. Тя си взе прекрасна лъскава пепеляво-руса перука, с която да покрие късо подстриганата си коса, докато порасне.

Той плати всичко.

— Правя инвестиция — каза ѝ той весело. Накрая той определи, че са готови да тръгнат и прати телеграма до списанието.

Получи дълъг отговор, който казваше, че билетите за самолета ги чакат и:

Бъдете Готови За Голямо Посрещане На Бъдещата
Мис Плеймънт. Цялата Преса Е В Очакване. Планирано Е
Парти Следобеда След Пристигането Ви.

Клаудия остана извънредно зарадвана. Ню Йорк я очакваше.

Не се получи добре. Дейвид не можа да наруши обичая си, наречен Хариет Фийлд. Откри, че е абсолютно невъзможно да получи ерекция с която и да е друга жена. Положи максимални усилия, дори

стигна дотам, че хвана едно момиче и го заведе на порнографски филм с надеждата, че това ще го възбуди достатъчно. Но резултатът от това беше, че момичето се възбуди извънредно много и когато той не можа да я задоволи, тя го нарече с всички възможни мръсни думи, които можа да се сети.

Той разбра, че ако само започне да го прави с някоя друга, освен Хариет Фийлд, магията ще се развали. Този подвиг остана невъзможен, а сексът с Хариет стана все повече и повече вълнуващ.

Започна да остава в апартамента и през цялата нощ, тъй като сега откри, че я иска и сутрин.

Тя стана още по-бледа и безлична на вид. Продължаваше бавно да изсмуква силите му.

Той се събуждаше в тесния ѝ апартамент с лошо настроение, чувствайки се неудобно. Беше очевидно, че ако продължеше отношенията си, щеше да се наложи да се погрижи за подобряване на жилищното ѝ състояние. Не искаше да я осигури с по-голям апартамент, но това изглежда беше единственият отговор.

Тя никога не му говореше нищо, когато не правеха секс. Просто въобще не му се пречкаше.

Обикновено той я караше сутрин с колата си до офиса и я оставяше една пресечка преди това. Тя се сгушваше на седалката си тиха и кротка като мишле.

Той я презираше, но не можеше да я остави.

Никога ли нямаше да свърши това лудо животинско желание, което изпитваше той към това злочесто създание?

Не беше виждал децата си отдавна. От много дълго време. Някак се чувстваше засрамен да ги погледне в лицето.

Животът му се превърна в дълго, усилено състезание в службата, където се отдаваше изцяло на работата. И секс с Хариет. Започна да слабее и залянява.

Скоро щеше да дойде краят, мислеше си той. Ще продължа още малко, само докато ѝ се наситя, и всичко ще свърши.

Спря да обръща внимание на всичко друго и се зае единствено да изхвърли Хариет от своя живот. Насищането включваше чукане с нея при всяка възможност, дори в офиса, където понякога заключваше вратата и бързо я обладаваше на пода или върху бюрото. Но и това не помогна. То само правеше секса да изглежда още по-вълнуващ.

Продължи да се блъска непосилно и упорито, решен да приключи с любовната си връзка.

На летище „Лондон“ Клаудия беше обсадена от фотографи.

— Погледнете насам. Натам, ако обичате, Клаудия. Дръпнете си полата нагоре, скъпа. Да видим малко крака.

Клаудия се подчиняваше. Беше облечена с много къса пола в комплект с палто и прилепнал копринен пуловер.

До нея стоеше и наблюдаваше Джайлз. Той знаеше, че беше направил умен ход, като я беше накарал да подпише персоналния мениджмънтски контракт. Сега той притежаваше петдесет процента от нея и имаше предчувствие, че тези петдесет процента щяха да означават дяволски много мангизи.

Американците щяха а открият нов сексимвол. Тя щеше да ги шашне. В Англия тя беше просто една обикновена малка изгряваща звезда. В Америка имаше реалната възможност да стане голяма звезда. Джайлз беше сигурен в това. С необходимото експониране пред публиката тя щеше да реализира възможността.

Разбира се, трябваше да я наблюдава отблизо, да я следи да не пие много, да не ляга с хора, с които не трябва.

Тя продължаваше да се усмихва сексапилно на фотографите с вдигната глава, разтворени устни и сияещи котешки очи. Като център на вниманието изглеждаше още по-процъфтяваща. Гърдите ѝ напиреха да изскочат някак през тънкия пуловер, който ги пристягаше. Краката ѝ изглеждаха много дълги и добре сложени.

— Хайде, мила, ще изпуснем самолета — каза накрая Джайлз.

Тя застана за последно пред фотографите в провокираща поза, след което го хвана за ръка и я стисна силно.

— Ще бъде щур удар! — възкликна тя. — Страшно ми харесва, мили. Страшно!

В една друга част на летището Линда и Джей седяха във ВИП^[3]-салона и пиеха кафе. Джей се беше омотал вече с доста уиски. Не понасяше много добре летенето със самолет и единственият начин да се качи и пътува нормално беше да бъде леко пиян.

Линда се възхищаваше на брачния си пръстен, който беше отрупан с изящна комбинация от диаманти. Едва можеше да повярва

колко много обича този човек. След Дейвид мисълта да събере разбития си на части живот и да започне отново ѝ изглеждаше невъзможна. Сега, десетте години с Дейвид изглеждаха почти несъществуващи.

Джей я хвана за ръката:

— Днес изглеждаш много красива.

Тя се усмихна:

— Благодаря ти.

— Дали ти казах, че те обичам?

Точно в този момент към тях се приближи стюардеса и им каза, че е време да се качват на самолета. Тръгнаха, но някакъв самотен фотограф ги спря в коридора и попита:

— Може ли да снимам, мистър Гросман?

— Разбира се — усмихна се дружески Джей и прегърна Линда.

Тя остана изненадана.

— Защо искат да те снимат? — прошепна тя.

— Студиото обикновено прави така. Правят поредна реклама на филма.

— А — тя кимна с разбиране.

Седнаха в комфортния самолет. Джей отпи скришом няколко стабилни глътки от плоското си сребристо шише. Огромните мотори забоботиха и самолетът тръгна бавно и плавно по пистата.

Една сутрин Дейвид се събуди с особено отвратително настроение. Главата го болеше, а стаята цялата вонеше на секс — Хариет изглежда никога не отваряше никакъв прозорец. Протегна се веднага към нея, защото познатото физическо чувство надделя над всичко друго.

Но след като се задоволи, се почувства още по-зле.

Тя стана, направи му кафе и му поднесе сутрешния вестник. Той си запали цигара и хвърли поглед към вестника. На първа страница имаше снимка на Клаудия. Беше излязла до кръста, с напращели гърди, дълга и буйна коса и весела, отракана усмивка. Красивите ѝ крака бяха увенчани с къса поличка. Изглеждаше блестящо. Текстът гласеше:

**КРАСИВИЯТ МОДЕЛ И АКТРИСА КЛАУДИЯ ПАРКЪР (21)
ОТПЪТУВА ДНЕС ЗА НЮ ЙОРК. МИС ПАРКЪР ПЛАНИРА ДА**

ОБСЪДИ ТАМ ФИЛМОВИ ОФЕРТИ. ТЯ ПЪТУВА С ДЖАЙЛЗ ТЕЙЛЪР, ДОБРЕ ИЗВЕСТЕН МОДЕН И СВЕТСКИ ФОТОГРАФ. ДВАМАТА ОТРИЧАТ ДА ИМАТ ЛЮБОВНА ВРЪЗКА.

Дейвид почувства гняв — защо изглеждаше тя толкова добре и толкова щастлива? След като я бе напуснал, си беше представял, че тя ще се разпадне на парчета и ще изчезне съвсем от живота му. Но ето я сега, на първа страница, запътила се към Америка, без очевидно да й пука за нищо на света.

Кучка! Беше сринала брака му.

Отгърна страницата разярен. Защо не можа тя просто да изпадне в забвение?

А тук, на следващата страница, имаше малка снимка на Линда с мъж. Изглеждаше спокойна и усмихната, а мъжът я беше прегърнал покровителствено.

МИСТЪР ДЖЕЙ ГРОСМАН, ДОБРЕ ИЗВЕСТЕН ХОЛИВУДСКИ РЕЖИСЬОР, И НОВАТА МИСИС ГРОСМАН ОТПЪТУВАТ ЗА МЕДЕН МЕСЕЦ В ЯМАЙКА. МИСТЪР ГРОСМАН ТОКУ-ЩО ЗАВЪРШИ СНИМКИТЕ ПО ФИЛМА „БЕШЕБА“ — ТУК И В ИЗРАЕЛ.

Мисис Джей Гросман — просто невероятно! Как можа да дръзне тя! Вгледа се по-внимателно в снимката да открие някой признак, че нещо я измъчва, но такъв нямаше — изглеждаше спокойна, ведра, самоуверена и привлекателна.

Как можа тя да се омъжи без дори да му каже?

След това се сети. Последната седмица беше получил три бележки в офиса си от нейни обаждания, че го търси. Не се беше потрудил да й отговори.

— По дяволите! — Изпсува ядосан. Винаги си беше представял, че Линда щеше да се отнесе с готовност към него, когато той реши да се върне при нея. Щеше да го приеме при нея. Но Хариет Фийлд беше забавила мислите му за връщане при нея. Той неусетно се беше въвлякъл и оплел в подла любовна връзка и се беше отнесъл с

пренебрежение към всичко останало. Дори не се беше сетил да отиде да види децата си.

Усети, че е попаднал в капан. Какво можеше да направи? Сега нямаше никаква Линда, която да го спаси. Времето вече изтичаше.

В отчаяние си спомни думите в една детска песничка — „Бягай Зайко“: „бягай, зайко, бягай, бягай, бягай...“ и те отекнаха повторно в съзнанието му с настойчива монотонност.

От банята долитаха звуци, от които започна да му се гади. Скоро оттам излезе Хариет и влезе в стаята. Необичайно за нея — още не се беше облякла, но стискаше вълнения пеньоар около себе си.

Застана пред него, бледа и жалка.

— Ще си имаме дете — каза тя с безличен тон.

Той ококори очи, изпълнен с паника. И бавно разбра, че е твърде късно да бяга — капанът беше хлопнал.

---

[1] Дайкири (исп.) — коктейл на основата на ром, с добавка от лимон, бананов или друг сок, захар, лед и др. — Б.пр. ↑

[2] Весталка — В древния Рим — последователна на богинята на свещеното домашно огнище Веста, която до 30-годишна възраст трябвало да остане девствена. Прен. — девственица, монахиня, стара мома. — Б.пр. ↑

[3] ВИП (VIP — Very Important Person) — за важни, високопоставени лица. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.